

Giới thiệu Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi

Truyện Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi là một truyện khá thú vị, truyện theo mô típ thường thấy trong những truyện ngôn tình khác, giáo sư và học trò: mối tình đầy oái oăm, phức tạp có, hài hước cũng có đủ. Những truyện này thường thu hút bạn đọc bởi sự bá đạo và đầy trưởng thành của nam chính, nữ chính luôn một mực chống lại nhưng đồ lúc nào không hay.

Anh mặc dù có hai thân phận, một là đồng sự trưởng một công ty, một là vị giáo sư đẹp trai, nhưng anh luôn thích tự giới thiệu danh hiệu thứ hai, và lại rất được chị em phụ nữ yêu thích, nhưng anh đều không động lòng duy chỉ có cô, lần đầu tiên gặp mặt có ý bày ra khuôn mặt thối cho anh nhìn,

Lần thứ hai chạm mặt, cô trước mặt mọi người hung hăng quăng cho anh một cái tát, để cho anh muốn quên cũng quên không được. Sau khi hỏi thăm mới biết bởi vì anh nhất thời nhanh miệng hại cô không giải thích được mang một khoản nợ lớn, mà cô chỉ tát anh một cái để trút giận mà thôi trong xã hội thực dụng ngày nay, còn có loại phụ nữ ngu ngốc như cô sao?! Cô quả thực là động vật quý hiếm! Chuyện lại chuyện kéo đến, truyện thực sự bắt đầu

Cho nên anh tự động giúp cô giải quyết món nợ, ở trong miệng cô anh lập tức từ tên khốn biến thành người tốt, trong lòng anh cũng đã nhận định cô là một nửa còn lại của mình trong tương lai, đáng tiếc lòng phòng vệ của cô quá mạnh. Chỉ đành phải bắt đầu từ bạn tốt, ăn cơm nói chuyện phiếm, chính là muốn để cho cô quen sự hiện hữu của anh ấy.

Đồng thời sử dụng dịu dàng dần dần chiếm được trái tim cô, quả nhiên khi cô vừa gặp khó khăn, người đầu tiên nghĩ tới là anh, người đầu tiên muốn lệ thuộc vào vẫn là anh, thừa dịp cô dễ bị tổn thương nhất anh mặt dày tự mình thăng chức làm bạn trai của cô. Qua chẳng bao lâu, anh không thể chờ đợi được nữa nghiêm túc hướng cô mở miệng cầu hôn...

Truyện tình cảm đúng là không thể nói trước điều gì, thực sự cô muốn biết sao trái tim lại thế này, nhưng chỉ là theo lẽ tự nhiên thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Năm ấy, khi các cô mười sáu tuổi cũng như bao cô gái đồng trang lứa khác cũng ôm ấp một giấc mộng tình yêu, nhưng khác biệt chính là các cô có bề ngoài không ăn ý lại làm giấc mộng đổ vỡ, thậm chí một cơ hội cũng không có.

Khi mười sáu tuổi Nhạc San, Sài Nghiê, Bạch Tiếp Ngọc và Đoạn Cần Tâm bốn người hiểu tính nhau nên trở thành bạn thân, tình bạn kéo dài mười mấy năm thời gian lâu càng thân.

Hiện tại, các cô đã hai mươi tám tuổi ngoại trừ Đoạn Cần Tâm ra ba người còn lại đều đã hưởng tới hạnh phúc đời người: kết hôn, sinh con, cùng ông xã yêu thương luyến tiếc mình qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn đích thực.

Nói cách khác trong bốn người chỉ có Đoạn Cần Tâm là vẫn sống cô đơn, hơn nữa trong đầu một chút ý niệm kết hôn cũng không có.

Mỗi lần ba vị phụ nữ trẻ đã kết hôn gặp mặt nhau lại nói tới chuyện này đều vì thế thờ dài không thôi, thật là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội.

Kì thật Đoạn Cần Tâm không phải không biết nhóm bạn tốt đối với cô có quan tâm lo lắng, chẳng qua là hôn nhân của ba mẹ cô đã tan vỡ khi cô còn nhỏ đối với hôn nhân và tình yêu không có nửa điểm tin tưởng, hơn nữa em gái bởi vì muốn thoát khỏi cảnh gia đình tranh cãi âm ỹ này mà kết hôn sớm tình trạng hôn nhân cũng rối tinh rối mù, làm cho ý niệm sống độc thân trong đầu cô càng thêm kiên định.

Nhưng cô cũng không cách nào lừa gạt chính mình trong hai năm qua nhìn bạn tốt từng người từng người kết hôn, hơn nữa một người so với một người hạnh phúc mỹ mãn làm cho cô không khỏi dao động, không chỉ một lần cô thầm nghĩ mình có thể gặp được một người đàn ông tốt như nhóm bạn của mình hay không? Nếu quả thật để cho cô gặp được có phải kết hôn cũng không tồi hay không?

Bất quá suy nghĩ này duy trì không đến một phút đồng hồ đã bị cô lắc đầu phủ định.

Bởi vì cô không có thời gian nằm mơ giữa ban ngày.

Bởi vì cô phải liệu mình kiếm tiền, vì cuộc sống, vì trả tiền thuê nhà, vì trả nợ, vì người mẹ hèn mọn đáng thương của cô, còn có người cha chỉ biết đưa tay đòi tiền, nhiều năm nay cô cũng chưa từng gọi người đàn ông đó một tiếng ba.

Nếu hạ không được quyết tâm bỏ xuống tất cả gánh nặng, cũng chỉ có thể chấp nhận đây chính là số mạng của Đoạn Cần Tâm cô.

Muốn hạnh phúc, kiếp sau đi. Bên trong khu vực thành thị một nhà hàng Italy bố trí không gian ấm áp đáng yêu, mặt tiền nhà hàng vừa phải lại thường xuyên không còn chỗ trống, muốn có chỗ ngồi thì cần phải hẹn trước.

Vì giúp Đoàn Cần Tâm mừng sinh nhật nửa tháng trước Bạch Tiệp Ngọc đã gọi điện thoại hẹn trước, ông chủ nhà hàng biết bọn họ giúp bạn bè tổ chức sinh nhật còn chủ động đề nghị thay bọn họ thiết kế thực đơn cùng chuẩn bị bánh ngọt thật là rất thân mật a.

Mọi người hẹn năm giờ ba mươi gặp mặt ở trước cổng chính nhà hàng, kết quả trừ thọ tinh* (Người được mừng sinh nhật) được chúc mừng tất cả mọi người thực đúng giờ.

“Sáu giờ bốn mươi, Sài Nghê bạn gọi điện thoại hỏi Cần Tâm xem bạn ấy ở đâu có phải không tìm được chỗ đi lạc rồi không?” Bạch Tiệp Ngọc nhìn xuống đồng hồ trên tay lo lắng nói.

Sài Nghê gật gật đầu lấy di động trong bóp da ra gọi, kết quả là có tín hiệu nhưng không ai tiếp.

“Thế nào?” Đợi hồi lâu không thấy cô nói chuyện Bạch Tiệp Ngọc nhìn không được hỏi.

“Không ai tiếp.” Sài Nghê bắt đầu dĩ trả lời.

Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên hít một ngụm khí to rồi thở dài ra. Cô quyết định: “Tội mình đi vào trước đi. Có lẽ bạn ấy đang đi ngoài đường không nghe điện thoại vang một lát nữa bạn ấy đến không thấy tội mình tự nhiên sẽ đi vào tìm hoặc gọi điện thoại cho tội mình.”

Gật đầu, ba cặp vợ chồng cùng nhau xoay người đi đến phòng ăn. “Cừu Kính? Anhlà Cừu Kính phải không???”

Sáu người đi theo bồi bàn tới bàn mà họ muốn tới, đột nhiên một giọng đàn ông vừa kinh ngạc vừa do dự vang lên làm ngừng bước chân của họ.

Cừu Kính quay đầu theo tiếng nhìn lại chỉ thấy gương mặt nhiều năm không gặp bỗng xuất hiện ở trước mắt anh. “Thường Phong??” Anh kinh ngạc kêu lên.

“Chính là tôi” Đối phương khẽ nhếch khóe miệng ánh mắt sáng rực gật đầu đáp.

“Bạn của anh??” Sài Nghê cảm thấy hứng thú hỏi ông xã.

Cừu Kính nhìn bà xã gật gật đầu trên mặt có nét mừng rỡ khi gặp người bạn tương phùng nơi đất khách. “Em cùng Nhạc San bọn họ đi vào trước, anh lát nữa sẽ vào.”

Sài Nghê mặc dù có chút tò mò vẫn là gật gật đầu, cùng đám người Nhạc San đi đến chỗ ngồi.

“Bạn gái của bạn?” Nhìn thấy bóng dáng họ rời đi, Thường Phong tò mò hỏi bạn.

Bọn họ là bạn thân khi cùng học ở nước ngoài mặc dù không cùng chuyên ngành lại gặp lần đầu đã quen thân, chí hướng và lĩnh vực bất đồng nên tìm việc người đồng kê tây, vài năm trước còn có liên lạc về sau công việc quá bận rộn mà dần dần mất liên lạc. Không nghĩ tới lại gặp mặt ở nơi này.

“Bà xã” Cừu Kính cong môi trả lời.

“Bạn đã kết hôn” Thường Phong kinh ngạc tròn hai mắt.

Cừu Kính gật đầu, trên mặt tươi cười càng sáng lại thêm một chút đắc ý.

“Bạn đến Đài Loan không báo một tiếng còn chưa tính, thậm chí kết hôn cũng không nói có phải rất đáng quá hay không?” Thường Phong nhún mi trừng mắt nói

“Lâu như vậy không liên lạc bạn muốn mình đi chỗ nào tìm bạn?”

“Quê quán của mình từ đó giờ vẫn luôn không thay đổi.” Bạn thân viện cớ rất kém.

“Vấn đề ở chỗ mình chuyển nhà, ba mẹ mình chuyển nhà đã đánh mất không ít thứ, địa chỉ ở Đài Loan của bạn đúng là một món trong đó”. Cừu Kính thờ dài.

“Khó trách vài năm gần đây không liên lạc được với bạn, liên lạc hỏi những bạn khác cũng đều không có tin tức của bạn.” Thường Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ “Bạn tới Đài Loan khi nào?”

“Gần bốn năm”.

“Xem ra tội mình cần tìm thời gian tốt để nói chuyện một chút”. Thường Phong gật đầu nói, không quên bà xã và bạn của anh ta đang chờ, tạm thời buông tha anh ta.

"Cho mình số của bạn". Cừu Kính đồng ý lấy di động nói

Thường Phong đọc ra một dãy số cho bạn.

"Mình sẽ liên lạc với bạn". Cừu Kính không ngừng nhìn về hướng bà xã nói, chỉ đành phải trả lời lại bạn chí cốt.

"Ok. Mau quay về bên cạnh bà xã của bạn đi" Thường Phong cười chế nhạo nói.

"Hôm nào mình sẽ giới thiệu cho bạn" Cừu Kính nhận lời, trả lời bạn gật đầu xoay người trở lại bên bà xã, kéo ghế bên cạnh cô ngồi xuống.

"Anh ta là ai vậy? Khách hàng phải không?" Anh ngồi xuống được một lát, Sài Nghê lập tức tò mò mở miệng hỏi

"Bạn học."

Sài Nghê kinh ngạc trừng mắt nhìn : "Em nghĩ bạn học của anh đều ở Mỹ, anh ấy cũng là hoa kiều đến Đài Loan làm việc sao?"

"Không phải, anh ấy là du học sinh là người Đài Loan chính gốc"

"Em chưa từng nghe anh nhắc qua anh ta".

"Đó là bởi vì anh và anh ấy mất liên lạc nhiều năm, không nghĩ là ở chỗ này gặp lại." Cừu Kính có chút cảm xúc.

"Anh ấy kết hôn chưa?" Chính Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên hỏi ra vấn đề này.

"Anh không có hỏi." Cừu Kính có chút sững sốt như nghĩ tới cái gì nhìn về phía cô, "Có thể cho hỏi một chút cô có chú ý gì không Âu thái thái* (Bà Âu)".

"Tôi cảm thấy bộ dạng anh ta không tệ, nếu là bạn thân của Hoàn Mỹ Cừu phó tổng hẳn là nhân cách không tồi, vừa khéo tôi có một người bạn thân chưa có bạn trai." Bạch Tiệp Ngọc cũng không quanh co lòng vòng trực tiếp trả lời.

Nghe cô nói như vậy, mọi người không hện mà cùng đem ánh mắt chuyển đến người một thân một mình đang đến nhà hàng dùng cơm Thường Phong và trong lòng cũng không quên cùng thọ tính ngày hôm nay ghép đôi một chút xem sao

Oa! Không ngoài dự liệu, cảm giác như đạt thành một đôi.

Giờ phút này của chính nhà hàng bị đẩy ra, nữ nhân vật chính rốt cục cũng xuất hiện.

"Cần Tâm bên này." Nhạc San phát hiện mở miệng.

"Ông xã chúng ta đi mời bạn anh cùng qua đây ngồi". Hai mắt Sài Nghê sáng lên quyết định nhanh lời kéo Cừu Kính đứng dậy nói.

Bạch Ngọc Tiệp về mặt tươi cười hướng cô giơ ngón cái lên.

"Giao cho mình." Sài Nghê quay lại mỉm cười giơ ngón tay cái, rất có tư thế cầu kết với nhau làm việc xấu.

Về mặt ba người đàn ông có mặt lúc này không tự chủ được tất cả đều lộ ra vẻ mặt quái dị nhưng lập tức trên mặt cũng nở nụ cười mỉm cười. Chỉ cần bà xã đại nhân vui vẻ là tốt rồi tùy bọn họ đi. Đây là bọn họ cùng chung tiếng lòng.

Nhà hàng không lớn tầm mắt nhìn lại Đoạn Cần Tâm đến trễ lập tức tìm được chỗ của các bạn thân, đi nhanh đến chỗ bọn họ đã thấy hai vợ chồng Cừu Kính đi về hướng cô ba người gặp mặt ở hành lang.

"Chẳng lẽ hai bạn đặc biệt ra đây nghênh đón mình sao?" Cô nói đùa.

"Suy đoán viễn vông! Ông xã mình gặp một người bạn tại mình qua chào hỏi một tiếng". Sài Nghê hướng cô làm cái mặt quỷ đưa tay chỉ hướng Thường Phong.

Đoạn Cần Tâm quay đầu nhìn một chút, lúc nhìn rõ người đó cô không tự chủ được nhún mày. Là anh ta.

"Làm sao vậy?" Sài Nghê chú ý tới nét mặt cô thay đổi.

"Không có gì, mình đi qua trước." Đoạn Cần Tâm nhanh chóng khôi phục bình thường, nói xong lắc đầu đi về hướng Nhạc San.

Sài Nghê có chút đắm chiêu nhìn cô rời đi.

"Làm sao vậy?" Cừu Kính phát hiện bà xã khác thường mở miệng hỏi.

"Cần Tâm hình như có quen biết với bạn anh"

Cừu Kính nhún mày.

"Mặc kệ như thế nào, kế hoạch không thay đổi". Sài Nghê đem nghi ngờ gác sang một bên ngắc đầu nói: "Ông xã, anh nhất định phải giúp em kéo bạn học của anh qua bàn tại mình ngồi, phải coi anh nói như thế nào rồi."

Thấy nét mặt bà xã cười tươi như hoa nhờ cậy Cửu Kính cũng cười theo, Cam tâm tình nguyện nhận lấy nhiệm vụ bán đứng bạn thân đối lấy niềm vui của bà xã.

“Biết rồi, bà xã”.

Cự tuyệt không được lời mời nhiệt tình của bà xã Cửu Kính, Thường phong đành phải di chuyển tới bàn của bọn họ ngồi.

Hơn nữa ba đôi vợ chồng làm hành động giới thiệu đây là thọ tinh hôm nay sinh nhật “vẫn còn là bà cô độc thân” cũng không biết là cố ý hay vô tình mà anh bị sắp xếp ngồi bên cạnh thọ tinh cảm giác này có chút kỳ quái kì quái.

Quái dị nhất là bọn họ ăn com nói chuyện phím một hồi, không biết vì sao toàn bộ đề tài chuyển đến trên người anh hơn nữa lại tập trung hỏi vào vấn đề sự nghiệp, quan hệ tình cảm. Tỷ như, hiện tại đang công tác ở chỗ nào, kết hôn chưa, có bạn gái chưa, thích mẫu người phụ nữ nào.

Nói thật, nếu không phải người ngồi bên cạnh được giới thiệu là thọ tinh “vẫn còn là bà cô độc thân” kia từ đầu đến cuối tỏ ra bộ mặt không chút phản ứng thì anh sẽ nghĩ đây là tiệc rượu xem mắt.

Hôm nay người được mừng sinh nhật là Đoạn Cần Tâm, phía trên bánh kem có cắm hai cây nến số hai và số tám chứng tỏ hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi tám của cô.

Nhưng nói thật ra nếu không phải trên bánh kem có số hẳn sẽ đoán cô hơn ba mươi tuổi, cùng lắm kém anh 1 hay 2 tuổi.

Nhưng ngàn vạn đừng hiểu lầm đoán tuổi cô là bởi vì bộ dạng này có vẻ chừng chạc.

Tương phản với thực tế, cô có vẻ bề ngoài trắng nõn, cao gầy, tóc ngắn lưu loát, cả người phát tán ra hơi thở mê người, con ngươi lạnh lợi. Nếu bỏ đi cái vẻ ngại ngùng của cô, anh tin tưởng so với tuổi cô còn trẻ hơn vài tuổi.

Một khi đã như vậy, tại sao anh lại đoán cô xấp xỉ tuổi với anh?

Kì thật anh đoán như vậy, không phải vì vẻ bề ngoài của cô mà ở ánh mắt cô và nụ cười một môi vô tình toát ra vẻ thê lương giống như cô đã sớm nhìn rõ thế gian, làm cho trực giác của anh liền đoán cô ba mươi tuổi.

Hai mươi tám tuổi nha, thực sự làm anh giật mình.

Cô gái hai mươi tám tuổi mặc dù đã không thể dùng hai chữ “Ngây thơ” để hình dung, nhưng cũng không nên giống như cô lãnh đạm, yên lặng, một môi như vậy mới đúng nha, không phải sao?

Thật không hiểu có nhiều bạn tốt như vậy, hơn nữa mỗi người bạn thoát nhìn đều vừa hạnh phúc vừa vui vẻ như vậy, sao cô lại không giống những người khác? không phải đều nói vật hợp theo loài sao?

Nhưng làm cho anh cảm giác khó hiểu nhất chính là cô đối với anh lãnh mạc và giữ khoảng cách, cảm giác đó gần như là địch ý.

Hai người họ hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt hẳn là không sai đi? Ở dưới bàn chân anh hẳn cũng không hề không cẩn thận đá trúng cô đi? Ở trên bàn tay anh hẳn là cũng không trở ngại đến cô, hoặc làm đổ thứ gì để cô chán ghét đi? Đã như vậy, địch ý của cô đối với anh rốt cục ở đâu mà đến đây?

"Các bạn có cảm giác thấy Thường giáo sư và Cần Tâm ngồi chung một chỗ cũng giống như tụi mình cũng như một đôi vợ chồng không?" Nhạc San đột nhiên mỉm cười nói.

"Quả thật rất giống." Bạch Tiếp Ngọc nhếch miệng gật đầu phụ họa, không chớp mắt nhìn anh nói: " Thường giáo sư, anh và Cần Tâm đều không có người yêu có muốn qua lại một chút không?" Hai mắt cô sang rõ để nghị.

"Tiếp Ngọc, hai người họ thoát nhìn xứng đôi như vậy bạn đừng dùng qua lại hai chữ này nữa." Sài Nghê rất phối hợp cổ vũ.

Ba người các cô kể từ sau khi nghe nghề nghiệp của anh là thầy giáo hiện tại đang là giáo sư đại học liền bắt đầu gọi anh là "Thường giáo sư", xin các cô gọi anh là Thường Phong như thế nào cũng vô dụng.

"Vậy phải dùng cái gì?" Bạch Tiếp Ngọc hỏi.

"Bạn có thể nói có muốn thử kết giao xem sao không?" Sài Nghê dịu dàng nói.

"Cũng có thể nói có muốn trực tiếp trở thành một đôi hay không? Bởi vì cảm giác hai người ngồi chung một chỗ thật rất giống một đôi trời sinh." Nhạc San cười tiếp lời.

"Nói rất hay, trời sanh một đôi! Người không biết còn tưởng tám người tụi mình là bốn cặp tình nhân hay vợ chồng." Bạch Tiếp Ngọc cười ha ha nói. Ba người phụ nữ ngơ ngác một câu ta một câu giống như đang không ngừng nói tương thanh*, rốt cục chọc giận thọ tinh.

*Tương thanh còn được gọi là tấu nói: Một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

"Ba người các bạn đủ chưa?" Đoạn cần Tâm dùng ngữ điệu gió thổi mưa gõng trước cơn bão mở miệng nói, để cho ba người Bạch Tiếp Ngọc có mấy chục năm giao tình nhất thời hiểu ra sự nhẫn nại của cô đã sắp tới đỉnh điểm.

"Chẳng qua là nói đùa." Toàn thân Nhạc san cứng đờ, cô cười gượng dẫn đầu làm dịu không khí.

"Đúng nha, chẳng qua là nói giỡn một chút mà thôi, làm gì nghiêm túc như vậy?" Sài Nghê cũng đi theo trấn an.

"Coi như là nể mặt nhiều người như vậy giúp bạn mừng sinh nhật, để tui mình nói giỡn một chút cũng không được sao? Làm gì có thọ tính hẹp hòi như vậy?" Bạch Tiếp Ngọc giống như oán trách mà nói, nhưng cũng khéo léo nói rõ mình vô tội.

Toàn bộ đều là nói đùa. mặc dù ba người các cô đều nói như vậy nhưng cô dường như cũng hiểu rõ bọn họ, Đoạn Cần Tâm sao lại không phân biệt được các cô đang nói đùa hay có dụng ý khác đây?

Họ rõ ràng muốn cô và "Thường giáo sư" ghép thành đôi, mà cô ghét loại cảm giác bị sắp xếp này, hơn nữa lại càng ghét được ghép thành một đôi với người bên cạnh này, thật vô cùng ghét!

"Cám ơn các bạn giúp mình mừng sinh nhật, thời gian không còn sớm có phải cũng nên giải tán rồi không?" Cô dùng giọng nói vô cùng nhỏ mà nói.

"Bây giờ còn chưa tới mười giờ nha, hưởng chỉ ngày mai là chủ nhật tui mình còn phải chơi tiếp sao lại giải tán?" Bạch Tiếp Ngọc trừng to hai mắt, lấy một bộ biểu tình bạn ở đây nói chuyện cười sao, nhìn chằm chằm cô.

"Sáng mai mình còn có việc phải làm."

Một câu nói đơn giản liền đem Bạch Tiếp Ngọc đánh bại.

"Cần Tâm sinh nhật một năm mới có một lần, chẳng lẽ bạn không thể cho mình một ngày nghỉ thật tốt để những người bạn thân này giúp bạn mừng sinh nhật sao?" Bạch Tiếp Ngọc cau mày, thật sự rất không thích cô suốt ngày chỉ biết làm việc tự mình kiếm vát và như vậy.

"Các bạn bây giờ không phải đã giúp mình ăn mừng rồi sao?"

"Chẳng qua chỉ ăn bữa cơm sao được coi là ăn mừng? Không thể chơi suốt đêm, ít nhất cũng phải tiếp tục chơi tới mười hai giờ mới coi là ăn mừng!"

"Các bạn vẫn có thể tiếp tục chơi nha." Thọ tính dĩ nhiên đúng lý hợp tình trả lời.

"Thọ tính đều đã trốn còn tiếp tục chơi cái gì?" Bạch Tiếp Ngọc bắt mẫn bữu môi nói.

"Các Bạn nhiều người như vậy sợ gì thiếu một mình mình."

Không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, hơn nữa lại còn dùng giọng điệu khở sở mà nói khiến cho Bạch Tiếp Ngọc nhất thời cảm thấy giận không kềm được.

"Đoạn Cần Tâm, bạn nói cái gì vậy? Hôm nay tui mình rất cục là vì ai mà tập trung lại một chỗ." Cô nổi giận lớn tiếng nói.

Người phụ nữ này từ sau khi mấy người các cô lần lượt kết hôn thì không biết vô tình hay cố ý kéo ra một khoảng cách với bọn họ, mỗi lần tìm cô ra ngoài tụ hội tám phần đều dùng lý do bận việc mà qua loa từ chối.

Trước kia cô cũng rất bận rộn nhưng cũng không giống như bây giờ. Ngược lại chỉ cần tranh thủ được thời gian rảnh rỗi, cho dù là chỉ có thời gian hai ba mươi phút dùng cơm trưa cô cũng sẽ chủ động tìm tới cửa trút hết bực bội và uất ức trong nhà hoặc trong công việc. Bởi vì cô nói qua, trên thế giới này người hiểu rõ cô nhất, người có thể nghe cô than phiền cũng chỉ có ba người bọn họ.

Mười mấy năm qua mấy người các cô tâm đầu ý hợp, đồng cam cộng khổ, tình cảm này tuyệt đối sẽ không vì ba người các cô lần lượt kết hôn, sinh con mà thay đổi cô nên biết điểm này mới đúng, sao lại bởi vì như vậy mà xa cách bọn họ? Làm như ba người bọn họ phản bội cô vậy, làm như vậy lại thật dễ người ta rất nổi giận!

"Tiếp Ngọc." Sài Nghê ngồi ở bên cạnh cô nhanh chóng kéo ống tay áo cô, ngăn cản cô tiếp tục bộc phát.

"Đã có việc bận, vậy thì không có cách nào tiếp tục chơi tiếp, hôm nào lại tiếp tục chơi được rồi." Nhạc San đúng lúc mở miệng làm dịu đi bầu không khí nặng nề.

"Cứ vậy đi." Sài Nghê nhanh chóng tiếp lời quyết định tránh cho phiền phức.

"Ông xã, anh đi tính tiền được không?" Nhạc San quay đầu nói với ông xã.

Bùi Danh Mạnh gật đầu một cái đứng dậy rời chỗ đi tính tiền.

"Cần Tâm vừa rồi bạn có uống rượu đúng không? Hay là vậy ngồi xe ông xã mình để tui mình đưa bạn về." Sài Nghê ngồi đối diện không muốn làm cho không khí quá mức quạnh quẽ đối Cần Tâm nói.

"Không cần, mình tự lái xe về là được rồi, sáng mai mình còn muốn dùng xe." Cám ơn ý tốt của bạn thân nhưng vì thuận tiện cho công việc ngày mai cô

chỉ có thể yểu chuyển từ chối.

Thọ tinh đã nói như vậy Sài Nghê cũng không thể nói gì hơn, không thể làm gì hơn là nhìn về phía người bạn mới của tôi nay hỏi: "Thường giáo sư, anh đến bằng cách nào có muốn chúng tôi tiễn anh một đoạn không?"

"Tôi tự gọi taxi về được rồi." Thường Phong ngại làm phiền bọn họ.

"Đã có sẵn xe sao không ngồi mà lại muốn tốn tiền ngồi taxi?" Sài Nghê nói.

"Minh đưa bạn về." Cừu Kính cũng tiếp lời.

Thường Phong nhìn bạn học củ một cái không tiếp tục từ chối nữa gật đầu một cái, đón nhận ý tốt của hai vợ chồng bọn họ.

Sau khi Bùi Danh Mạnh tiễn xong quay lại đoàn người cũng đã chuẩn bị xong.

"Đi thôi."

Một câu nói giải tán đám người, mọi người ở trước cửa nhà hàng nói tạm biệt sau đó ai về nhà nấy. Bạch Tiệp Ngọc và Đoạn Cần Tâm hai người vẫn luôn không nói với nhau câu nào thậm chí ngay cả tạm biệt cũng không nói.

"Xin lỗi, chị dâu."

Sau khi lên xe Thường Phong lập tức đối bà xã của Cừu Kính mở miệng xin lỗi, anh cảm giác buổi tiệc sinh nhật vừa rồi không vui mà giải tán anh là người phải chịu phần lớn trách nhiệm.

Thọ tinh rõ ràng không thích người ngoài như anh tham gia vào tâm tình đương nhiên chịu ảnh hưởng, nên mới có thể đưa đến trường hợp không vui vừa rồi. Cho nên nếu truy cứu nguyên nhân đầu sỏ gây nên nhất định là không ai khác ngoài anh.

"Sao đột nhiên lại nói như vậy?" Sài Nghê kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn anh ngồi ở ghế sau hỏi.

"Nếu như vừa rồi tôi không tham gia với các bạn có lẽ sẽ không xảy ra xung đột như vậy." Anh cảm thấy rất áy náy.

"Không liên quan tới bạn." Cừu Kính mở miệng giải thích "Người bạn học họ Bạch của bà xã mình cá tính vốn tương đối thẳng thắn, đối với thọ tinh hôm nay đã sớm tích lũy không ít tâm tình bất mãn, chẳng qua là hôm nay đúng dịp bộc phát mà thôi đối với bạn có tham gia hay không hoàn toàn không liên quan."

"Không sai, huống chi là hai vợ chồng tôi cố gắng mời anh tham gia cùng chúng tôi, cho dù có sai cũng là chúng tôi sai, anh đừng suy nghĩ quá nhiều." Sài Nghê cũng bận rộn trấn an.

Thường Phong gật đầu một cái, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng mà nói thật." Sài Nghê lần nữa lên tiếng muốn nói rồi lại thôi.

"Chị dâu có gì cứ nói thẳng không sao."

"Thật có thể không?" Cô có chút do dự.

Thật đúng là hiểu vợ không ai bằng chồng. Cừu Kính dứt khoát trực tiếp thay bà xã đem chuyện không nói nên lời nói ra.

"Bà xã mình muốn hỏi bạn đối với thọ tinh hôm nay có cảm giác gì, có chút hảo cảm nào không, có ý muốn theo đuổi cô ấy làm bạn gái không, thậm chí là làm bà xã?"

Thường Phong có chút sửng sò, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, sợ nói bậy sẽ người khác bị thương, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn im lặng.

Anh im lặng khiến Sài Nghê có chút xấu hổ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cũng im lặng theo.

Ông xã đưa tay qua nắm tay cô.

"Thường Phong, anh thật không có bạn gái sao?" Hiểu rõ ý tưởng của bà xã, Cừu Kính tò mò mở miệng hỏi bạn chí cốt.

Anh chàng này tuy có chút nhàm chán, đầu óc thông minh vĩnh viễn làm cho người ta đoán không ra anh đang nghĩ gì nhưng với vóc người cao ráo cộng thêm khí chất lịch sự nho nhã và hơi thở trầm tĩnh, vẫn như xưa khiến rất nhiều bạn học nữ vì anh mà khuynh tâm.

Anh bây giờ so với trước kia càng thêm chững chạc, người cũng cởi mở rất nhiều, còn là giáo sư của một đại học danh tiếng điều kiện ưu tú như vậy anh tự nói không có bạn gái, thật sự làm cho người ta có chút nghi ngờ.

"Thật." Khóe miệng Thường Phong khẽ nhếch.

"Tại sao?"

"Cái gì tại sao?"

"Bộ dáng của bạn không giống một người không có bạn gái. Hay là, " Cừu Kính do dự dừng lại, "Tuy bạn không có bạn gái, nhưng mà có bạn trai?"

Thường Phong nghe vậy sững sờ, mà bà xã của Cừu Kính ngồi bên ghế phụ lái tựa hồ hít vào thở ra một hơi.

"Cừu Kính, Mình không phải đồng tính luyến ái." Anh hồi thần bật cười, mở miệng.

"Vậy sao bạn lại không có bạn gái? Lấy điều kiện của bạn sẽ phải có rất nhiều phụ nữ thích bạn mới đúng."

"Có lẽ là duyên phận chưa tới."

"Có lẽ duyên phận của bạn đã tới."

Thường Phong không nhịn được bật cười.

"Cừu Kính, nói thật, " hắn cười một lát, chậm rãi mở miệng hỏi: "Bạn bây giờ không phải đang công tác tại trung tâm môi giới hôn nhân chứ?"

Cừu Kính nghe mặt đen một nửa, thiếu chút nữa hộc máu. Trong lòng anh đang cuồng mắng, nhưng ngại vì buồn cười lại không dám cười bà xã đại nhân ở bên cạnh, có không vừa lòng cũng chỉ có thể nhịn xuống chờ có cơ hội lại báo mối thù này.

Trung tâm môi giới hôn nhân?

Tên này thật là. Con mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thường Phong ở đại học T nổi tiếng là giáo sư đẹp trai nhưng cũng là giáo sư ma quỷ cấp sát thủ, nếu có người vì mơ tưởng đến sắc đẹp của anh mà chọn môn học của anh thì kết quả cuối cùng chỉ có một, đó chính là cầm chắc cái chết.

Cho nên đã nghe nhiều "Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước tất cả đều biến mất trên bờ cát." sau khi khắc sâu giáo huấn tuyệt đại đa số các học sinh háo sắc cuối cùng chỉ dám đứng xa xa nhìn mà không dám đùa với lửa, dù sao chuyện này cũng là đại sự có liên quan đến việc có thể thuận lợi tốt nghiệp hay không.

Đương sự Thường Phong rất hài lòng với kết quả như thế.

Thứ nhất tố chất học sinh của anh có thể được đề cao, bởi vì không có năng lực sao dám lên Lương Sơn?

Thứ hai bớt phiền lòng vì ông bướm ve vãn bên người, bên tai có thể yên tĩnh không ít tỷ lệ bị kim đâm cũng giảm xuống không ít.

Tóm lại, đối với công việc dạy học này anh càng lúc càng có cảm giác ngọt ngào, con bắt đầu rất thích.

Quan trọng nhất là có thể kiêm chú ý trong trường thấy nhân tài có thể trước lời kéo về công ty của anh đem sức phục vụ chẳng phải tuyệt diệu sao?

Trừ công việc dạy học ra thì thật ra Thường Phong còn một phần chức nghiệp trên danh nghĩa là đồng sự trưởng, chẳng qua cái chức đồng sự trưởng này không phụ trách quản lý công ty và kinh doanh chỉ phụ trách lập kế hoạch sáng tạo và khám phá tài năng, rất có xu thế thần long kiến thủ bất kiến vĩ* (*rồng thấy đầu không thấy đuôi).

Bởi vì không quan tâm bất cứ chuyện gì, anh thân là đồng sự trưởng cho dù lười không muốn làm việc cũng không ai có thể quản, cho nên công việc bình thường của anh chỉ có dạy học, có khóa thì dạy không có khóa thì nghỉ ngơi, đi trễ về sớm, rảnh rỗi không có chuyện làm có thể đi tới công viên tản bộ cùng với những người già trong công viên đánh cờ, nói chuyện phiếm.

"Trường giáo sư!"

Mới đi đến lối vào công viên liền nghe có người gọi tên anh, Thường Phong theo tiếng kêu nhìn lại chỉ thấy một ông chú gần đây rất quen với anh đang

kích động chạy về hướng anh.

"Thường giáo sư, đã lâu không gặp, đã một thời gian không thấy cậu đến công viên, cậu đang bận rộn cái gì?"

"Có chút việc. Chủ tìm cháu có việc gì?" Thường Phong khách khí hỏi.

"Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn cảm ơn cậu. Hai lần trước nghe cậu phân tích mà mua một chút cổ phiếu, đều để tôi kiếm được tiền tôi muốn cảm ơn và mời cậu ăn bữa cơm."

"Cháu đâu có làm gì, lời được tiền là vận may của chú."

"Không không không, vận may của tôi vẫn luôn rất tệ, hai lần này lời được tiền tất cả đều nhờ vào Thường giáo sư. Quả nhiên, những người làm giáo sư đều rất giỏi." Ông chú dùng vẻ mặt sùng bái hai mắt sáng lên nhìn anh nói.

Thường Phong không nói gì. anh dạy là môn khoa học máy tính và kỹ thuật thông tin không phải là nghiên cứu kinh doanh, nói anh như vậy cảm thấy rất lạ mặc dù anh cũng có học vị thạc sĩ kinh tế.

"Thường giáo sư, cậu thích ăn cái gì? Muốn đi nhà hàng lớn ăn cũng không sao, hôm nay tôi mời khách." Ông chú nóng lòng mời.

"Cảm ơn, thật sự không cần." Anh lắc đầu nhả nhặn từ chối.

"Không được, nhất định phải đi. Hơn nữa, tôi còn muốn thỉnh giáo giáo sư một chút vấn đề về cổ phiếu."

"Thật ra thì cháu đối với cổ phiếu không phải rất rành chẳng qua chỉ biết sơ sơ mà thôi, lần trước thật sự là nhờ may mắn."

"Không sao, ngay cả như vậy tôi cũng tin tưởng vận may của cậu. Cậu có thể phân tích thêm một chút về thị trường cho tôi nghe không?"

"Chú, cháu không muốn hại chú thua tiền." Thường Phong nghiêm túc bày tỏ.

"Cho dù có thua tiền, tôi cũng sẽ không trách cậu."

Thường Phong vô cùng bất đắc dĩ biết vậy không làm. Xem ra về sau không thể tới công viên này rồi.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, mặt ông chú này vẫn rất kiên nhẫn tràn đầy ham học hỏi --- không đúng, hai mắt hiện lên tất cả đều là tiền \$\$\$. Anh cho là ông chú này đề nghị có chút nông cạn sau đó lấy lý do bận việc rồi đi công viên.

Chuyện này anh cũng không để ở trong lòng, sau khi đổi một công viên khác tản bộ liền quên đi.

Chẳng qua là anh nằm mơ cũng không nghĩ tới đây chỉ mới là bắt đầu chứ không phải kết thúc.....

-----*****-----

Đoạn Cần Tâm sắp bị tức chết rồi.

Nhờ có thân hình cao ráo thon thả lại có dáng người cân đối hoàn mỹ, khi mười tám tuổi cô đã bắt đầu làm người mẫu cho đến nay đường đường cũng bước vào năm thứ mười rồi

Cô không cầu danh chỉ cầu lợi, chỉ cần có việc liền nhận nhưng một khi đã nhận rồi thì sẽ làm thật tốt, bởi vì một lần giải quyết có thể tiết kiệm thời gian nhận thêm mấy phần công tác cho nên tiếng tăm của cô vẫn luôn rất tốt.

Điều này chứng minh cô mặc dù đều đã hai mươi tám tuổi có xu thế trở thành "gái già", mặc dù không nổi tiếng gì nhưng biết điều nên vẫn có công việc cố định mời.

Dĩ nhiên điều này cùng tính cách thật thà tuyệt đối không đòi tăng giá tung lung của cô cũng có chút quan hệ.

Đoạn Cần Tâm nổi tiếng là người vừa chuyên nghiệp lại vừa có hiệu suất những người tham gia công tác trong giới đều biết, các công ty tìm cô hợp tác đều coi trọng ưu điểm này mới có thể tìm tới cô.

Đã như vậy bọn họ vì sao lại muốn tìm một cô gái ngu ngốc chỉ có gương mặt xinh đẹp đầu lại chứa đầy bã đậu cái gì cũng không biết chỉ biết làm nũng và giả bộ đáng yêu nhưng không ngừng phải chụp lại đến cùng cô chụp chung đây?

Ba tiếng! vì cô gái ngu ngốc kia mà không ngừng phải chụp lại, cô bị vây ở chỗ này đã vượt qua thời gian cô dự tính ba tiếng không thể thoát thân thật là sắp tức chết!

Cũng may hôm nay cô không có nhận công việc khác.

Cũng may, cô chỉ điện thoại hẹn người muốn mua đồ giao hàng, có thể cùng đối phương sửa lại thời gian gặp nhau.

Cũng may, cô cũng không có việc gì khẩn cấp cần làm.

Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn cảm thấy rất giận, rất rất giận!

"Cát! OK, Được rồi." Đạo diễn hô to.

Cuối cùng kết thúc rồi. Trong lòng Đoàn Cần Tâm thở hắt ra một hơi, ngoài mặt vẫn nở một nụ cười hướng về phía đạo diễn cúi người chào nói "cảm ơn đạo diễn". Sau đó xoay người nói với tất cả nhân viên hiện trường "mọi người cực khổ rồi!". Lúc này mới đi về phía mình để túi xách thu dọn đồ đạc mình cười rồi đi.

Nhưng khi bước ra khỏi phòng chụp trong nháy mắt nụ cười trên mặt Đoàn Cần Tâm lập tức biến mất, khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt hàng ngày của cô. Điều này mọi người đều biết có thể sẽ nghĩ tới họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Vẫn chưa tới tám giờ, không biết người mua hàng vốn cùng cô hẹn sáu giờ gặp mặt có đồng ý lúc này ra ngoài gặp không?

Cô hơi do dự, quyết định điện thoại hỏi một chút xem sao, dù sao hàng cô cũng đều mang theo đi ra rồi.

Kết quả, rất may mắn lấy được sự đồng ý của đối phương.

Hẹn tám giờ bốn mươi ở địa điểm sớm hẹn trước gặp mặt, cô thừa dịp còn chút thời gian liền đi ăn tô mì coi như là bữa ăn tối, sau đó mới đi về phía địa điểm hẹn trước giao hàng, thu tiền.

Người mẫu là nghề chính của cô, bán hàng qua mạng là nghề phụ tất cả đều là vì kiếm tiền.

Bởi vì cô rất cần tiền.

Chín giờ bốn mươi về đến nhà, trong phòng khách một mảnh hỗn độn giống như hiện trường một vụ nổ, đây chính là lý do có thể nghe tiếng khóc nức nở của mẹ trong phòng. Mà cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, im lặng dựng lên chiếc kệ và nhặt những quyển tạp chí cùng đồ đạc bỏ lại trên kệ, lại đem hộp điều khiển tivi trên mặt đất nhặt lên, đem chiếc ghế ngã nghiêng trên mặt đất dựng lại, đem thùng rác bị đá ngã đặt về vị trí cũ, Đoàn Cần Tâm lúc này mới đi về phía phòng mẹ cô.

"Mẹ?"

Nghe tiếng của cô. Má Đoàn lập tức lau đi những giọt nước mắt trên mặt làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nhanh chóng đứng dậy rời khỏi mép giường.

"Con về rồi sao? Ăn tối chưa? Mẹ giúp con đi hâm nóng lại đồ ăn."

"Không cần, con ăn rồi."

Cô trả lời dừng lại bước chân vội vàng bước ra ngoài của má Đoàn.

"Vậy sao. Con làm việc nguyên ngày chắc mệt chết rồi, nhanh đi tắm rồi sớm chút nghỉ ngơi." Tránh đi tầm mắt của con gái, bà thúc giục nói.

Đoàn Cần Tâm cũng không nhúc nhích nhìn bà, trầm mặc một hồi mới hỏi: "Ông ta đâu?"

Lúc này người trầm mặc đổi thành má Đoàn.

"Lần này ông ta lại phát thần kinh cái gì mà đem phòng khách biến thành như vậy?" Cô tiếp tục hỏi, trong thanh âm trong trẻo lạnh lùng không có chút tức giận, cũng không có đau lòng khó chịu hay là cảm giác bất đắc dĩ chỉ có lãnh đạm (lạnh nhạt) giống như việc không liên quan đến mình, cô thờ ơ với tất cả những chuyện này.

Má Đoàn vẫn cúi đầu như cũ.

"Ông ta lại đem tiền thua hết rồi sao? Lại muốn kêu mẹ đưa tiền, không lấy được liền nổi giận đập phòng khách sau đó nói muốn đem căn nhà này bán đi phải không?"

Đoàn Cần Tâm ngay cả đoán cũng không cần đoán cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông đó kể từ mười năm trước sau khi làm ăn thất bại vẫn chơi bời lêu lổng đến nay, hứng thú duy nhất chính là chơi cờ phiêu, mơ ước có một ngày có thể kiếm được nhiều tiền gầy dựng lại sự nghiệp.

Mười năm trước cô mới mười tám tuổi, Cần Phương mới mười lăm tuổi không lớn không nhỏ thì phải đối mặt với thực tế tàn khốc này, cùng với người cha không có trách nhiệm chỉ biết trốn tránh thực tế.

Ông ta chính là thằng khốn!

Cô biết nói ba mình như vậy sẽ bị trời đánh nhưng cô tuyệt không quan tâm, bởi vì người đó xác thực hoàn toàn là một tên khốn, bất kể là trước hay sau

khi làm ăn thất bại cũng chưa từng làm qua người chồng người cha tốt. Có tiền thì ông ta ở bên ngoài nuôi gái hết tiền thì sống nhờ trong nhà, chỉ biết đưa tay đòi tiền nếu không lấy được tiền liền đập phá mọi thứ trong nhà, còn nhiều lần động đến suy nghĩ muốn bán nhà.

Trời mới biết, căn nhà này đã sớm bị ông ta lên đem đi thế chấp còn có thể bán được bao nhiêu tiền?

Tiếc rằng mẹ vì chuyện này mà suốt ngày lo lắng căn nhà bị bán đi sẽ không còn một chỗ thuộc về mình nữa, không cần biết cô bảo đảm sẽ nuôi bà như thế nào cũng vô dụng. Thật ra thì hai mẹ con cô đều biết chuyện này căn bản chỉ là viện cớ, thật ra mẹ cô không thể bỏ được người đàn ông kia vì còn có một phần tình nghĩa vợ chồng và một phần tình yêu.

Vì thế, cô nguyên rủa tình yêu và hôn nhân.

"Cần Tâm, con có tiền không? Có thể có thể hay không ----"

"Không thể! Con cũng không có tiền." Mặt cô không chút thay đổi quả quyết nói.

"Ông ấy nói chỉ cần mấy trăm ngàn (nhân dân tệ), ông ấy nói lần này nhất định có thể --."

Cô không thèm đếm xỉa hỏi lại: "Nhất định có thể như thế nào? Kiếm nhiều tiền sao? Những lời này ông ta đã nói mấy trăm lần có lần nào trở thành sự thật không?"

"Tháng trước ông ấy ông ấy không phải có lời sao?"

"Ông ta kiếm được tiền có phần cho mẹ không? Có đem ra trả tiền thuê nhà với trả nợ không? Có phụ một chút sinh hoạt phí để giảm bớt áp lực của chúng ta không? Không có gì cả. Ông ta chỉ càng chơi càng lớn đem tiền kiếm được toàn bộ thua sạch con chưa đủ còn vọng tưởng chúng ta đem tiền ra cho ông ta lấp cái hố đó. Vậy không bằng để ông ta thua từ đầu tới đuôi một lần cũng không thắng nổi."

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, má Đoạn không lời nào để nói mà cô lại còn một câu muốn nói.

"Con hận ông ta."

Nói xong, Đoạn Cần Tâm xoay người trở về phòng, lên mạng làm việc.

Tắm, ngủ, sớm một chút nghỉ ngơi? Nếu như một ngày nào đó cô thật có thể sớm một chút nghỉ ngơi thì coi như cô tốt số rồi.

Trả lời giá cả và tin nhắn của người mua, cập nhật hàng hóa lưu trữ, phân loại đóng gói những món đã bán được, điền thông tin chuyển phát nhanh, cô làm đến rạng sáng hai giờ mới xong tất cả, mang quần áo đi tắm chuẩn bị đi ngủ

Sáng mai tám giờ cô còn buổi hẹn chụp catalogue mới nhất của quý một cho một hãng đồng phục nổi tiếng, nghe nói còn có bốn người mẫu hai nam hai nữ cùng tham gia chụp hình, hi vọng duy nhất của cô chính là không cần gặp người mới ngu ngốc luôn phải chụp lại, hi vọng ông trời phù hộ.

Mang theo hi vọng cùng cầu nguyện, cô từ từ rơi vào mộng đẹp. Đoạn Cần Tâm nổi giận đùng đùng đi đến cửa trường đại học T, tiện tay kéo một bạn học lên tiếng hỏi rõ phòng làm việc của giáo sư khoa khoa học máy tính và kỹ thuật thông tin đi đường nào sau liền trực tiếp hướng phương hướng đó vọt tới.

Cô là tìm vị Thường giáo sư đó tính sổ.

Ba chữ Thường giáo sư này thật ra thì trước lúc sinh nhật cô đã nghe không dưới mấy trăm lần từ trong miệng mẹ và người đó.

Không sai, hôm đó cũng không phải lần đầu tiên cô gặp vị Thường giáo sư kia, bởi vì cô đã thấy qua anh và người đó ngồi ở công viên tán gẫu, chính là cái tên nổi giảo cho giặc, cô thật sự ghét anh.

Năm trăm ngàn, mới mấy ngày ngắn ngủi mà thôi, ông ta chơi cở phiếu thua hết năm trăm ngàn!

Không phải năm mươi ngàn, một trăm ngàn, mà là năm trăm ngàn! Mà tất cả đều là kết quả của việc đội đề xuất của vị Thường giáo sư này!

Bởi vì có kinh nghiệm kiếm được tiền lần trước người đó tràn đầy lòng tin hướng ngân hàng tư nhân ngầm* (*Bọn cho vay nặng lãi) vay tiền, đem cả tiền lời lần trước và số tiền mượn được cùng dồn vào đặt cược lớn, kết quả toàn bộ thua sạch không sót một đồng. Buổi sáng chủ nợ tới cửa đòi nợ mang theo biên lai cầm đồ và giấy nợ năm trăm ngàn, giấy trắng mực đen khiến mẹ sau khi nhìn thấy ngất xỉu tại chỗ.

Vốn nghĩ rằng trải qua nhiều năm như vậy cô đã sớm luyện thành một thân thờ ơ thân công sẽ không vì những chuyện người đó làm mà cảm thấy tức giận, kết quả là cô vẫn tức giận mà còn là rất rất giận.

Đột nhiên xuất hiện khoảng nợ năm trăm ngàn muốn cô đi đâu đào ra a?

Cô thật sự rất muốn rời khỏi cái nhà đó, bắt chước em gái nhắm mắt làm ngơ một đi không trở lại.

Nhưng nếu cô đi thật mẹ phải làm sao bây giờ?

Vì bù vào lỗ hồng tiền bạc người đó không ngừng vạch ra mà mẹ phải cố gắng làm thêm đến ngón tay cũng biến hình mỗi tháng mới kiếm được hai mươi ngàn, bà còn cười nói dù sao rảnh rồi không có việc làm, đôi mắt tình hình như vậy muốn cô làm sao nhẫn tâm vứt bỏ bà không để ý đây?

Không đủ nhẫn tâm chỉ có thể cam chịu số phận.

Nhưng cam chịu không có nghĩa là cô sẽ tha thứ cho tên khốn ỷ vào danh hiệu giáo sư tự cho mình là giỏi mà ăn nói lung tung đem cô hại càng thảm. Rõ ràng dạy khoa kỹ thuật thông tin tại sao anh ta lại vượt qua giới hạn cùng người ta thảo luận về cổ phiếu, còn đề nghị người ta mua bán như thế nào? Anh ta cho rằng nói chuyện không cần chịu trách nhiệm là có thể ăn nói lung tung sao? Tên giáo sư khốn kiếp kia!

Còn chưa đi đến tòa nhà mục tiêu Đoạn Cần Tâm đã nhìn thấy tên khốn kia cầm quyển sách lướt qua trước mặt cô, lửa giận đã sớm công tâm cô không chút nghĩ ngợi lập tức cất giọng giận dữ hét "Tên họ Thường kia!"

Cái họ Thường này được coi là dòng họ hiếm gặp cho nên nghe được có người gọi "họ Thường" thì Thường Phong đương nhiên cảm thấy là đang gọi anh mà dừng lại bước chân, quay đầu theo tiếng kêu nhìn lại.

Đó là một thiên sứ báo thù, quanh thân giống như được bao bọc bởi một ngọn lửa đang cháy hừng hực hướng anh mà xông tới. Kỳ lạ chính là trung tâm của ngọn lửa là một cô gái mặc một chiếc áo sơ mi rộng màu trắng, quần jeans, không bôi son trét phấn giống như một thiếu nữ trong trắng thuần khiết.

Thọ tính ngày hôm đó, Đoạn Cần Tâm.

Thường Phong không nghĩ tới mình thế nhưng nhìn một cái liền có thể nhận ra cô ấy, càng không nghĩ tới cô không trang điểm thì trẻ hơn so với tuổi nhiều như vậy, quả thật rất giống học sinh của anh thanh thuần, trẻ trung.

Đối với sự xuất hiện của cô anh có chút bất ngờ nhưng cũng có một bụng nghi ngờ và không hiểu, không hiểu tại sao cô chạy tới tìm anh hơn nữa còn mang theo đây người oán khí và lửa giận? Lặng lặng nhìn cô đứng dừng tức giận đi tới trước mặt anh, Thường Phong hướng cô lễ phép gật đầu tính kêu một tiếng "Đoạn tiểu thư."

Tiếp theo xảy ra chuyện làm cho anh cả đời khó quên.

Đoạn Cần Tâm không nói câu thứ hai liền giơ tay lên hung hăng ném cho anh một cái tát

"Pằng!"

Đột nhiên một tràng pháo tay ở trong sân trường yên tĩnh nổ tung biến hai người thành trung tâm của mọi người, trong nháy mắt trong khuôn viên năm mươi mét vuông mọi người ngây ra như phỗng kinh hãi đứng nguyên tại chỗ.

Một trận làm người ta hít thở không thông sau khi im ắng lại Thường Phong mới nhìn cô bình tâm tĩnh khí mà hỏi: "Có thể cho tôi hỏi một cái tát này là vì cái gì không?"

"Đây chính là cái giá phải trả cho tội ăn nói lung tung của anh, một cái tát coi như quá rẻ đối với anh rồi!" Đoạn Cần Tâm nghiêng răng nghiêng lợi cắn tức nhìn anh, trong mắt hiện rõ hận ý.

"Ăn nói lung tung?" Thường Phong khẽ nhú mày lộ ra vẻ mặt không hiểu. "Có thể làm phiền cô nói rõ ràng một chút được không? Cho hỏi tôi ở chỗ nào đối Đoạn tiểu thư ăn nói lung tung hả? Nội dung là cái gì? Tha thứ cho tôi cái gì cũng nhớ không ra." Rõ ràng lần trước hai người chỉ gặp qua một lần duy nhất lại không hề nói chuyện gì với nhau.

"Không phải đối với tôi!"

"Cho nên, cô là vì một người ngoài mà ra mặt nhưng ngay cả cho tôi một cơ hội giải thích rõ ràng cũng không cho, chỉ nghe một phía mà đã đem tôi định tội và động thủ đánh người sao?" Thường Phong yên lặng nhìn cô. Không nghĩ tới cô sẽ là loại phụ nữ không nói lý lẽ lại lỗ mãng.

"Vì người ngoài? Tôi cũng hi vọng ông ta thật sự là người ngoài." Đoạn Cần Tâm thâm đạm cười.

Thường Phong nhìn thẳng cô, đôi mắt ở dưới cặp lông mi dày dao động hiện lên một tia buồn bã.

Không muốn bị đánh không rõ ràng, anh yêu cầu "Tôi thật sự không muốn bị đánh mà không biết lý do, cho nên vẫn là xin Đoạn tiểu thư nói cho tôi một nguyên do."

Cô nhìn anh một cái, sau khi lạnh lùng bỏ lại hai chữ "Cổ Phiếu" xoay người bỏ đi.

Cổ phiếu?

Thường Phong có hơi bất ngờ một chút nhú mày suy nghĩ, xâu chuỗi lại mọi chuyện xảy ra lúc này mới hiểu tất cả mọi chuyện. Anh chỉ trò chuyện với một người về vấn đề cổ phiếu, cũng chính ông chú đó làm anh nhất định phải đổi công viên khác để nghỉ ngơi.

Chẳng qua ông chú đó là gì của cô? Hàng xóm? Thân thích? Người nhà? Trong đầu thoáng hiện lên vẻ mặt âm trầm cùng câu nói "Tôi cũng hi vọng ông ta thật sự là người ngoài!" khiến Thường Phong cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy. Nếu chẳng qua là vì hàng xóm hoặc thân thích phản ứng của cô có thể quá lớn hay không?

Nếu như là người nhà, câu đó "Tôi cũng hi vọng ông ta thật sự là người ngoài" đã nói rõ. Nhưng sao cô không nói thẳng anh đối ai trong nhà cô làm gì đây?

Thường Phong tự nhận từ trước đến nay không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng anh vẫn không nhìn được lấy điện thoại ra gọi cho Cừu Kính muốn làm rõ người đó trong miệng Đoạn Cần Tâm tiểu thư rốt cục là một người như thế nào.

Dù sao bị tát cũng phải cho anh biết rõ anh bị trừng phạt là đúng tội hay là bị oan uổng?

Bị phụ nữ đánh, đời này đây vẫn là lần đầu tiên anh gặp phải.

Đoạn Cần Tâm.

Bất kể như thế nào, đời này anh sẽ không quên được cái tên này rồi.

Người phụ nữ này là người đầu tiên dám tát anh.

Rốt cục không hiểu tâm tình như thế nào lại để anh quay lại cái công viên vẫn làm cho anh e sợ muốn trốn còn không kịp này, Thường Phong không thêm nghĩ thêm nữa, chỉ biết là sau khi từ miệng bà xã của Cừu Kính biết được tất cả mọi chuyện liên quan đến Đoạn gia trong lòng buồn bực chỉ muốn đến công viên để tản bộ, sau đó anh chạy đến chỗ này hơn nữa chỉ cần rảnh rồi lại chạy đến chỗ này.

Rốt cục anh muốn làm gì đây? Không sợ gặp lại ông chú không ngừng quán lấy anh muốn anh nói rõ những con số chiến thắng sao?

Có lẽ anh căn bản là muốn gặp lại ông ấy nên mới không ngừng chạy tới chỗ này chứ?

Nhưng ông chú đó một lần cũng chưa từng xuất hiện.

Bà xã Cừu Kính nói cho anh biết người đó đã để lại nợ nần bỏ trốn rồi bây giờ ngay cả nhà cũng không dám về, ném cục diện rồi rầm đó lại cho hai mẹ con kia rồi lặn mất tăm. Nhưng loại tình hình này không phải là đầu tiên chỉ cần sau khi chủ nợ không đến nhà đòi tiền nữa ông ta sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Bà xã Cừu Kính nói mặc dù người không biết vô tội, nhưng nếu đối cô ấy là Đoạn Cần Tâm tuyệt đối sẽ không có chuyện đơn giản chỉ tát anh một cái mà thôi, bởi vì ngay cả một người ngoài như cô sau khi nghe được tiền nhân hậu quả cũng nổi giận muốn bắt anh đánh đến nằm bẹp trên mặt đất mới thôi.

Cô nói, hiếm khi gặp được một người đàn ông hào hoa phong nhã, ôn văn nho nhã, xem ra tràn đầy kiên nhẫn và bao dung như anh, vốn cho rằng anh sẽ là quý nhân, là người chồng tốt của Cần Tâm nhưng không ngờ lại trở thành người xấu hại cô ấy rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục. Cô nói, anh là một tên khốn.

Mà anh lại không lời nào để nói.

Cừu Kính nói với anh, thật ra thì không cần biết là năm trăm ngàn hoặc tất cả nợ nần hiện tại của Đoạn gia đối với mấy người bọn họ mà nói không phải việc gì khó, chỉ cần cô ấy chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác bọn họ sẽ không đối chị em tốt của bà xã ngoảnh mặt làm ngơ thấy chết mà không cứu. Nhưng vấn đề là ở chỗ Đoạn Cần Tâm vô cùng quật cường, cô không chịu tiếp nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của người khác.

"Tại sao?" Anh không hiểu hỏi.

"Đây là một vấn đề hay, bởi vì mình cũng đã hỏi." Cừu Kính trả lời "Mặc dù mấy người bọn họ đều không có hỏi qua Đoạn Cần Tâm vấn đề này nhưng tất cả đều có chung một ý tưởng. Họ nói Đoạn Cần Tâm nhất định sẽ trả lời rằng tất cả nợ nần nhà cô là một cái động không đáy chỉ cần ba cô ấy còn sống ở xung quanh cô ấy một ngày thì nợ nần vĩnh viễn trả không xong, đã như vậy thì vì sao bọn họ còn muốn tốn tiền đổ vào cái động không đáy này?"

"Cho nên vấn đề là xuất phát từ trên người ba cô ấy sao?"

"Rõ ràng, không phải sao?"

"Vậy tại sao không rời đi?"

"Bởi vì ngoài ba ra cô ấy còn một người mẹ phải chăm sóc. Một người mẹ chết vẫn khẳng khẳng không chịu mở mắt nhìn rõ tất cả. Sài Nghi nói Đoạn gia trừ một người cha là cái động không đáy đáng sợ ra còn có một vòng lân quần vĩnh viễn không thể mở được tồn tại. cô ấy nói Đoạn Cần Tâm đã sớm cam chịu số phận bất hạnh rồi."

Cho nên cô ấy mới có vẻ mặt ảm đạm như vậy? Mới có đôi mắt chững chạc, nụ cười mệt mỏi và cảm giác đạm bạc thể lương không phù hợp với lứa tuổi của cô ấy như vậy? Mới hai mươi tám tuổi nhưng lại như một người già đã nhìn rõ hết thế gian.

Trong lòng Thường Phong lại lần nữa phiền muộn, buồn bực khó chịu, cho dù người đã ngồi trong công viên nhưng cảm giác rối rắm trong lòng vẫn không có một dấu hiệu nào giảm bớt.

Anh rốt cục bị sao rồi?

Mặt trời lặn về phía tây mặt trăng nhô lên từ phía đông, bất tri bất giác màn đêm đã bao phủ cả vùng đất.

Thường Phong đứng dậy rời đi công viên đi theo đường cái, trong lúc vô tình đã đi đến nơi Đoàn gia ở trọ.

Ngẩng đầu nhìn hướng lầu ba, đèn tối thui.

Không ai ở nhà sao? Hay là có người ở nhà cũng không dám mở đèn sợ chủ nợ biết được có người ở nhà sẽ tìm tới cửa đòi nợ? Anh không tự chủ được đoán đứng tại chỗ một lúc lâu, đang muốn rời đi lại nhìn thấy Đoàn Cần Tâm chạy xe gắn máy trở về. Cô dừng xe ở ban công dưới lầu còi nón bảo hiểm xuống mở yên xe từ thùng xe lấy ra túi xách rồi bỏ nón bảo hiểm vào đồng thùng xe lại, mới xoay người liền bị hai người đàn ông mặc áo đen không biết từ chỗ nào chui ra chặn đường.

Thường Phong đứng ở đối diện con đường thấy thế sắc mặt lập tức thay đổi. Lúc trước anh cũng không có nhìn thấy hai người đàn ông mặc áo đen này bọn họ rốt cục là từ chỗ nào chui ra, tại sao lại muốn chặn đường Đoàn Cần Tâm, bọn họ muốn làm gì?

Lối đi bộ xe qua lại không dứt, mặc dù anh đã lập tức vọt ra khỏi ban công nhưng không cách nào lập tức chạy qua con đường đối diện chỉ có thể đứng ở đối diện nhìn chằm chằm hai người đàn ông thô lỗ kia đem cô áp giải vào trong cửa chính tòa nhà.

Cũng may không phải bị giải lên xe

Anh không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm bởi vì chỉ cần người còn ở đây thì vấn đề dễ giải quyết rồi.

Trong khi chờ đèn đỏ để qua đường, Thường Phong không ngừng suy nghĩ, nghĩ nên dùng thân phận gì, phương pháp gì, lý do gì để tham gia vào chuyện này?

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy muốn nghĩ ra một phương pháp thập toàn thập mỹ* (*Phương pháp hoàn mỹ không có bất kỳ khuyết điểm nào) thật đúng là một sự khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Lầu ba, Đoàn Cần Tâm bị hai gã áo đen đẩy mạnh vào trong phòng khách lão đạo ngã mạnh xuống mặt đất đụng vào tay vịn ghế salon. Sau khi cô vịn ghế salon ổn định mình, xoay người không sợ thế lực ác đối mặt nhân viên tập đoàn đòi nợ. Đây cũng không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy bọn họ.

"Các anh rốt cuộc muốn làm cái gì?" Cô hỏi.

"Đơn giản hai chữ -- trả tiền." Đối phương bày ra tư thái lưu manh, sau khi ngồi vào ghế salon đem hai chân giờ lên gác trên bàn trà nói.

"Tôi nói rồi tôi sẽ trả."

"Vậy thì lấy ra đây a, đừng chỉ nói suông bằng cái miệng."

"Tôi cần chút thời gian."

"Lần trước mày cũng nói như vậy, lần trước nữa mày cũng nói như vậy, một chút của mày quả thật là rất lớn." Đối phương giễu cợt.

"Tôi và các anh không giống nhau, kiếm tiền cần tốn thời gian." Cô không chút sợ hãi hất cằm lên phản kích.

Đối phương có chút sùng sốt dường như không ngờ cô dám châm chọc bọn họ như vậy. "Con đàn bà này lá gan không nhỏ nha!" Người áo đen híp mắt nói.

Đoàn Cần Tâm không để vẻ mặt mình lộ ra một tia khiếp đảm hoặc sợ hãi nào, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng đối phương nói: "Tôi sẽ không quỵ nợ cũng sẽ không chạy trốn chỉ cần các anh đồng ý cho tôi thời gian tôi nhất định sẽ trả."

"Thời gian bao lâu, một tuần?"

"Ba tháng." Đây đã là thời gian nhanh nhất rồi.

Đối phương nghe cười ha ha hai tiếng sau đó châm chọc nói: "Ba tháng? Tao có nghe lầm không?" người đó quay đầu hỏi đồng nghiệp.

"Không có. Nó nói ba tháng." Một tên áo đen khác trả lời.

Hai chân gác trên bàn trà co rút lại đập một phát đột nhiên bàn trà bằng mây "Phanh" một tiếng toàn bộ ngã ở trước mũi chân Đoàn Cần Tâm, thiếu chút nữa đập trúng cô. Cô dù có liều mạng muốn mình bình tĩnh không muốn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhưng sắc mặt vẫn không tự chủ được trở nên trắng bệch.

"Mày coi ông mày là nhà tù thiện sao?" Một đập nữa làm một bàn trà nhỏ gần đó cũng bị ngã lộn.

"Bây giờ lập tức lấy tiền ra nếu như không có tiền thì ngoan ngoãn đến quán rượu làm cho tao."

Đoàn Cần Tâm trừng to hai mắt, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ lại khó có thể tin.

Quán rượu sao?

"Dáng người mặc dù không có gì đặc sắc nhưng gương mặt này cũng tạm được. Mày ngoan ngoãn làm nói không chừng chưa tới ba tháng đã có thể trả hết tiền cho tao rồi." Người đó dùng ánh mắt bi ôi quan sát cô đe dọa mà nói.

Đoàn Cần Tâm không tự chủ được lùi về phía sau, mặt nạ luôn không sợ hãi từ từ vỡ ra, sau khi mặt nạ bị vạch trần về mặt hoảng sợ từ chút một lộ ra ngoài.

Cô không biết bọn họ có phải nói nghiêm túc không, nếu như mà phải lấy sức của một mình cô căn bản không đánh lại hai người đàn ông khỏe mạnh, cho dù muốn trốn cũng trốn không thoát.

Không! Cô thà rằng chết cũng không để bị bọn họ đem bán vào quán rượu.

"Leng keng, leng keng." Tiếng chuông cửa bất chợt vang lên, trong nháy mắt ba người trong nhà toàn bộ cứng lại. Hai người mặc áo đen bởi vì không biết người tới là ai mà thân thể căng thẳng, Đoàn Cần Tâm còn lại là sợ hãi không biết làm sao đi ra cửa, mẹ không ở nhà sẽ không ở lúc này mà chạy trở về chứ? Cô không hy vọng mẹ bất gặp cảnh tượng trước mắt, bất gặp con gái của mình bị uy hiếp bị bán tới quán rượu chịu khổ.

Cửa chính không khóa, người ngoài cửa "Rắc" một tiếng liền đem cửa mở ra nghênh ngang đi vào.

Nhìn thấy người tới, đầu Đoàn Cần Tâm đột nhiên trống rỗng.

"Mày là ai?" Nhìn chằm chằm người đàn ông đột nhiên xông vào, người áo đen lạnh lùng hỏi.

Thường giáo sư.

Ba chữ đó là tiếng lòng của Đoàn Cần Tâm. Đầu cô vẫn như cũ chìm trong mơ hồ không cách nào vận hành. Bởi vì căn bản cô không hiểu nổi người không thể nào xuất hiện ở chỗ này tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Giống như là không nghe thấy câu hỏi của đối phương, Thường Phong đầu tiên là thông thả quan sát tất cả trong phòng khách, bao gồm hai cái bàn trà bị ngã trên mặt đất sau đó mới đưa mắt về phía trên người cô quan sát kỹ từ đầu tới chân một lần.

"Đoàn tiểu thư, bọn họ là bạn của cô sao?" Anh bình tĩnh mở miệng, rõ ràng biết rõ mà còn hỏi.

Đoàn Cần Tâm có loại cảm giác đồ mồ hôi lạnh, không biết anh ta rốt cuộc là dừng cảm hay là ngu xuẩn. Anh ta chẳng lẽ không nhìn ra hai người mặc áo đen trước mặt này không phải là người lương thiện sao? Mặc dù có chút hận anh nhưng Sài Nghê nói không sai người không biết vô tội, cô vô duyên vô cớ đem tội đồ lên đầu anh coi anh là kẻ thù dường như không công bằng với anh. Trọng điểm là hướng ngân hàng tư nhân ngầm vay tiền gặp phải rắc rối là người họ Đoàn không liên quan tới người họ Thường của anh, cho nên cô tuyệt đối không thể lỗi anh vào đồng chuyện rắc rối này.

"Thật ngại quá, hiện tại tôi đang có chút việc mời anh về trước được không?" Cô lạnh lùng đối anh hạ lệnh đuổi khách, trong mắt có thỉnh cầu, cầu xin anh nhanh chút rời đi chỗ này không hi vọng liên lụy đến người vô tội như anh.

Thường Phong nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt như có điều suy nghĩ một lúc lâu --

"Hai vị là tới đòi nợ?" Anh đột nhiên quay đầu mặt ngó người mặt áo đen nói, "Bao nhiêu tiền? Tôi trả."

"Chuyện này không liên quan tới anh, xin rời đi." Đoàn Cần Tâm ngạc nhiên trừng to đôi mắt, buột miệng kêu lên.

"Chuyện này tuyệt đối có quan hệ tới tôi, nếu như không liên quan hôm đó tôi đã không cần chịu một tát kia rồi, không phải sao?" Thường Phong nhìn về phía cô ung dung giải thích.

Trong lúc nhất thời cô lại cứng họng, không lời nào để nói.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm." Thần sắc anh đột nhiên mềm mòng, nhẹ giọng nói với cô.

Đoàn Cần Tâm kinh ngạc nhìn anh. Chỉ thấy anh khẽ mỉm cười với cô, lại xoay người đối mặt phần từ đòi nợ. "Bao nhiêu tiền?" Anh hỏi lần nữa.

"Mày thật muốn giúp con đàn bà này trả nợ sao?" Người mặc áo đen dường như không tin, trên mặt tràn đầy nghi ngờ. "Mày là gì của nó, có quan hệ gì với nó?"

"Quan hệ của tôi và cô ấy các anh không cần phải biết, chỉ cần nói bao nhiêu tiền." Thường Phong phát câu nói.

Người áo đen suy nghĩ thấy cũng đúng, cần gì quản tội nó có quan hệ gì, chỉ cần mình đòi được tiền hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

"Bảy trăm năm mươi ngàn."

"Nói bậy!" Đoạn Cần Tâm không thể tin tròn mắt kêu to, "Trên giấy nợ rõ ràng chỉ ghi có năm trăm ngàn."

"Vay tiền không cần lãi sao?," Người áo đen quay qua nhìn cô lạnh lùng nói.

"Cho dù muốn lời cũng không cần nhiều như vậy!"

"Đây chính là cho vay nặng lãi." Người áo đen cười lạnh nói.

"Cái này quá khoa trương rồi!" Đoạn Cần Tâm khó có thể tin lắc đầu nói, vừa tức vừa giận cự tuyệt tiếp nhận lãi suất cao quá đáng như vậy. "Mới trong thời gian 1 tháng, những tên muốn ăn tươi nuốt sống mấy người --"

"Tôi trả." Ở lúc trước khi cô nói ra những lời chọc giận người khác, Thường Phong bỗng nhiên cắt đứt lời cô, "Nhưng trước hết tôi muốn xem giấy nợ."

Người mặc áo đen liếc anh một cái từ trong túi xách lấy ra giấy nợ và bản gốc đã ký tên, lăn tay vung vẩy ở trước mặt anh.

"Đúng không?" Thường Phong quay đầu hỏi Đoạn Cần Tâm.

Về mặt cô phức tạp nhìn anh, không biết nên gạt đầu hay lắc đầu thì tốt hơn.

Anh thật muốn giúp cô trả số nợ đó sao? Nhưng anh căn bản không cần làm như vậy, mà cô cũng không có quyền tiếp nhận sự giúp đỡ của anh a!

Chẳng qua là nếu không trả tiền sẽ khiến những tên khốn ăn tươi nuốt sống này tiếp tục tăng tiền lời lên hoặc là trực tiếp thực hiện lời uy hiếp lúc trước, cô còn có thể sống nổi sao?

Cô không sợ chết nhưng bỏ lại một mình mẹ gánh chịu tất cả những chuyện này quả thật quá đáng thương, coi như là vì mẹ cô vẫn không thể chết.

Đoạn Cần Tâm rũ mắt xuống đối anh gạt đầu một cái sau đó thấp giọng nói: "Tôi sẽ trả tiền lại cho anh."

Đối mặt với lãi suất một tháng đã tăng lên phân nửa, cho dù cô có kiêu ngạo quật cường như thế nào cũng không khỏi bị áp lực tiền bạc cùng thực tế tàn khốc đó ép cho cúi đầu.

Đáy mắt Thường Phong thoáng qua một tia đau lòng, thật sâu nhìn cô một cái lại lần nữa dời tầm mắt trở về trên mặt người áo đen: "Có thể nhận chi phiếu không? Hay là nhất định phải trả tiền mặt?" Anh hỏi.

"Chi phiếu cũng được. Tin rằng mày cũng không dám trêu chọc tui tao."

Thường Phong gạt đầu một cái. "Vay xuống dưới lâu đi, tôi đã nhờ người mang chi phiếu đến chắc cũng sắp đến."

Người áo đen hơi nâng lên đôi mắt độc ác nhìn chằm chằm anh hỏi: "Mày sẽ không gạt tui tao, sắp đến không phải là chi phiếu mà là cảnh sát chứ?"

"Nếu các anh chỉ có hai người có thể tôi sẽ làm như vậy nhưng các anh lại là một tổ chức, có một đám người, hơn nữa chuyện gì cũng dám làm không phải sao? Tôi sẽ không ngốc đến tự mình chuốc phiền phức." Sau khi bình tĩnh nói xong Thường Phong đi thẳng ra cửa.

Hai tên áo đen nhìn nhau một cái mặc dù không nói gì nhưng vẫn dùng ánh mắt ý bảo đối phương cẩn thận một chút, rồi mới đi theo anh rời đi.

Đoạn Cần Tâm không còn cách nào khác cứ như vậy ném mọi chuyện cho anh xử lý, chỉ chần chờ một giây liền đi theo xuống lầu.

Đi ra cửa chính khu nhà trọ Thường Phong lập tức gọi điện thoại, chỉ chốc lát sau liền thấy một người đàn ông mặc tây trang vội vã bước tới trước mặt anh, sau khi cùng anh nói mấy câu liền từ trong túi xách lấy ra một phong thư giao cho anh. Thường Phong đem chi phiếu trong phong thư rút ra hướng người mặc tây trang muốn bút sau khi viết xuống số tiền chính xác và ký tên liền đi về phía phần tử tập đoàn đòi nợ vẫn luôn cẩn thận chú ý bốn phía đem chi phiếu đưa cho người nợ.

"Giấy nợ." Sau khi chi phiếu bị đối phương rút đi, anh ngửa tay đối người mặc áo đen nói.

"Khẳng định tấm chi phiếu này có thể lấy được tiền?" Đối phương nheo mắt cẩn thận hỏi.

"Đây là tấm chi phiếu của công ty, tôi sẽ không lấy danh tiếng của công ty ra đùa giỡn, càng không lấy tánh mạng ra đùa giỡn." Thường Phong trầm ổn trả lời.

"Tao thích người thông minh." Người áo đen nhếch miệng cười haha nói, sau đó đem giấy nợ trong túi đưa cho anh.

Thường Phong cúi đầu nhìn qua vừa xác định là bản gốc và giấy nợ không sai liền trực tiếp ra tay đem hai tờ giấy xé thành từng mảnh nhỏ.

Người mặc áo đen rời đi, Đoạn Cần Tâm đã chạy tới bên cạnh anh, chân mày nhíu chặt nhìn những mảnh vụn trên tay anh.

"Anh không nên xe bỏ nó." Cô nói.

"Thứ này cô còn cần dùng sao?" Anh khẽ cau mày nhìn những mảnh giấy vụn trên tay không hiểu hỏi cô.

Đoạn Cần Tâm không phản bác được nhìn anh. Thật sự không hiểu nổi người đàn ông này rốt cuộc là người như thế nào? Rõ ràng ở trường dạy khoa kỹ thuật thông tin lại ở bên ngoài dạy người ta chơi cờ phiêu. Rõ ràng xem ra hào hoa phong nhã, lịch sự nho nhã nhưng khi đối mặt với những tên xã hội đen của tập đoàn đòi nợ lại ung dung bình tĩnh, không lo không sợ.

Còn nữa, mới vừa rồi người đàn ông tây trang trắng thớm kia có quan hệ gì với anh? Sao lại đối anh rất cung kính, còn để anh tùy tiện lấy bảy trăm năm mươi ngàn giúp cô trả nợ, cuối cùng còn đem giấy nợ là bằng chứng duy nhất chứng minh vừa rồi anh bỏ ra một khoản tiền lớn xé thành từng mảnh nhỏ?!

Anh ta rốt cuộc là người như thế nào? Là quá mức tin tưởng cô sẽ không quit nợ, hay là quá tin người?

Nghĩ lại có lẽ đều không phải xé bỏ giấy nợ với số tiền không hợp đối một tấm phù hợp hơn đây mới là người thông minh nên làm, anh là giáo sư cũng sẽ không dần mới đúng.

"Anh chờ tôi một chút, tôi lên lầu viết giấy nợ bảy trăm năm mươi ngàn cho anh." Cô tự nhận nghĩ thông suốt đối anh nói.

"Nếu chuyện này bởi vì tôi mà ra thì số tiền đó vốn là tôi phải trả." Thường Phong nhìn cô không chớp mắt lắc đầu cự tuyệt chậm chạp nói.

Đoạn Cần Tâm cau chặt chân mày không hiểu anh là nói nghiêm túc hay đang nói đùa? bảy trăm năm mươi ngàn không phải là con số nhỏ, mặc dù anh rất có lòng vì mình "vô tâm sơ suất" mà chịu trách nhiệm, cô cũng không có mặt mũi chấp nhận cách chịu trách nhiệm này. Huống chi trước đây cô cũng đã từng ra tay tát anh một cái. Nghĩ đến cái tát đó lại so với hành động lấy đức báo oán vừa rồi của anh cô đột nhiên lúng túng, cảm giác mình nợ anh một đồng không chỉ có tiền mà còn tình người cùng với một câu cảm ơn và một câu xin lỗi.

"Cái đó Thường giáo sư....." Cô lắp bắp mở miệng.

"Gọi tôi là Thường Phong được rồi. Nếu đã cùng dùng cơm thì cũng coi như là bạn bè rồi, không phải sao?" Anh nhìn thẳng cô, trông mắt thâm thúy, giờ phúc này cảm giác cô không giống lần đầu gặp.

Cảm ơn anh khoan hồng độ lượng. Đoạn Cần Tâm không khỏi trầm nghĩ, đối anh gật đầu một cái hít sâu một hơi nói: "Mới vừa rồi cảm ơn anh."

"Đây là trách nhiệm của tôi."

"Không phải." Cô nhanh chóng lắc đầu, "Đây không phải là trách nhiệm của anh."

"Nếu như không phải là tôi đề nghị lung tung --"

"Không phải vậy." Cô lần nữa lắc đầu cắt đứt anh "Sài Nghi nói rất đúng, khách quan mà nhìn thật ra thì chuyện này căn bản không liên quan tới anh, anh là người không biết vô tội, chuyện lúc trước ra tay đánh anh tôi thật sự cảm thấy rất có lỗi, hôm đó tôi giận quá nên đánh mất lý trí. Cho nên, thật xin lỗi, xin anh tha thứ cho tôi."

"Cảm thấy rất kỳ quái."

Câu trả lời ông nói gà bà nói vịt đó làm cô trừng mắt nhìn anh, không nhịn được hỏi: "Kỳ quái?"

"Hôm nay tôi tới đây là muốn xin cô tha thứ, không nghĩ tới ngược lại lại biến thành cô xin lỗi tôi, cảm giác này rất kỳ quái." Khóe miệng Thường Phong khẽ nhếch cười nhặt đôi cô giải thích, nhìn trong mắt anh có loại âm áp nói không nên lời làm cho Đoạn Cần Tâm bất tri bất giác rơi vào trong đó.

"Ăn tối chưa?" Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

Cô có chút sững sốt ở lúc chưa hoàn toàn hoàn hồn đang hoảng lắc đầu.

"Tôi cũng chưa ăn. Có muốn cùng đi ăn không?"

Anh nói rất tự nhiên nửa điểm ép buộc cũng không có, khiến Đoạn Cần Tâm từ trước tới giờ có thói quen giữ khoảng cách với người khác phải chỉ do dự một chút liền gạt đầu nói được.

Lại nói, trong lòng cô nghĩ cho dù vì ơn cứu mạng vừa rồi cô cũng nên đăng hoàng mời anh ăn một bữa cơm, không thể chỉ dùng một câu cảm ơn liền đuổi người ta đi. Còn có quan trọng nhất là, cô phải thảo luận với anh về chuyện trả lại tiền, bởi vì cô trăm ngàn lần không thể vô duyên vô cớ nhận của anh bảy trăm năm mươi ngàn. Nghĩ xong cô đối anh nói: "Anh chờ tôi một chút, tôi lên lầu lấy ví trước."

Khóe miệng Thường Phong khẽ nhếch đôi cô gật đầu, tựa như có hàm ý khác dịu dàng nói một câu--

"Tôi chờ cô."

Chỉ vì kiếm tiền trả nợ, Đoạn Cần Tâm càng thêm liều mạng làm việc, vấn đề là công việc của cô không phải dựa vào liều mạng hoặc cố gắng là có thể lấy được hồi báo.

Ngược lại, bởi vì người mới xuất hiện, bọn họ mỗi người đều trẻ tuổi, mạnh dạn, dám chơi, dám tú (hai chữ này pó chiếu ko hiểu), hơn nữa hiện nay xã hội có trào lưu có mới nới cũ, loại giống như cô làm việc nghiêm túc chuyên nghiệp nhưng vẫn không nổi tiếng như các người mẫu "Tiền bối" ngược lại còn bị nguy hiểm liên ngành hóa cùng đào thải.

Cho nên, gần đây cô vẫn luôn suy nghĩ theo lời những người mẫu khác thanh cao, kiêu ngạo không đáng bao nhiêu tiền, dựa vào tuổi tác bây giờ của cô kiên trì thêm hai năm nữa thì ít người hỏi thăm rồi, đến lúc đó cho dù cô có đồng ý dùng thân thể của mình cũng chỉ sợ không ai để ý cô. Họ còn nói, chẳng qua là cùng ăn một bữa cơm mà thôi cô cần gì nghĩ phức tạp như vậy, có lẽ có một ít lão già háo sắc động tay động chân nhưng tiếp xúc vài lần liền quen tay quen việc sẽ biết làm sao ứng phó. Quan trọng là, chỉ cần có thể nhận được công việc, có thể kiếm ra tiền là đủ rồi, cô không phải rất cần tiền sao? Chỉ cần nghĩ tới tiền không có gì không nhận được.

Chỉ cần nghĩ tới tiền a.

"Cô đang nghĩ cái gì?"

Thanh âm đột nhiên vang lên khiến Đoạn Cần Tâm hoàn hồn nhìn về phía Thường Phong ngồi ở đối diện cô.

"Cái gì?" Cô trừng mắt nhìn anh hỏi.

Nói ra ngay cả chính cô cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô và Thường Phong lại trở thành bạn tốt, chuyện này nên bắt đầu nói từ đâu đây?

Đơn giản mà nói, bởi vì quan hệ giữa chủ nợ và con nợ bọn họ trao đổi số điện thoại với nhau, sau đó cô kiếm được tiền phải trả tiền thì tìm anh, anh đến công viên nhỏ gần nhà cô đi đến quán cơm nhỏ ở lân cận lại tìm cô, sau này mỗi lần gặp nhau đều cùng nhau dùng cơm, mỗi lần muốn ăn cơm đều không tự chủ được nghĩ đến đối phương, sau đó nữa là thói quen gọi điện thoại tâm sự, tự nhiên hai ba bữa bạn bè sẽ gặp mặt.

Như hiện tại bọn họ đang cùng nhau đi ăn tối. Khi anh làm xong việc tại trường học vẫn chưa ăn cơm đồng thời nghĩ đến cô liền gọi điện thoại cho cô, mà cô cũng vừa đúng lúc chụp hình xong kết thúc mọi công việc của hôm nay, hẹn một địa điểm anh liền lái xe đến đón cô. Nói tóm lại, hai người họ hiện tại thường cùng nhau ăn cơm là được rồi ăn trưa, ăn tối, ăn khuya đều có.

"Cô đang nghĩ cái gì vậy? Tối nay đặc biệt im lặng." Thường Phong lo âu nhìn cô nói.

Đoạn Cần Tâm không biết nói sao với anh chuyện mình đang phiền não. Cô rất muốn có một người để tâm sự, chẳng qua là nói với anh về chuyện tiền bạc giống như là muốn quit nợ hoặc trì hoãn ngày trả nợ vậy. Mặc dù ngày trả nợ là do chính cô định, người kiên trì muốn trả cũng là cô, nhưng cảm giác thấy lạ lạ.

"Nếu như không thể nói với tôi thì đừng miễn cưỡng." Thường Phong dịu dàng nói, những lời quan tâm chẳng biết tại sao lại làm cho người ta có một cảm giác sâu sâu.

"Không phải là không thể nói với anh." Đôi mắt anh như vậy, Đoạn Cần Tâm bất tri bất giác mở miệng nói.

"Không sao." Anh dịu dàng lắc đầu mỉm cười, nhưng trong mắt có một tia cô đơn.

Trong nháy mắt, Đoạn Cần Tâm chẳng biết sao liền đem toàn bộ chuyện mới vừa rồi suy nghĩ nói ra.

"Gần đây công việc của tôi ít đi, cũng không nhận được công việc mới nào, có người nói quan niệm và thái độ của tôi cần thay đổi, nói thanh cao không đang tiền, thỉnh thoảng cùng khách hàng đi ra ngoài dùng một bữa cơm, mặc dù phải chịu đựng một chút động tay động chân nhưng chỉ cần có thể nhận được công việc là tốt rồi. Mới vừa rồi tôi là suy nghĩ chuyện này."

Thường Phong nghe vậy nhũn mảy. "Cô nghĩ chuyện này ý là?"

"Tuổi của tôi đã không còn trẻ, có phải thừa dịp còn chút giá trị buông tay một lần." Cô nhìn chăm chăm ly nước trên bàn nói.

"Tôi không tán thành."

"Hả?" Đoạn Cần Tâm bỗng nhiên ngẩn đầu nhìn anh, chỉ thấy anh vẻ mặt nghiêm túc.

"Không giống người khác là một loại phương pháp sáng lập giá trị, mà thông đồng làm bậy lại chỉ có thể bóp chết giá trị. Nếu nói buông tay một lần là ở khi vô kế khả thi (không còn cách nào khác) thì tìm đường sống trong cái chết cũng là một loại phương pháp, nhưng cô buông tay một lần thì giống như cam chịu."

Không nghĩ tới anh sẽ nhìn thấu ý tưởng trong lòng cô. Đoạn Cần Tâm giật mình.

"Nếu như là vì trả tiền tôi, tôi nói rồi cái đó không vội, không trả cũng không sao." Anh dịu dàng nói.

"Không thể không trả." Cô lắc đầu nói. Ngay cả bạn thân cô đều không có nợ tiền không trả huống chi là anh.

"Mặc dù vô tâm sơ suất, gây họa thì phải xử lý đây là nguyên tắc của tôi." Anh kiên trì.

"Nhưng nguyên tắc của tôi không có nợ tiền không trả."

Thường Phong không nói gì. Cái đề tài này họ đã bàn luận nhiều lần rồi nhưng đầu cô còn cứng hơn đá, vẫn là bỏ thời gian nói chuyện khác thôi.

"Nhìn cô giống như là mệt sắp chết, không giống cô nói gần đây công việc ít đi." Anh nhìn thật sâu vào đáy mắt cô ngay cả hóa trang của không giấu đi được quãng thâm, nhưng vẫn duy trì ngữ điệu trước sau như một mà nói, "Thật sự là vì chuyện công việc để cho cô phiền não đến mất ngủ sao?"

Đoạn Cần Tâm mệt mỏi cười lắc đầu một cái lại trầm mặt không nói.

"Lại là một chuyện không thể nói với tôi sao?" Anh hỏi.

"Không phải vấn đề là nói được hay không, mà là có nói cũng không còn ý nghĩa nữa." Cô rũ hai vai xuống than nhẹ nói.

"Cô không nói ra nghe thử một chút, sao lại biết không có ý nghĩa?"

"Bởi vì căn bản không liên quan tới tôi, là tôi tự tìm phiền não mà thôi."

Nếu thật không liên quan cũng sẽ không phiền não, cô chẳng lẽ không thấy nói như vậy quá mâu thuẫn sao?

Thường Phong thật sâu nhìn cô một cái, khỏe môi bắt đầu dĩ kéo ra một nụ cười thương xót, "Dù sao cũng không còn chuyện, nói ra nghe một chút." Cuối cùng lại mềm nhẹ thêm một câu "Nếu cô không ngại để tôi biết."

Chẳng biết tại sao đối với cảm giác anh khách sáo Đoạn Cần Tâm lại cảm thấy không nói thì thật có lỗi với anh. "Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua là có chút lo lắng cho em gái tôi." Cô ưu sầu nói ra tâm sự.

"Em gái cô thế nào? Nghe Sài Nghệ nói cô ấy đã kết hôn lập gia đình đã nhiều năm rồi?"

Vì để hiểu rõ thêm về trạng huống gia đình cô, thời gian này anh tốn không ít thời gian cùng Sài Nghệ nói chuyện phiếm, chọc cho bạn chí cốt Cừu Kính cũng đối anh tròng mắt.

Đôi phu thê kia tình cảm tốt đến nỗi làm cho người ta cũng khát vọng kết hôn.

"Mặc dù mới hai mươi lăm tuổi, nhưng đã kết hôn bảy năm rồi." Đoạn Cần Tâm gật đầu nói.

"Vậy cô đang lo lắng cái gì?"

"Nghe mẹ tôi nói, nó hình như mang thai."

"Đây không phải là một chuyện vui sao?" Anh không hiểu.

Đoạn Cần Tâm nhìn anh một cái, mới sâu kín thờ dài một cái khi dừng lại mới nói "Nếu như hôn nhân của nó hạnh phúc."

Thường Phong đã hiểu. Cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc coi như xong, thế nhưng lại mang thai. Đây chính là một chuyện làm người phiền lòng.

"Em gái cô có dự tính gì?" Chuyện của Đoạn gia thật đúng là khó khăn, thân là người đứng xem bọn họ căn bản không thể ra sức, chỉ có thể nghe một chút quyết định của người trong cuộc, còn lại chỉ có thể khách quan mà nói lên suy nghĩ của mình mà thôi.

"Tôi không có hỏi nó."

"Lo lắng lại không hỏi?"

"Cá tính của nó rất kiên cường, cho dù không hỏi tôi đại khái cũng biết nó muốn làm gì." Cũng là bởi vì hiểu rõ em gái mình, Đoạn Cần Tâm u buồn không dứt.

Quả nhiên là chị em ngay cả cá tính cũng thật giống. Thường Phong không tự chủ được trầm nghĩ, nhưng ngoài miệng lại mở miệng hỏi: "Cô ấy muốn làm cái gì?"

Đoạn Cần Tâm hơi do dự mới thờ ra hai chữ --

"Trả thù."

Thường Phong nghe vậy nhăn đầu lông mày, hoài nghi hỏi: "Trà thù ai? Tại sao muốn trả thù?"

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Đây là ý nghĩ đầu tiên xẹt qua trong lòng Đoạn Cần Tâm, nhưng suy nghĩ một chút chuyện của người đó anh cũng biết rồi, còn có việc xấu gì trong nhà không thể truyền ra ngoài đây?

"Em gái tôi là vì thoát đi ngôi nhà không có ấm áp chỉ có ồn ào lại nghèo khó mới có thể kết hôn sớm như vậy." Cô đảng hoàng nói cho anh biết, ánh mắt từ từ hư vô mờ mịt "Nó coi hôn nhân quá đơn giản, quan hệ vợ chồng, mẹ chồng nàng dâu chung đụng, còn có một đám người nhà cơ hồ là người xa lạ cùng nhau chung sống, tất cả những điều này nó đều thích ứng không được, lại kiên cường không muốn quay đầu lại, không muốn nhận thua. Mới kết hôn một năm, bị kẹt giữa ba mẹ và bà xã người đàn ông liền chịu không hướng ra ngoài phát triển, có gặp ở ngoài. Chuyện này nhà trai ai cũng biết chỉ có nó thân là vợ không hề hay biết gì bất tri bất giác bị lừa hơn hai năm, cho đến người đàn bà bên ngoài đã mang thai đến nhà âm ỉ mới phát hiện."

"Vợ cắt cổ tay tự sát người đàn ông quay đầu lại cũng không phải bởi vì hối tiếc mà là ngoài ý muốn phát hiện người đàn bà bên ngoài bắt cả hai tay, con có phải của mình không thì chưa chắc. Sau lần đó đã có một lần ắc có lần thứ hai, người đàn ông tiếp tục chơi bởi người phụ nữ càng ngày càng oán hận, chẳng tha buông tha cho tự do và vui vẻ cũng phải tiếp tục đấu với nười đàn ông đó."

Nói đến chỗ này cô ngừng lại, nhưng Thường Phong lại có loại cảm giác chuyện xưa chưa xong.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau cô lại mở miệng tiếp tục nói.

"Ba tháng trước, người đàn ông đột nhiên mở miệng nói muốn ly hôn, còn lấy tư thái khấn cầu mà van xin nó, lần này tựa hồ đối với người đàn bà bên ngoài là thật tình muốn cho đối phương một thân phận danh chính ngôn thuận. Thân là vợ nó giận quá hóa cuồng nói đây thật là cơ hội tốt ngàn năm có một, sau liền mang thai. Con chính xác là của người đàn ông đó, có được khi bị thiết kế say rượu mất lý trí, mục đích là vì để cho người đàn bà bên ngoài thấy người đàn ông bất trung, cùng với chuyện có thân phận là vợ hợp pháp đẩy đưa hành hạ lẫn nhau tới già." Đoạn Cần Tâm nhìn về phía anh về mặt bí thương hỏi: "Tình yêu có gì tốt? Hôn nhân có gì tốt? Một khi thay lòng, còn lại cũng chỉ có đau lòng và hành hạ thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đối với tình yêu và hôn nhân, Đoạn Cần Tâm biết mình nhìn cả vấn đề phiến diện rất nghiêm trọng nhưng cũng bất lực. Ở trong cuộc đời cô cặp đầu tiên biết đến tình yêu và hôn nhân là ba mẹ, thứ hai còn có em gái nhưng cả hai kết quả đều rất thê thảm, khiến cô thân là con và chị gái cũng cảm động lây, bản thân cũng rất đau xót.

Cho nên một khi bị rấn cấn mười năm sợ dây thừng, cô một chút cũng không muốn nói chuyện yêu đương và kết hôn.

Khi mười tám tuổi cũng vậy, khi hai mươi tuổi cũng vậy, khi hai mươi lăm tuổi cũng không có dao động, cho đến bây giờ đã hai mươi tám tuổi cô đối tình yêu và hôn nhân còn có đàn ông trần đây cảm giác không tín nhiệm.

Cuộc đời của cô chỉ cần có bạn bè, công việc và tiền là đủ rồi, cô vẫn nghĩ như vậy.

Nhưng gần đây công việc của cô lại gặp trắc trở, tiền cũng tương đối bị ảnh hưởng.

Bỏ qua một bên chuyện tiền của Thường Phong không đề cập tới, tiền thuê nhà cùng sinh hoạt phí trong nhà cũng cần a, cô không thể không có thu nhập cố định. Cho nên, cô rốt cục có nên tiếp tục kiên trì không giống những người khác không đây? Hay là muốn buông tay một lần dùng phương pháp tìm đường sống trong cõi chết, thu hẹp tầm mắt nhìn cái lợi trước mắt đây? Cô thật rất phân vân.

"Chị Lâm, em là Cần Tâm, cho hỏi có công việc tới cửa không?" Sau khi tốn thời gian cả buổi sáng xử lý xong mọi chuyện trong phòng bán đấu giá trên mạng, cô cầm lên điện thoại đã có hai mươi bốn tiếng không có vang gọi cho người đại diện của mình hỏi.

"Chị đang tính gọi cho em, có công việc tới cửa!" Người đại diện chị Lâm ở bên đầu dây bên kia giọng nói có chút kích động nói với cô.

"Có thật không?"

"Mặc dù còn phải trải qua phỏng vấn tuyển chọn, nhưng điều kiện đối phương yêu cầu 90% hình tượng tương xứng với em, đây tuyệt đối là cơ hội tốt ngàn năm có một. Em bây giờ ở đâu? Nhanh đến công ty!" Chị Lâm kích động nói.

"Em biết rồi, bây giờ em sẽ lập tức đi qua."

Cúp điện thoại, thay đồ đi ra ngoài, Đoạn Cần Tâm vội vã chạy tới công ty đại diện.

"Chị Lâm, em đến rồi."

"Tối là tốt rồi, qua đây." Chị Lâm vẫy tay về phía cô nói, "Em có từng nghe qua doanh nghiệp Huê Trinh không?"

"Tây Thành?"

"Không có." Đoàn Cần Tâm lắc đầu nói,

"Còn doanh nghiệp Liên Dật?"

Cô vẫn lắc đầu.

"Còn Đạt Tuyên?"

"Cũng không có nghe qua. Chị Lâm sao chị lại hỏi em những cái này?"

"Bởi vì mới vừa rồi em trên đường tới đây, chị lại nhận được hai công ty chỉ đích danh muốn mời em làm người mẫu."

"Cái gì?" Đoàn Cần Tâm ngây người.

"Bọn họ đều nói thấy em trên tạp chí, sau đó qua điều tra cảm thấy hình tượng em rất trong sạch, rất thích hợp làm người phát ngôn cho công ty bọn họ, hỏi em có đồng ý nhận phần công việc này không." Chị Lâm nói xong, cũng đem bản fax về sản phẩm và nội dung bản kế hoạch đưa cho cô xem

Cô ngơ ngác nhận lấy, ngơ ngác cúi đầu nhìn tờ fax.

Chị Lâm nói tiếp: "Một công ty hình dung đặc điểm ngoại hình của em, hai công ty trực tiếp chỉ đích danh em, tình huống trùng hợp như vậy thật làm người ta tưởng tượng không nổi, cho nên chị mới hỏi em có nghe qua những công ty này không. Chị cho là em quen biết người của những công ty này hoặc là em đã từng tiếp xúc qua với họ. Em có không?"

Đoàn Cần Tâm phản ứng trì hoãn ngẩn đầu nhìn cô, mặt mờ mịt lắc đầu.

"Hay là em có bạn bè có lực ảnh hưởng hoặc là có thân phận bất phàm?" Chị Lâm tò mò hỏi cô.

Cô lập tức nghĩ đến Chông của Nhạc San, Tiệp Ngọc Và Sài Nghê mấy người đàn ông đó cũng có chút lực ảnh hưởng, tài sản cũng không tồi nhưng cô chưa từng cùng ai đề cập tới vấn đề công việc gặp khó khăn bọn họ không thể vô duyên vô cớ làm như vậy mới đúng, huống chi công ty của mấy người đàn ông đó cũng không phải tên Huê Trinh, Liên Dật Và Đạt Tuyên nha. Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

"Bỏ đi, có công việc tới cửa mới là trọng điểm, quản chi bọn họ tại sao tìm tới đây." Chị Lâm toét miệng vui vẻ nói, "Sản phẩm của mấy công ty điện tử này đều rất có tiếng tăm, cái này phí đại diện không ít, ti lệ người mẫu nổi tiếng cũng không ít, thật là làm ăn có lời, hơn nữa danh lợi song song thu nha. Cần Tâm, em ở trong giới lưu mờ mười năm rồi cuộc sống muốn nổi tiếng."

"Có dễ nổi tiếng vậy sao?" Đoàn Cần Tâm vẫn cảm giác có chút không được chân thật, người có chút hoảng hốt.

"Thời gian chị lăn lộn trong nghề này so với em không chỉ nhiều hơn gấp đôi, tin tưởng chị, tiếp nhận công việc này muốn không nổi tiếng cũng khó." Chị Lâm vẽ mặt thành thật bảo đảm

"Em đã hai mươi tám tuổi rồi."

"Vậy thì sao? Lâm Chí Linh còn lớn tuổi hơn em, còn không phải cũng nổi tiếng ngất trời?"

Đoàn Cần Tâm không phản bác được, chỉ cảm thấy trên đời này sẽ có chuyện thuận lợi như vậy sao? cô cùng vận may từ trước đến nay chỉ có gặp thoáng qua, một chút giao tình cũng không có.

"Huê Trinh tuyển chọn định vào mười giờ sáng mai, còn Liên Dật và Đạt Tuyên chỉ cần trả lời bọn họ chắc chắn có tiếp nhận hay không là được rồi. Em cảm thấy thế nào, có muốn tiếp nhận những công việc này không?" Chị Lâm hỏi cô.

"Muốn." Đoàn Cần Tâm không chút do dự gật đầu, ngu ngốc mới có thể nói không cần.

Cô không có dã tâm quá lớn, cũng không cầu danh lợi song thu, cũng không cầu nổi tiếng, chỉ cần có việc cho cô làm để cho cô có thu nhập là được, cô cần chính là tiền.

Chị Lâm nghe vậy nhếch miệng cười một tiếng. "Thật ra thì lời mời của Liên Dật và Đạt Tuyên chị cũng đều giúp em trả lời OK rồi, hiện tại chỉ còn công việc của phía Huê Trinh cần tranh thủ mà thôi." Nói xong, chị cầm lên ví da giắt trên ghế nhìn qua cô nói: "Đi thôi."

"Muốn đi đâu? Tuyển chọn không là ở ngày mai sao?" Đoàn Cần Tâm mặt mờ mịt nháy mắt hỏi.

"SPA."

"SPA?" Cô vẫn nét mặt mờ mịt mà khó hiểu.

Kể tiếp nhận mấy phần công việc này đều là công việc lớn, cùng lúc trước chụp catalogue đồng phục, tạp chí quảng cáo đúng là khác biệt rất lớn, dĩ nhiên phải xử lý bề ngoài cho tốt một chút. Lúc này chị đã hẹn thẩm mỹ viện rồi, em nhất định phải làm mặt, bảo dưỡng toàn thân, còn có mái tóc cũng muốn xử lý một chút."

Chị Lâm coi là chuyện đương nhiên mà bỏ lơ ba la nói một đồng. Đoạn Cần Tâm, chỉ cảm thấy như có một đồng giấy không ngừng từ trên trời rớt xuống đập vào đầu cô làm cô hoa mắt bất tỉnh. Nếu không phải lần đầu hợp tác thì cũng phải biết tình trạng kinh tế của cô, cô quyết định không nói nhảm mà trực tiếp mấy chữ trả lời chị.

"Chị Lâm, em không có tiền."

"Chị biết rồi, hôm nay chị mời khách." Chị Lâm hướng cô liếc mắt nói.

Đoạn Cần Tâm không khỏi lộ ra vẻ mặt không thể tin. Bởi vì làm những thứ đó cũng không phải là mấy trăm tệ hay mấy ngàn tệ là có thể xong, nói ít thì cũng cần gần mười ngàn tệ.

"Chị Lâm, có phải chị trúng giải đặc biệt không?"

"Đặc biệt cái quý á, chỉ trúng qua hai trăm tệ!" Nghĩ đến vận may vô cùng tệ của mình mặt chị Lâm cũng không khỏi vắn vẹo.

"Vậy sao hôm nay chị lại hào phóng như vậy?"

"Sao lại nói giống bình thường chị rất hẹp hòi như vậy?"

"Không phải hẹp hòi, là keo kiệt." Đoạn Cần Tâm lập tức bị đánh một cái.

"Oh." Cô vuốt cái đầu bị đánh đau kêu một tiếng.

"Em chính là thiếu ăn đòn, cho nên mới làm trong nghề này mười năm mà vẫn vô danh." Chị Lâm nhân cơ hội dạy dỗ cô.

"Làm lụng lâu ngày vẫn vô danh so với phù dung sớm nở tối tàn có phải tốt hơn không? Có người nói với em nước chảy đá mòn mới là vương đạo."

"Ai nói, cách giải thích cũng không tệ."

"Bạn em." Đoạn Cần Tâm mỉm cười trả lời, cảm giác như mình đang được ca tụng vậy. Sau đó cô đột nhiên nghĩ đến mình từng nói qua với Thường Phong chuyện công việc gặp khó khăn, chẳng lẽ những cơ hội từ trên trời rơi xuống này có liên quan tới anh ta?

Không đúng, anh ta chỉ là một giáo sư đại học bình thường mà thôi, sao lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy?

Hắn không phải là anh ấy mới đúng.

Không cần biết như thế nào, mỗi lần hai người cùng dùng cơm, chờ sau khi bắt tay vào công việc kiếm được tiền cô nhất định phải mời anh ăn cơm mới được, bởi vì từ trước đến nay người tính tiền đều là anh ta, nói cái gì nguyên tắc của anh không có đạo lý để phụ nữ trả tiền.

Cái tên đó xem ra lịch sự, hòa nhã điềm đạm nhưng chỉ cần nói đến vấn đề nguyên tắc căn bản là một tên vua ngang ngược có lý cũng không thể nói rõ.

"Đang suy nghĩ gì? Bạn trai?" Chị Lâm khóa kỹ cửa phòng làm việc, quay đầu lại chỉ thấy khóe miệng cô khề nhếch, ánh mắt dịu dàng, như một người lạc vào khung cảnh hạnh phúc nên không khỏi tò mò lên tiếng hỏi.

"Cái gì?" Đoạn Cần Tâm đột nhiên hồi thần, cau mày nói: "Cái gì bạn trai, em ở đâu ra bạn trai?"

"Bộ dạng vừa rồi của em rất giống đang hoài xuân nha, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Mùa đông còn chưa tới, hiện tại hoài xuân có phải quá sớm hay không?" Đoạn Cần Tâm bình tĩnh nói, vẻ mặt xem thường.

Nhìn cô như một vị tu sĩ nhập thiền, Chị Lâm ngược lại có chút lo lắng.

"Cần Tâm a, mặc dù nghề người mẫu này phải chú ý vóc người và hình tượng nhưng cũng không có quy định không thể có bạn trai. Nếu như em gặp được đối tượng tốt trăm ngàn lần đừng bỏ lỡ, phải biết nắm chắc, không cần giống chị lớn tuổi rồi quay đầu nhìn lại mới biết mình bỏ lỡ cái gì." Chị ý vị thâm trường khuyên.

Đoạn Cần Tâm trầm mặc nhìn chị một lát, sau đó rất nghiêm túc hỏi: "Chị Lâm, nói thật, hôm nay có phải chị uống lộn thuốc hay không?" Vì vậy cái đánh thứ hai ở trên đầu ở một giây sau đương nhiên phát sinh.

Đoạn Cần Tâm gần đây rất bận.

Xuất hiện mười năm, đây là lần đầu tiên cô cảm giác được mùi vị có chút nổi tiếng, không ngừng có người mời công tác, đi trên đường sẽ có người đối cô len lén chỉ chỉ chỏ chỏ, còn có người lên tới hỏi cô có phải người trong những quảng cáo kia, tất cả điều này làm cho cô có chút vui vẻ, rồi lại có chút phiền não, cảm thấy không quen.

Nhưng nề tình lượng công việc và thù lao của cô không ngừng tăng lên, có tiếp tục làm phiền hay cảm thấy không quen cỡ nào cô đều có thể nhẫn nại.

Lần đầu tiên nhìn thấy sổ tiết kiệm của mình hội tụ một số tiền thu nhập lên tới sáu con số, hơn nữa không phải là số một, cô xúc động đến thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Nhìn chằm chằm những con số hiển thị trên sổ tiết kiệm cảm động một lúc lâu, cô rốt cục nghĩ tới chuyện đem tiền trả cho Thường Phong. Chẳng qua là lúc trước thu nhập của cô không nhiều lắm đều là trực tiếp cầm tiền mặt mười ngàn, hai mươi ngàn trả, bây giờ nhiều tiền như vậy có thể dùng phương thức cầm tiền mặt để trả tiền lại cho anh ấy hay không? Hay gọi điện hỏi tài khoản của anh ấy dùng phương thức chuyển tiền là được rồi.

Cô đột nhiên quyết định, mở ví chuẩn bị tìm điện thoại lại đột nhiên dừng lại nhìn vào thời gian trên đồng hồ đeo tay, sau đó nhớ tới thứ tư hình như vừa đúng anh có lớp nhưng buổi chiều lại rảnh.

Đoạn Cần Tâm căn bản không ý thức được mình lại ghi nhớ thời khóa biểu của Thường Phong.

Anh bây giờ đang lên lớp không tiện nghe điện thoại, nhưng buổi chiều cũng không có việc gì, mà cô bận liên tục một tháng thật vất vả mới được nghỉ một ngày không bằng trực tiếp đến trường tìm anh được rồi. Thứ nhất có thể hỏi tài khoản để chuyển tiền trả, thứ hai có thể thực hiện chuyện mời anh ăn cơm mà cô muốn đã lâu, nhất cử lưỡng tiện.

Ừ, cứ quyết định như vậy.

Không nghĩ qua buổi chiều anh có bận việc gì khác hay không, Đoạn Cần Tâm trực tiếp chạy tới đại học T ôm cây đợi thỏ, chờ Thường Phong tan lớp.

Hết giờ học Thường Phong như bình thường cầm sách đi về phòng nghỉ của giáo sư, khi đi tới hành lang gần phòng nghỉ thì thấy người trong nháy mắt đôi mắt sáng lên.

"Cần Tâm?" Bởi vì quá mức vui mừng, anh nhất thời không có chú ý gọi thẳng tên cô.

Tìm Đoạn Cần Tâm không tự chủ được mà đập mạnh. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô Cần Tâm.

"Sao tới mà không nói trước với anh một tiếng?" Anh đi tới trước mặt cô, đôi mắt sáng quắc nhìn cô dịu dàng hỏi.

"Nhất thời muốn tới, lại biết anh đang lên lớp không muốn quấy rầy cho nên mới tới mà không có gọi trước." Cô giải thích, chẳng biết tại sao mặt có chút cảm giác nóng lên.

"Hôm nay không làm sao?"

"Nghỉ một ngày."

"Muốn mời anh ăn cơm sao?"

"Sao anh biết?" Cô kinh ngạc tròn to đôi mắt.

"Lúc này bấm ngón tay tính ra." anh trả lời với vẻ mặt thành thật.

Đoạn Cần Tâm bị câu trả lời trêu chọc của anh cười khẽ một tiếng.

"Muốn ăn cái gì?" Cô trở lại chuyện chính. "Nói trước hôm nay em mời khách, đừng lấy nguyên tắc của anh ra giành trả tiền với em nha."

Thường Phong mỉm cười gật đầu. "Em chờ anh một chút, anh đem sách vào phòng."

"Được." Cô mỉm cười lên tiếng. Thường Phong đi vào phòng làm việc để sách, chỉ chốc lát sau liền cầm chìa khóa xe và áo khoác đi ra. Hai người sánh vai đi ở trong sân trường, vị giáo sư nổi tiếng đẹp trai trong trường phối với nữ minh tinh có mấy phần quen mắt, hơn nữa thân hình cao gầy bắt mắt của hai người ghép thành đôi nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở bốn phía.

Nhưng hai người sớm quen bị người khác nhìn chằm chằm căn bản coi như không có việc gì, tùy ý tán gẫu nói đùa đi qua sân trường hướng bãi đậu xe đi tới. Sau khi nghỉ ngơi một ngày Đoạn Cần Tâm lần nữa vui đầu vào trong công việc bận tụy bụi như dòng nước lũ, bận tới mặt tối mày.

Hôm nay, cô muốn quay chính là MTV. Lúc trước cô cũng từng quay qua MTV nhưng chỉ là một vai phụ nho nhỏ mà thôi, đại khái chỉ xuất hiện một hai giây, có lúc ngay cả mặt cũng sẽ nhìn không thấy nhưng hôm nay lại không giống vậy cô diễn chính là vai nữ chính.

Sáng sớm trời còn chưa sáng cô đã cùng đạo diễn đến hồ trúc trên núi Dương Minh quay ngoại cảnh, hơn sáu giờ chiều trở về trường quay quay tiếp những cảnh trong phòng, làm đến mười giờ đêm vẫn chưa kết thúc. Đoạn Cần Tâm có loại cảm giác sắp mệt rồi nhưng những nhân viên làm việc quanh mình cũng cùng làm việc từ sáng tới bây giờ cô thật sự không có mặt mũi nào kêu mệt. Đạo diễn và ca sĩ đang ở phía trước camera thảo luận về hiệu suất kết thúc của câu chuyện, hai người đều hy vọng có chút khác biệt, đang trao đổi, đoàn người thừa dịp nghỉ ngơi một chút: uống nước, ngồi

ngủ, gọi điện thoại.....

Thấy có người đang gọi điện thoại, lúc này cô mới nhớ tới nên gọi điện thoại về nhà nói với mẹ công việc của cô còn chưa có làm xong sẽ về trễ một chút muốn bà đừng chờ cửa mình đi ngủ sớm một chút.

Nghĩ xong, cô lập tức đi tới chỗ mình để túi xách, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, kết quả lại bị năm cuộc gọi nhờ làm cho kinh ngạc.

Sẽ là ai tìm cô?

Cô đề xuống kiểm tra, kết quả chỉ thấy một cái tên, Cần Phương. Cuộc gần đây nhất là ba phút trước, cô không chút nghĩ ngợi liền gọi lại.

Điện thoại ục ục vang lên hai tiếng liền bị nhận.

"Chị --"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng khóc thút thít và giọng nói yếu ớt, làm cho lòng cô không tự chủ được nhéo chặt một chút. "Cần Phương, xảy ra chuyện gì? Em đang khóc sao?" Cô gấp gấp hỏi.

"Chị, em bị xảy thai, chị..... có thể tới đây với em không?" Em gái ở đầu bên kia khẽ khóc.

"Xảy, xảy thai?!" Đoạn Cần Tâm bị kinh hách đến. "Sao lại xảy ra chuyện như vậy? Em bây giờ đang ở đâu?"

"Bệnh viện, chị bây giờ có thể tới với em không?"

"Chị--" Đoạn Cần Tâm mới nói một chữ, chỉ nghe thấy trong trường quay vang lên một hồi tiếng vỗ tay hấp dẫn sự chú ý.

"OK, bắt đầu làm việc. Nữ chính của chúng ta đâu?" Đạo diễn cất giọng hỏi.

"Cần Phương, nói cho chị biết em đang ở bệnh viện nào?" Cô nắm chặt thời gian nhanh chóng hỏi.

Em gái trả lời tên một bệnh viện quen thuộc, cô lập tức nói câu, "Chị biết rồi." Ngay sau đó cúp điện thoại, bằng tốc độ nhanh nhất gọi đi một cuộc điện thoại.

"Thường Phong em là Cần Tâm. Có thể làm phiền anh một chuyện được không? Em gái em hiện đang ở bệnh viện XXX, nó xảy thai nhưng em bây giờ còn đang làm việc không đi được, anh có thể đến với nó được không, chờ sau khi kết thúc công việc em sẽ lập tức đi qua?" Cô vội vã giao phó giọng nói có chút nghẹn ngào.

"Anh sẽ qua đó, em gái em tên gì?" Anh trầm ổn nói.

"Đoạn Cần Phương."

"Anh biết rồi, em đừng lo lắng."

"Đoạn tiểu thư, đạo diễn đang tìm cô." Trợ lý đạo diễn chạy tới đối cô kêu lên.

"Được tôi lập tức đi qua." Cô quay đầu lại lên tiếng, đầu bên kia điện thoại Thường Phong nghe được nói với cô--"Em nhanh chút đi làm việc, chuyện của em gái em giao cho anh đừng lo lắng. Anh cúp máy."

"Thường Phong!" Cô nhanh chóng kêu một tiếng.

"Còn chuyện gì?" Bên đầu dây bên kia truyền đến thanh âm trầm ổn của anh.

"Cảm ơn anh." Cô khàn khàn nói cảm ơn.

"Nhanh đi làm việc đi." Anh dịu dàng trấn an cô.

"Ừ." Gật đầu một cái, Đoạn Cần Tâm lúc này mới cúp máy, lấy điện thoại di động ném vào trong túi, cố nén sự lo lắng đối với em gái, xoay người tiếp tục công việc còn dở dang của cô.

Phòng quay kết thúc công việc thì đã hơn mười hai giờ.

Đoạn Cần Tâm đeo túi xách to ngay cả hóa trang cũng không có thời gian dỡ bỏ, cứ như vậy chạy tới bệnh viện. Bởi vì điện thoại di động bỗng nhiên hết pin cô chỉ có thể đến quầy nhận bệnh hỏi phòng của Đoạn Cần Phương, sau khi biết được số phòng và hướng đi trực tiếp chạy về phía phòng bệnh của em gái.

Trong phòng bệnh đơn một bầu không khí trầm tĩnh, người nằm trên giường bệnh đã ngủ rồi, người đàn ông ngồi trên sofa không biết đang xem cái gì khi nghe được tiếng mở cửa thì nhanh chóng ngẩng đầu lên, sau đó hướng cô làm một động tác xuyết.

Cô gạt đầu một cái, rón rén đóng cửa lại, sau đó đi đến bên giường bệnh cúi đầu nhìn em gái nằm trên giường bệnh.

Sao lại gầy và xanh xao như vậy? Sao trong phòng bệnh chỉ có mình Thường Phong mà thôi, còn người nhà chồng của nó đâu? Sao không có ai ở đây chăm sóc nó? Cô không khỏi nắm chặt quả đấm.

Nước mắt mờ mờ lung lutz mắt Đoạn Cần Tâm, cô đưa tay lau đi nước mắt nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt lại nhanh chóng chảy ra.

Cúi chỏ bị người nhẹ nhàng nắm lấy, cô quay đầu chỉ thấy Thường Phong chẳng biết lúc nào đã tới bên cạnh cô.

Anh dùng vẻ mặt ý bảo cô cùng anh ra ngoài.

Đoạn Cần Tâm gạt đầu, lại nhìn em gái gầy yếu xanh xao trên giường bệnh một cái, lúc này mới cùng anh đi tới ngoài phòng bệnh.

Đóng cửa phòng lại, thanh âm êm ái lo lắng của anh lập tức vang lên bên tai cô. "Em vẫn ổn chứ?"

Không ổn, rất không ổn. Nghĩ đến bộ dạng nằm trên giường bệnh của Cần Phương cô lại đau lòng muốn khóc. Còn nữa, cô thật muốn chạy thật nhanh đến nhà chồng của Cần Phương hung hăng đại náo một trận.

"Cần Phương có nói gì với anh không?" Cô khàn giọng hỏi anh.

"Có, cô ấy hỏi anh có phải là bạn trai của em không."

Cô kéo nhẹ cánh môi dưới, cười không nổi.

"Anh nói phải." Thường Phong nói không chớp mắt, thật sâu nhìn cô. "Cho nên, nếu muốn khóc cứ vào vòng tay của anh mà khóc."

Anh dịu dàng nói xong, đưa tay nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực.

Trong lúc nhất thời, cả người Đoạn Cần Tâm cứng ngắc, đầu trống rỗng.

Nói tới nói lui cùng Thường Phong quen biết cũng chỉ mấy tháng, hai người mặc dù thường cùng dùng cơm, thỉnh thoảng cũng sẽ gọi điện thoại nói chuyện, nhưng quân tử chi dao đậm như nước, ngay cả tay cũng chưa từng chạm qua, nào biết anh ta sao lại đột nhiên liền ôm cô như vậy, làm cho cô muốn không hoảng sợ cũng không được.

Nhưng lòng ngực của anh sao lại ấm áp như vậy, hơi thở của anh sao lại trầm ổn như vậy, cả người anh sao lại có cảm giác đáng để tin cậy và tràn đầy sức lực, hiện tại tất cả những điều đó là cô cần nhất. Cô đã một thân một mình đơn độc đã quá lâu, lâu đến không biết cảm giác có người để dựa vào lại ấm áp và an tâm như vậy. Chỉ cần một chút là tốt rồi, cô tự nói với mình, sau đó đem mặt vùi trong ngực anh, mười ngón tay núp thật chặt áo anh thấp giọng khóc.

Thường Phong dịu dàng ôm cô, kiên nhẫn đợi cô lần nữa bình tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, Đoạn Cần Tâm rút cuộc từ từ bình tĩnh lại, nhẹ nhàng từ trong ngực anh lui ra, mắt và chớp mũi đã đỏ, đôi anh làm vẻ mặt ngượng ngùng, khàn giọng nói câu "Xin lỗi" và "Cám ơn anh".

"Đi rửa mặt đi." Thường Phong từ trong túi lấy ra một cái khăn tay đưa cho cô nói.

Đoạn Cần Tâm trừng mắt nhìn, gạt đầu một cái nhận lấy khăn tay của anh xoay người trở lại trong phòng bệnh đi vào phòng vệ sinh liền bị hình ảnh thê thảm dọa người của mình trong kính dọa thật lâu thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Một lúc sau cô mới quay về phòng bệnh từ trong túi xách của mình lấy ra bông tẩy trang, một lần nữa trở lại phòng vệ sinh tẩy trang, sau một lúc lâu mới về đến hành lang chỗ anh đứng đưa khăn tay trả lại cho anh.

"Em giặt rồi, cho nên ẩm ướt." Cô nói. Thường Phong không để ý lắm lắc đầu, sau đó tự nhiên nắm tay cô đi về hướng phòng nghỉ đi tới. Tim Đoạn Cần Tâm đột nhiên nhảy lỡ một nhịp, cô cúi đầu nhìn anh và cô tay trong tay đã không biết nên phản ứng như thế nào, bởi vì trước đó cô còn vùi đầu trong ngực anh khóc bây giờ muốn cùng anh kéo ra khoảng cách nói nam nữ thụ thụ bất thân dường như rất kỳ quái

Bỏ đi.

Ngoan ngoãn bị anh dắt đi vào phòng nghỉ, anh đem đèn đã tắt mở lên, đóng cửa lại, lại đem cô an vị trên sofa, mới trả lời cô vấn đề lúc trước ở hành lang cô hỏi anh.

"Cô ấy nói người đàn ông kia đẩy cô ấy một cái nên đứa nhỏ mới bị xảy."

Đoạn Cần Tâm đột nhiên trừng to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin lại tức giận. "Xảy thai là do người đàn ông đó làm hại?"

Anh gạt nhẹ đầu. "Anh ta hình như muốn cô ấy phá bỏ cái thai, em gái em không chịu, lại giẫm cọt kích thích anh ta, anh ta không nhịn được mới ra tay đây cô ấy một cái bụng bị đụng vào tay vịn sofa nên mới dẫn đến xảy thai."

Đối với cá tính của em gái, Đoạn Cần Tâm hiểu nó có thể sẽ làm ra những chuyện như vậy, nhưng ngay cả như vậy, đối với một phụ nữ có thai, một người phụ nữ mang thai con của mình tên khốn đó sao có thể làm vậy đây?

"Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên khốn đó!" Cô cắn răng thấp giọng thề.

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thường Phong không thích nhìn bộ dáng oán hận của cô, mày khê cau trâm mặc một chút, cố ý đem đề tài dời đi chỗ khác. "Ngày mai có làm không?" Anh hỏi.

Đoạn Cần Tâm gật đầu.

"Mấy giờ?"

"Chín giờ."

Anh nhanh chóng nhìn đồng hồ đeo tay một chút. Bây giờ cũng đã gần hai giờ sáng rồi. Anh không cần hỏi cô có hủy bỏ công việc không, lấy sự hiểu biết của anh về cô thì cho dù tối nay không có thời gian nhắm mắt, cô cũng sẽ đứng chín giờ đến nơi làm việc.

Cho nên bây giờ cô nên làm chỉ có một việc, đó chính là nghỉ ngơi. "Đứng lên." Thường Phong đem cô từ trên ghế sofa kéo lên, "Trong phòng bệnh có một cái giường sofa, đi ngủ." Anh dịu dàng khuyên.

"Anh phải đi rồi sao?" Đoạn Cần Tâm trực giác phản ứng ngăn đầu hỏi, trên mặt không tự chủ được toát ra vẻ mặt thất vọng.

Thật ra thì cô làm phiền anh đủ nhiều cũng đủ lâu, sớm nên để anh về nhà nghỉ ngơi mới đúng, dù sao anh cũng là người phải đi làm sớm nên lên giường nghỉ ngơi mới đúng. Nhưng làm sao bây giờ, cô lại tuyệt đối không hi vọng anh đi, hi vọng anh có thể ở lại với cô.....

"Anh sẽ ở lại."

Cô vui mừng nhìn anh.

"Cho nên em yên tâm ngủ, không cần bởi vì lo lắng em gái em mà ngủ không yên." Anh tiện tay tắt đèn, dẫn cô ra khỏi phòng chờ, hướng phòng bệnh đi tới.

Anh là vì cô mới ở lại sao?

"Trừ vì cô, còn có thể vì ai?"

Đoạn Cần Tâm đột nhiên có loại cảm giác nói không nên lời, cảm giác ngực thắt chặt, mắt nóng nóng. Anh ta sao lại tốt với cô như vậy? Câu trả lời đã quá rõ ràng. Cô một chút cũng không muốn nói chuyện yêu đương và kết hôn, từ mười tám tuổi đến ngày sinh nhật hai mươi tám tuổi đó, ý nghĩ này không một chút dao động. Nhưng anh, người đàn ông này, người đàn ông tên Thường Phong này thế nhưng từng chút một ở trong lúc cô bất tri bất giác ngấm thay đổi cô.

Bởi vì anh, cô bắt đầu tưởng tượng cùng anh nói chuyện yêu đương sẽ có cảm giác gì.

Bởi vì anh, cô bắt đầu ảo tưởng cùng anh kết hôn sẽ có cảm giác gì.

Bởi vì anh, cô bắt đầu mơ ước có anh ở bên cạnh trong tương lai, có mơ ước được hạnh phúc, mà không phải giống như một cái xác không hồn, năm qua năm lấy công việc tiêu hao cuộc sống của chính mình.

Cô bỗng nhiên dừng lại bước chân.

Sau khi anh phát giác cũng dừng lại theo, quay đầu nhìn vào gương mặt cô lộ vẻ không hiểu.

"Thường Phong, có phải anh thích em hay không?" Đoạn Cần Tâm nhìn anh nhẹ nhàng mở miệng hỏi. Chỉ sợ tất cả những thứ này chẳng qua là cảm giác sai lầm của cô.

Thường Phong lẳng lặng nhìn cô không do dự nhẹ giọng đáp. "Đúng."

Mặc dù đã sớm nhận ra, cũng biết đáp án tám chín phần là khẳng định, nhưng khi nghe được anh chính miệng nói ra chữ 'Đúng' thì tim Đoạn Cần Tâm

vẫn đập mạnh một chút, mặt từ từ ửng đỏ lên.

Thường Phong nhìn khuôn mặt cô không chớp mắt, quyết định cũng đã đến lúc đem quan hệ của hai người làm sáng tỏ. Qua lại bốn tháng, đây là lần đầu tiên bọn họ đem quan hệ mập mờ của hai người đã lâu nói rõ ra.

Lúc trước anh vẫn luôn không nói chính là không muốn đem cô dọa chạy, muốn cho cô thêm chút thời gian để hiểu rõ anh và cũng cho mình thêm thời gian, mà cô rất rõ ràng là không phải đang trốn tránh, hay giả ngu.

Nhìn đáng vẻ, cô rốt cuộc chịu đối mặt thực tế.

"Em hỏi anh vấn đề này là muốn tiếp nhận anh, hay cự tuyệt anh?" Không muốn làm trễ nải quá nhiều thời gian ngủ của cô, anh trực tiếp hỏi cô trọng điểm.

Đoạn Cần Tâm không trả lời vấn đề của anh, cũng trầm mặt một hồi lâu, đột nhiên cuối đầu xuống chậm rãi nói: "Nhà em thiếu nợ rất nhiều, còn có một người đàn ông không có việc làm đang hoang bất cứ lúc nào cũng sẽ đột nhiên thiếu một khoản nợ."

"Em đột nhiên nói chuyện này làm gì?" Thường Phong nhăn đầu lông mày.

Cô không để ý anh, tiếp tục nói.

"Thật ra thì người đàn ông đó bên ngoài còn có một mái nhà, cho nên em có một má nhỏ, một người em trai có một nửa huyết thống. Tình trạng em gái em bây giờ anh cũng thấy rồi, em còn có một nhà thông gia đáng ghét." Cô ngẩn đầu nhìn anh hỏi: "Người đàn bà có một đồng vấn đề vây quanh thân mình như em anh có thích không?"

Thường Phong rốt cuộc hiểu rõ cô đang lo lắng cái gì. "Thích." Anh nhìn chằm chằm cô không chút do dự trả lời. "Những chuyện này anh đã sớm biết."

"Nếu biết --"

"Vẫn là thích." Anh không thay đổi nói với cô.

Đoạn Cần Tâm không biết nói gì, chỉ biết sững sờ nhìn anh.

"Trên thật tế, cũng là bởi vì những chuyện này mới để cho anh bởi vì đau lòng, bởi vì bội phục, bởi vì có quá nhiều cảm xúc mà thích em." Thường Phong chậm rãi nói cho cô biết. "Cho nên, căn bản em không cần sợ anh sẽ bị một đồng vấn đề vây quanh em hù chạy. Bởi vì một mình em cũng có thể chống đỡ lâu như vậy, không lý nào sau khi biến thành hai người sẽ không thể tiếp tục chống đỡ được đi? Em không cần phải đơn độc chiến đấu nữa bởi vì anh sẽ giúp em, cùng em giải quyết đồng vấn đề đó. Về sau bên cạnh em còn có anh."

Nghe được câu nói cuối cùng kia của anh, Đoạn Cần Tâm không thể tiếp tục đè nén nửa nước mắt rơi như mưa.

Cô không muốn khóc, nhưng không thể khống chế được nước mắt.

Về sau bên cạnh em có anh.

Đây là câu nói cô đã mơ ước và chờ đợi bao nhiêu năm? Mơ ước có người sẽ đứng ở bên cạnh cô nói với cô về sau có anh cùng em, anh sẽ giúp em, em không cần một mình chịu đựng tất cả, không cần đơn độc chiến đấu bởi vì anh sẽ ở bên cạnh em, bởi vì có anh.

Người cô vẫn luôn chờ đợi là anh sao?

Thường Phong dịu dàng ôm cô vào lòng, giống như cam kết lần nữa nhẹ nhàng bên tai cô nói: "Sau này có anh."

Đoạn Cần Tâm không còn cách nào đưa tay ôm anh thật chặt không buông.

Cần Phương xảy thai là chuyện ngoài ý muốn, khiến Đoạn Cần Tâm từ một tháng trước đã sắp xếp lịch công tác, không thể vì vậy mà hủy bỏ.

Cho nên, sau khi liên tục làm phiền Thường Phong hai ngày, cô rốt cuộc không thể không đem chuyện này nói với mẹ, để mẹ tới chăm sóc Cần Phương. Dù sao một người đàn ông chưa lập gia đình ở bệnh viện chăm sóc người phụ nữ xảy thai nghĩ sao cũng thấy kỳ quái. Mặc dù anh ta nhiều lần tự nói không ngại. Thật ra thì chuyện chăm sóc Cần Phương vốn có thể làm phiền bọn Sài Nghiê, bởi vì đối với bọn họ mà nói Cần Phương cũng giống như em ruột.

Chuyện lại có tình không đúng dịp ba cặp vợ chồng ân ái kia, một người thì cùng ông xã đi công tác, một người thì ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật lần thứ N, còn một người thì đang mang thai thời kỳ đầu bản thân còn sắp lo không xong làm sao có thể chăm sóc người khác?

Vì vậy mặc dù biết nói ra chuyện này sẽ làm mẹ đau lòng, nhưng cô vẫn phải nói.

Bởi vì trong thời gian dài không được chăm sóc tốt nên sau khi xảy thai sức khỏe Cần Phương rơi vào tình trạng vô cùng kém phải nằm lại bệnh viện điều trị. Cho nên liên tục hai tuần Đoạn Cần Tâm chạy hai đầu vừa đến bệnh viện vừa phải đi làm, cả người tiêu tụy trắng bệch.

Thường Phong mới chính thức lên chức bạn trai nhìn cô như vậy quả thật đau lòng chịu không nổi lại không thể làm gì, chỉ có thể đưa đón cô, ở lúc cô

mặt môi muốn khóc thì cung cấp bà vài làm chỗ dựa cho cô.

Cái gì cũng không thể làm sao?

Không, Thường Phong không phải là không thể làm gì, chẳng qua là không muốn làm tổn thương đến tận tâm tận lực bỏ ra tất cả, một khi anh chân chính tham gia vào sẽ thành một trận chề cười Đoạn Cần Tâm mà thôi. Nhưng đáng chết là anh phát hiện nhẫn nại của anh đã tới cực hạn!

Mất thấy Đoạn Cần Tâm về mặt môi mặt, khuôn mặt không còn chút máu, dường như chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể thổi ngã đang khuyên em gái ăn nhiều chút cháo gà mẹ hầm cho cô ta, kết quả lại có lòng tốt không được báo đáp, bị đẩy một cái ngã nhào trên mặt đất sau đó còn bị cháo gà dính một thân nhếch nhác, Thường Phong không thể nhìn được nữa.

"Có phỏng không?" Anh đem bạn gái từ sàn nhà kéo lên, cẩn thận kiểm tra những chỗ bị cháo gà hắt trúng.

Đoạn Cần Tâm đối anh lắc đầu một cái, đột nhiên cảm thấy chóng mặt thân thể lung lay một cái.

Thường Phong vội vàng vịn cô, mím môi đưa cô đến một bên trên ghế sofa, áp cô ngồi xuống, lấy ra khăn giấy giúp cô lau khô cháo gà dính trên áo.

"Em ngồi nghỉ đi, đừng nói gì hết." Anh đối cô dặn dò.

Đoạn Cần Tâm không hiểu nhìn anh. Chỉ thấy anh không nói hai lời đứng thẳng thân thể, sau đó xoay người liền hướng giường bệnh đi tới.

"Xin lỗi chị cô." Bởi vì anh đưa lưng về phía cô, cho nên Đoạn Cần Tâm không nhìn thấy vẻ mặt của anh giờ phút này, nhưng lại nghe ra thanh âm của anh có bao nhiêu lạnh lùng.

"Thường Phong, em không sao." Cô mở miệng nói.

"Em không cần phải nói gì hết." Anh không quay đầu lại nói.

Cô sùng sốt một chút.

"Xin lỗi chị cô." Thường Phong nhìn cô em vợ tương lai thất thần trên giường bệnh, nói lại lần nữa.

Đoạn Cần Phương bị ánh mặt lạnh lùng cùng khuôn mặt không chút thay đổi làm giật mình.

Vị Thường Phong này là bạn trai của chị hai, lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt cô là cô bị xảy thai mới từ phòng phẫu thuật ra ngoài không lâu ngày đó, anh ta lấy "Tôi là bạn của chị cô" tự giới thiệu mình, tiếp theo lại lấy tư thái của một người anh làm bạn bên người cô.

Anh có dáng dấp lịch sự tuấn nhã, không được tính là đẹp trai nhưng cũng có mùi vị rất đặc biệt thuộc về anh, cái loại dịu dàng đó, đáng tin cậy và điềm tĩnh, khí chất bình tĩnh, lại làm cho cô bất tri bất giác ở lần gặp đầu tiên trước mặt người đàn ông xa lạ ngủ thiếp đi. Về sau thường thấy anh xuất hiện ở phòng bệnh của cô, nhất là thời điểm có chị ở đây. Anh vẫn luôn cho cô cảm giác lịch sự, dịu dàng, cảm giác rất phù hợp với ý nghĩa của một giáo viên, có uy tín, nhưng uy nghiêm, sức mạnh, sức mạnh đều không đủ, có cảm giác rất giống một thư sinh vô dụng.

Nhưng..... Đoạn Cần Phương không tự chủ được nuốt xuống một ngụm nước miếng. Người đàn ông khí thế uy nghiêm, lại lạnh lùng kinh người này là ai? Thật là vị Thường giáo sư dịu dàng đó sao?

Mặc dù có chút sợ hãi nhưng không diệt được oán hận và lửa giận của cô.

"Anh muốn làm gì, đừng tưởng rằng ngủ qua với chị tôi, liền có thể tự cho là anh rể của tôi, có thể trông nom chuyện của tôi?" Cô nhìn chằm chằm anh cười lạnh giễu cợt.

Đoạn Cần Tâm khiếp sợ trừng to hai mắt, khó có thể tin được quát trách móc. "Cần Phương!"

"Tôi chưa ngủ qua với chị cô." Thường Phong bác bỏ mặt không biến sắc.

Đoạn Cần Tâm lúng túng đến sắp nổ tung rồi. Anh ấy làm gì đi nói với Cần Phương những chuyện này?

"Cho dù là vậy," Cô nghe anh lấy giọng điệu không nhanh không chậm tiếp tục nói, "Tôi vẫn có thể dạy dỗ cô. Tôi nói lại một lần nữa, xin lỗi chị cô. Chỉ vì cô thời gian này cô ấy phải chịu bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu mệt mỏi, chỉ cần là người có mắt đều nhìn thấy. Cô có thể không nói cảm ơn nhưng đã làm sai thì lúc nên nói xin lỗi vẫn phải nói xin lỗi. Xin lỗi chị cô."

"Anh cho rằng đây là lớp học và tôi là học sinh của anh sao? Anh bớt dạy dỗ tôi đi!"

"Tôi nói lại lần cuối, xin lỗi chị cô."

Đoạn Cần Phương hừ lạnh một tiếng, làm thành trả lời chắc chắn.

Bất kể là Đoạn Cần Tâm hay Đoạn Cần Phương cũng không nghĩ qua anh ta sẽ làm như vậy.

Thường Phong không nói thêm câu nào, trực tiếp ra tay cho Đoạn Cầm Phương một cái tát.

"Bốp!"

Cái bạt tay này chấn ngu hai chị em

"Cô năm nay đã hai mươi lăm tuổi không phải mười lăm tuổi, đừng không hiểu chuyện như một đứa con nít." Thường Phong không đề cao âm lượng, nhưng giọng nói lại có uy lực làm cho người khác rung sợ. "Chị cô từ mười tám tuổi đã gánh vác trách nhiệm gia đình chịu đựng tới hôm nay, còn cô lại cái gì cũng không làm lựa chọn trốn tránh, bỏ lại cô ấy đơn độc chiến đấu. Cô ấy đối cô chưa từng có một câu oán trách, lại ở lúc cô đau lòng nhất còn giang rộng hai tay bảo vệ cô, chăm sóc cô, tiếp nhận cô, cô tại sao còn đem sự oán hận cùng tức giận của mình trút lên người cô ấy? Cô ấy chưa từng có lỗi với cô."

"Oan có đầu nợ có chủ, nếu như cô muốn trút giận thì nên tìm người đem cô hại thành như bây giờ. Nhưng cô cho rằng là ai hại cô thành ra như vậy? Chồng cô sao? Hay những người còn lại ở nhà chồng cô? Hoặc là người đàn ông sinh ra cô lại không để cho cô cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, cái người khởi xướng đó?"

"Không, người đó chính là bản thân cô! Người vì muốn trốn tránh lựa chọn kết hôn là cô. Hôn nhân và phải đá ngầm lại không muốn đối mặt thất bại lại lựa chọn trả thù cũng là cô. Biết rõ đối phương đã không còn tình cảm với mình vẫn còn tìm cách muốn mang thai, dùng lời lẽ kích thích đối phương đưa đến ngoài ý muốn xây thai vẫn là cô. Không có ai hại cô, người đem cô làm thành bộ dáng như bây giờ là chính bản thân cô!"

Đoạn Cầm Phương bị anh vạch trần sự thật chấn động mặt không còn chút máu, nói không ra lời.

Chưa từng có người giống anh chỉ trích cô không chút lưu tình như vậy, nói thẳng không kiêng kị như vậy, ăn nói có khí phách cảnh tỉnh đến cô sắp ngăn đầu lên không nổi.

Những lời anh nói là chút lương tâm còn sót lại của cô, thường hành hạ cô vào những đêm khuya yên tĩnh. Chẳng qua là kiên cường, ngạo khí, nổi oán hận, tức giận để cô không cách nào thừa nhận sai lầm và thất bại của mình, bởi vì một khi thừa nhận giống như bác bỏ tất cả những gì mình từng bỏ ra, từng cố gắng, giống như vứt bỏ sự sinh tồn của mình vậy.

Không, cô không có sai, cô chỉ là xui xẻo, cô ----

"Một bước sai, bước bước sai."

Đoạn Cầm Phương cả người cứng cứng, mặt đã không còn chút máu, trong nháy mắt trắng ba phần.

"Nếu như cô không chịu tiếp nhận sự thất bại của mình, đừng cảm đối mặt với thực tế như vậy cô chỉ có thể tiếp tục sai lầm cho đến bản thân mình bị hủy hoại mới thôi. Làm lại từ đầu không khó như trong tưởng tượng của cô, cô còn trẻ, tất cả vẫn còn kịp." Thường Phong bình tĩnh nói, lại chữ chữ thấu tâm. "Nếu như cô cảm thấy không cam lòng, thế nào cũng phải báo thù trút hận mới có thể làm dịu đau đớn, OK, nhưng không cần gốc đến tiền mất tật mang, hại người thân đau lòng kẻ thù vui mừng."

Nói tới đây anh ngừng lại xoay người đi đến sofa, đem Đoạn Cầm Tâm đang sùng sờ từ trên sofa kéo lên, lại đem túi xách của cô đeo lên vai, sau đó ôm bà vai cô thẳng hướng cửa phòng đi tới, lúc này mới dừng lại quay đầu nhìn cô.

"Suy nghĩ kỹ một chút," Anh nói, "Nếu cô thật muốn thắng cho đẹp mà không cần tổn nhiều sức, thì tôi hỏi tôi."

Sau đó, rời đi. Đoạn Cầm Tâm bị anh mang rời đi phòng bệnh một đoạn đường khá xa, lúc này mới đột nhiên hoàn hồn giật mình tỉnh lại.

"Anh muốn đưa em đi đâu?" Cô lên tiếng hỏi anh.

"Em cần nằm ở trên giường ngủ một giấc, anh nói là một chiếc giường thật sự."

"Cầm Phương....."

"Cô ấy có thể tự chăm sóc mình." Anh ngắt lời cô, vẻ mặt biểu hiện không được nghi ngờ. "So với cô ấy, em càng giống một bệnh nhân hơn."

"Em chỉ là có chút mệt mỏi ngủ một giấc là được."

"Cho nên anh mới nói muốn dẫn em đi ngủ, mà không phải dẫn em đi phòng cấp cứu."

Lập luận của anh giống như cô còn tiếp tục cố gắng chống đỡ, không nghe lời anh lên giường ngủ một giấc thật ngon anh tuyệt đối sẽ đưa cô đến phòng cấp cứu. Đoạn Cầm Tâm phát hiện mình dường như càng lúc càng hiểu được ý nghĩa thật sự trong những con sóng yên tĩnh của anh.

Bỏ đi, dù sao cô cũng thật sự mệt chết rồi, về nhà ngủ một đêm thôi. Đúng lúc ngày mai cô không cần đi làm, sáng mai trở lại với Cầm Phương được rồi. Cô mệt mỏi nghĩ.

Hai người dừng trước cửa thang máy chờ thang máy.

"Em không có gì muốn hỏi sao?" Thường Phong đột nhiên mở miệng hỏi.

"Nói anh sẽ để em ở lại bệnh viện sao?" Cô nhìn anh một cái, có chút bất lực hỏi lại anh.

"Anh là chỉ chuyện vừa rồi trong phòng bệnh." Anh trầm mặt một chút mới nói. Đoạn Cần Tâm trừng mắt nhìn. Vừa lúc cửa thang máy mở ra, anh dẫn cô vào thang máy. "Anh nghĩ là em mở miệng câu đầu tiên sẽ là trách cứ anh, không nên đối với bệnh nhân nói những lời như vậy." Anh đề cái nút xuống lầu, cửa thang máy đóng, thang máy bắt đầu hạ xuống.

"Mặc dù em xác thực có nghĩ như vậy, nhưng anh cũng không có làm sai." Đoạn Cần Tâm dừng một chút mới mở miệng nói. "Em dường như cũng giống những người làm cha mẹ trong thiên hạ cưng chiều con của mình, biết rõ con mình làm sai nhưng vẫn không nổi đánh nó, mắng nó. Mẹ nuông chiều thì con hư, Có lẽ là một điều như vậy."

"Em đối với người nhà rất khoan dung."

"Khoan dung giống như một tên đàn đúng không?" Cô tự mình đánh trống lảng

"Có một chút."

Cô không phản bác được, chỉ có thể cười khổ.

"Anh vừa đứng ngược lại, đối người nhà có chút lãnh đạm xa cách, thậm chí có chút lạnh lùng vô tình." Đây là mẹ anh lúc anh tự làm theo ý mình không chịu nổi đối anh oán trách.

Đoạn Cần Tâm nhìn về phía anh, có chút kinh ngạc. Cô thật sự không cách nào hình dung ra bộ dáng lãnh đạm xa cách, bởi vì anh ở trước mặt cô vẫn luôn rất dịu dàng, cùng chữ "lạnh" xa đến đại bác bắn không tới.

Cửa thang máy mở ra, anh dẫn cô ra thang máy hướng cửa chính bệnh viện đi tới, tiếp sau đó nói: "Hai chúng ta vừa đúng có thể bù đắp cho nhau, trong nhà có một người mẹ hiền bên cạnh còn có thêm một người cha nghiêm khắc, trong nhà cũng sẽ không có con cái hư hỏng rồi. Cho nên, em có cần suy nghĩ gả cho anh không?"

Anh nói ra nhẹ nhõm tự nhiên như vậy, bình tâm tĩnh khí như vậy, nhưng cô nghe được cũng nhẹ nhõm và bình tâm tĩnh khí như vậy mới là lạ, hô hấp dồn dập nhịp tim là một trăm, bước chân cũng bởi vì quá mức khiếp sợ mà dừng lại.

Anh ấy mới vừa nói cái gì? Câu nói cuối cùng đó.

em có cần suy nghĩ gả cho anh không?

Là cô nghe lầm đi?

Nếu không, có lẽ là anh ấy đang nói đùa với cô?

Anh ấy không thể nào là đang cầu hôn cô đi?

Phải không?

Cô dừng lại khiến Thường Phong cũng dừng lại theo, anh quay đầu nhìn cô, chỉ thấy cô đang dùng vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, vừa chờ mong lại vừa sợ bị tổn thương nhìn anh.

"Anh....." Cô muốn nói lại thôi, lập tức nín thở.".....Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Anh nhìn cô không chớp mắt nói, ánh mắt đốt người."Em đồng ý gả cho anh, kết hôn với anh không?"

Đoạn Cần Tâm bỗng cảm giác tiếng động bốn phía đều không còn nghe thấy, chỉ còn lại giọng của anh, cùng nhịp tim có hơi lớn của cô, bình bình bình

Thường Phong nắm tay cô, tiếp tục yên lặng đi về phía trước, một chút cũng không vội, quyết định cho cô thời gian để suy nghĩ thật tốt vấn đề này rồi trả lời anh.

"Anh là nghiêm túc?" Rốt cuộc sau khi ngồi lên xe Đoạn Cần Tâm mới lắp bắp mở miệng hỏi.

"Đúng." Anh không chút do dự gật đầu, thông dong chuyển động chìa khóa xe để máy xe, lái xe rời đi.

"Nhưng, chúng ta mới qua lại hai tuần mà thôi." Cô không thể không nói.

"Tính luôn khoản thời gian không chính thức kết giao lúc trước, chúng ta ở cùng nhau cũng gần năm tháng rồi."

Cô nghe xong sững sờ. Còn có khoản thời gian không chính thức kết giao lúc trước? Đây là gì?

"Từ lần đầu tiên mời em ăn tối, em không có từ chối tiếp nhận sau đó thì trong lòng anh đã đặt em vào vị trí bạn gái." Anh nghiêm túc nói cho cô biết.

Đoạn Cần Tâm trừng to hai mắt, có chút không thể tin cùng không thể tưởng tượng nổi, nhưng đồng thời trong lòng lại dâng lên một cảm giác không nói nên lời, làm ấm cả người và tim của cô. Thì ra là từ rất lâu trước đây anh cũng đã đối cô dụng tâm dùng tình rồi sao?

"Cho dù là như vậy cũng chỉ mới năm tháng mà thôi sẽ không phải quá nhanh sao?" Cô do dự mở miệng hỏi. Hi vọng anh có thể dùng thêm nhiều thời gian để tìm hiểu một chút.

Đối với gia đình thư hương thế gia như anh mà nói, cô không phải là một đối tượng tốt, trừ vấn đề trong nhà nhiều ra, còn có công việc của cô phải xuất đầu lộ diện cũng là một vấn đề.

Cô cũng biết ba mẹ anh đều là giáo viên, một người là giáo viên môn lịch sử, một người là giáo viên trung học môn quốc văn, thân là giáo viên dạy hai môn này nghĩ sao cũng sẽ không thể tiếp nhận một "Diễn Viên" như cô làm con dâu. Tri thư đạt lễ, tú ngoại tuệ trung, những người bỏ sức công hiến cho giáo dục như họ thì một cô gái có phẩm chất đoan chính mới là mẫu người mà bọn họ mong đợi đi?

"Vậy sao?" Anh chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái.

"Không phải sao? Bỏ qua vấn đề thời gian kết giao không đề cập tới, chúng ta cũng chỉ mới nắm tay mấy lần, hôn qua mấy lần không phải sao? Như vậy quá nhanh." Cô cố gắng nhắc nhở anh, thật không hy vọng sau này anh sẽ hối hận.

"Ý em là muốn tiến thêm một bước nữa?" Anh như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái nói.

Tiến thêm một bước? Đoạn Cần Tâm trừng mắt nhìn, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, còn khéo léo hỏi lại anh : " Có ý gì?"

Anh có ý nghĩ sâu xa nhìn cô một cái, mới hàm xúc nói với cô: "So với hôn hành động càng thân mật hơn là gì?"

Vuốt ve, ân ái.

Đoạn Cần Tâm bị đáp án trong đầu đột nhiên nhô ra làm cho cả người cứng ngắc, mặt cũng trong phút chốc đỏ lên cũng may màn đêm che dấu đi tất cả.

"Không phải!" Cô kích động la lên. Rốt cuộc là anh nghĩ bậy hay là cô quá không thuần khiết rồi, sao lại có ý nghĩ bậy bạ như vậy.

"Thật không phải sao?"

Sự thật chứng minh, người không thuần khiết không chỉ có cô, anh cũng đang nghĩ đến chuyện đó!

"Không phải." Cô đỏ mặt, chân chính và nghiêm khắc nói lại một lần.

"Được rồi, thật là đáng tiếc." giọng nói rất tiếc hận.

Đoạn Cần Tâm dở khóc dở cười. Người đàn ông này thật là cái người lịch sự nho nhã lại luôn nghiêm chỉnh Thường Phong sao?

"Chuyện kết hôn anh là nói nghiêm túc." Anh đột nhiên đứng đắn mở miệng nói, "Chỉ là, em không cần gấp gấp trả lời anh cũng không sao, anh chỉ muốn cho em biết anh đã chuẩn bị xong muốn cùng xem sống chung cả đời."

Tìm Đoạn Cần Tâm rung động đến nói không ra lời. Anh nói anh đã chuẩn bị xong, nhưng còn cô? Cô thật có thể đem anh kéo vào trong đám hỗn loạn trong nhà sao?

Nếu như một ngày nào đó anh hối hận, cũng chịu không nổi tầng tầng lớp lớp chuyện phiền phức trong nhà cô mà vứt bỏ hôn nhân của bọn họ, vứt bỏ cô mà đi, cô chịu nổi sao?

Cô thật đã chuẩn bị tốt có thể sẽ mất đi anh sao?

Không, cô còn chưa chuẩn bị xong.

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Mặc dù trong lòng cảm xúc lẫn lộn, buồn vui pha lẫn, rối loạn đến không chịu nổi, Đoạn Cần Tâm vẫn không ngăn được mấy ngày liên tục mệt nhọc, không tự chủ được ở ghế phụ lái bên cạnh Thường Phong ngủ thiếp đi. ngủ cho đến xe ngừng lại, bị anh từ trong xe ôm ra, một đường ôm thẳng vào

trong nhà để nằm ở trên giường cô đều không hề hay biết.

Cô thật sự là một sắp chết rồi.

Thường Phong ngồi ở bên giường mang theo vẻ mặt đau lòng cùng luyến tiếc khẽ vuốt gò má gầy gò của cô cùng quần thâm rỗ ràng dưới mắt.

Đứa ngốc này, ngoài mặt thì làm ra vẻ lãnh đạm vô tình trên thực tế lại mềm lòng đến hết thuốc chữa, bỏ không được mẹ, cũng bỏ không được em gái, thà rằng một mình chịu khổ lại không đành nói nặng bọn họ câu nào, ngốc đến độ làm người ta không nhìn nổi nữa.

Cho nên Sài Nghi mới thờ dài, cho nên Bạch Tiếp Ngọc mới tức giận, cho nên Nhạc San mới bắt lực, sau khi biết anh đang cùng cô kết giao từng người trong các cô cùng với ông xã có chút bản lĩnh của họ xuất hiện ở trước mặt anh, vừa đâm vừa xoa muốn anh đối xử với cô thật tốt nếu không tự gánh lấy hậu quả. Không biết cô rốt cuộc có biết cô có một đám bạn rất tốt hay không?

Kéo nhẹ cánh môi dưới, Thường Phong đem tầm mắt từ trên gương mặt ngủ say của cô chuyển qua quần áo dày cộm trên người cô, chỉ do dự một chút liền quyết định giúp cô cởi quần áo để cô ngủ được ngon hơn, để cô có thể ngủ thoải mái hơn.

Nửa đêm, Đoạn Cần Tâm tỉnh dậy, nửa tỉnh nửa mê chỉ có cảm giác mình đang nằm trên một chiếc giường mềm vừa ấm vừa thoải mái, điều duy nhất làm cô thấy không thoải mái chỉ có vòng thép áo ngực đè phía dưới bộ ngực siết chặt đến xương sườn của cô cũng đau.

Nhắm mắt lại, cô mơ mơ màng màng ngồi dậy, trực tiếp đưa tay dò vào bên dưới quần áo, đem áo ngực cởi ra tiện tay ném nhẹ, ngã đầu tiếp tục ngủ.

Thường Phong ngủ đến một nửa đột nhiên bị thứ gì rơi trên mặt làm thức tỉnh, trong thời gian ngắn không hiểu chuyện gì xảy ra, cho đến thứ rơi trên mặt vẫn còn âm áp, lấy ra hình dạng của nó biết nó là cái gì sau cả người đột nhiên cứng nhắc, cảm thấy không được tự nhiên.

Tiếp theo đó cả đêm anh bối vì thân thể cứng nhắc mà nửa ngủ nửa tỉnh, không có cách nào ngủ thật ngon, ở bên cạnh cô lại ngủ ngon đến phát ra những tiếng ngáy nhỏ. Anh không khỏi khẽ cười khổ, rốt cuộc đến ánh mặt trời chiếu sáng bên ngoài cửa sổ, bởi vì thể lực không thể chống đỡ nổi nữa mà dần ngủ thiếp đi.

Khi Đoạn Cần Tâm tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Cô rất thỏa mãn vron vai một cái, quả đấm không biết đụng trúng cái gì, vật đó còn phát ra một tiếng kêu.

Cô đột nhiên mở hai mắt ra, đối diện là một gương mặt quen thuộc còn đang buồn ngủ, chủ nhân của khuôn mặt còn đang dùng tay xoa cảm lộ ra vẻ mặt cười khổ.

"Cách nói chào buổi sáng của em thật đặc biệt." Anh mở miệng nói, thanh âm mới vừa tỉnh ngủ có chút khàn khàn trầm thấp cực kỳ hấp dẫn.

Đoạn Cần Tâm lại cực kỳ lúng túng. Làm sao cũng không nghĩ tới mình đuổi người lại đánh trúng anh ngủ bên cạnh anh -- anh -- ngủ bên cạnh cô?

Cô bỗng kinh ngạc tròn to hai mắt, lúc này mới phát hiện ra một sự thật kinh người, cô nằm ở một căn phòng xa lạ, cái giường này không phải là giường của cô. Là ---- của anh sao?

"Đây là đâu?" Cô không kìm hãm được bật thốt lên hỏi.

"Nhà anh."

Quả nhiên. Cô cố gắng tận lực giữ cho mình bình tĩnh, không suy nghĩ quá nhiều. "Sao em lại ở chỗ này?" Cô hỏi anh.

Tối hôm qua hình như cô ngủ thiếp đi trên xe anh, nhưng anh biết nhà cô ở đâu, cũng quen biết với mẹ cô quen đến có thể xem là người nhà, không lý nào bởi vì cô ngủ thiếp đi lại không biết làm sao đưa cô về nhà không phải sao?

"Tối hôm qua anh vốn không định đưa em về nhà."

Cô ngơ ngẩn, không xác định được những lời này của anh có ý gì, sau đó cô đột nhiên nhớ tới chuyện hai người nói trên xe tối qua.

Ý em là muốn tiến thêm một bước nữa?

So với hôn hành động càng thân mật hơn là gì?

Vuốt ve, ân ái.

Đầu cô không tự chủ được bắt đầu suy nghĩ lung tung, mặt cũng theo nội dung suy nghĩ mà ửng hồng lên. Trời ạ, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây?

"Em đang nghĩ cái gì?" Ánh mắt Thường Phong đột nhiên có chút trở nên tỉnh mạch, nhẹ giọng hỏi cô.

Cô nhanh chóng lắc đầu. "Mấy giờ rồi? Nên thức dậy, em còn phải đến bệnh viện với Cần Phuong." Cô vừa nói vừa xoay người, chuẩn bị đứng dậy xuống giường, nào biết tay của anh lại đột nhiên duỗi ra đặt trên người cô, chặn lối đào tẩu của cô.

"Em đang nghĩ cái gì, sao mặt lại đỏ như vậy?" Anh hỏi lại lần nữa, giọng nói mặc dù khàn khàn nhưng hỏi càng trực tiếp hơn quả thật biết rõ còn có hỏi.

Đoạn Cần Tâm không tự chủ được nhìn anh chăm chăm, cảm giác thân thể trong chăn tựa hồ càng lúc càng nóng, loại cảm giác này khi anh hôn đã từng xuất hiện qua, nhưng bây giờ ngay cả đụng cô anh căn bản vẫn chưa làm, đã làm cho cả người cô nóng lên, cái này thật lúng túng. Giống như cô là một cô gái dâm loạn vậy.

Miệng có chút khô, cô duỗi lưỡi khẽ liếm cánh môi.

Một giây tiếp theo môi đã bị anh chiếm lấy.

Thường Phong đưa cô về nhà anh ngủ chỉ đơn thuần là muốn cho cô có một giấc ngủ thật ngon mà thôi.

Anh đã từng đến nhà cô, thiết bị cánh âm phòng cô cực kỳ tệ, tiếng xe chạy trên đường cái dưới lầu cũng nghe rất rõ, tiếng kèn, tiếng rao hàng của những người bán hàng rong, thậm chí nói chuyện lớn tiếng chút cũng có thể đem người trong mộng đánh thức, anh không muốn cô chưa ngủ đủ liền bị đánh thức cho nên mới đưa cô về nhà anh. Ý nghĩ rất đơn thuần, hoàn toàn không có sai lệch, ngay cả tối hôm qua giúp cô cởi quần áo thì anh vẫn không suy nghĩ lung tung. Anh thề, anh thật không muốn lợi dụng cơ hội này cùng cô tiến thêm một bước, cho đến nửa đêm nội y của cô hôn lên mặt anh mới thôi.

Dục vọng kích động bị anh đè nén cả một đêm, thật vất vả mới bởi vì kiệt sức mà ngủ thiếp đi, kết quả anh lại bị cô đánh thức, còn đỏ mặt lộ ra ý nghĩ kỳ quái, về mặt e lệ mê người rõ ràng dẫn dụ người phạm tội.

Anh thật không nghĩ qua phải biến thành sói đói tập kích cô, chỉ trách mùi hương cơ thể cô quá mức mê người, da thịt cô quá mức mềm mại ấm áp, toàn bộ hấp dẫn lòng anh hại anh kìm lòng không đậu hôn lên môi cô.

"Đừng sợ." Anh khàn khàn dịu dàng trấn an.

"Em không phải sợ chẳng qua có chút hồi hộp mà thôi." Cô nhẹ giọng đáp lại.

Anh hơi ngẩn đầu lên khẽ vuốt mặt cô, dịu dàng bảo đảm, "Anh sẽ làm cho em quên hồi hộp."

Cô nắm lấy anh thật chặt, cùng tiếng thở trầm thấp của anh dung hợp lại một chỗ, cho đến khi họ rơi vào vùng đất bất tận.....

Sau đó, hai người tâm liền tâm, cuồng loạn không dứt.

"Tụi mình bây giờ đã tiến thêm một bước rồi, em khi nào mới đồng ý lời cầu hôn của anh?"

Cô sững sờ, không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, kế tiếp lại thấy anh cười khẽ một tiếng.

"Đùa thôi. Anh nói rồi sẽ không ép em, cho nên em cứ từ từ suy nghĩ không sao." Anh hôn cô dịu dàng ní non, "Chỉ có điều anh tự thú cho em biết, tụi mình không có ngừa thai."

Đoạn Cần Tâm nghe sững sờ, như vậy gọi là không ép cô sao?

Thường Phong ngẩng đầu lên chỉ thấy cô lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, khoe miệng của anh lại giương cao mấy tấc, rất vui vì cô không phải lộ ra vẻ mặt khiếp sợ hoặc khó có thể tin hay trách cứ anh.

Cô đã hai mươi tám tuổi độ tuổi thích hợp để mang thai, mấy người bạn thân của cô cũng đều đã làm mẹ, anh hi vọng cô sẽ không để ý chuyện sang năm giúp anh sanh đứa con, làm mẹ của con anh.

Có điều đó chỉ là hi vọng của riêng anh chứ không phải của cô. Cho nên nếu cô sau khi cô nghe nói bọn họ không có ngừa thai mà lộ ra vẻ mặt không vui hoặc giận giữ thì một lát anh sẽ đi hiệu thuốc giúp cô mua "Thuốc ngừa thai khẩn cấp", đồng thời sau này thân thiết anh cũng sẽ làm đủ các biện pháp phòng hộ, dù sao sau này mọi thứ đều lấy mong muốn của cô làm ưu tiên.

Nhưng cô chỉ lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười giống như phát hiện được bộ mặt gian trá thật sự của anh, không có bất kỳ tâm tình bài xích nào làm cho tình yêu và sự dịu dàng anh dành cho cô trong nháy mắt giống như là cỏ dại lan tràn.

Cô như vậy bảo anh làm sao có thể không yêu cô, không thương cô, luyến tiếc cô?

Ba giờ trưa Thường Phong còn có lộp cho nên đưa cô đến cổng chính bệnh viện sau khi tạm biệt cô liền lái xe rời đi. Đoạn Cần Tâm một mình vào bệnh viện, ở hành lang phòng bệnh của Cần Phương gặp được bác sĩ trưởng của cô liền nhân cơ hội hỏi thăm tình trạng sức khỏe của em gái cùng khi nào có thể xuất viện.

Làm cô kinh ngạc chính là, bác sĩ lại cười nói ngày mai có thể xuất viện, cùng hai ngày trước chân mày nhều chặt, về mặt không cách nào xác định chênh lệch một trời một vực.

"Cảm xúc của bệnh nhân đối với bệnh tình có ảnh hưởng rất lớn, chỉ cần em cô đồng ý thả lỏng, ăn ngủ bình thường sức khỏe tự nhiên sẽ rất nhanh phục hồi như cũ. Chúc mừng cô ấy rốt cuộc có thể thoát khỏi nỗi đau mắt con." Bác sĩ mỉm cười nói xong, sau khi hướng cô gật nhẹ đầu liền rời đi.

Rốt cuộc thoát khỏi lo lắng rồi sao?

Đoạn Cần Tâm không có cách nào lạc quan như bác sĩ bởi vì nguyên nhân ảnh hưởng đến tâm tình của Cần Phương không chỉ đơn giản nỗi đau mất con mà thôi, quan hệ vợ chồng, quan hệ mẹ chồng con dâu mới là vấn đề lớn nhất.

Cô khẽ thở dài cất bước hướng phòng bệnh em gái đi tới. Đi vào phòng bệnh, cô nhìn thấy em gái lẳng lặng ngồi trên giường, mặt hướng ra cửa sổ, giống như đang ngắm người lại vừa giống như đang ngắm bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ. Sau đó, dường như nghe được tiếng bước chân của cô, cô ấy bỗng đứng quay đầu nhìn về phía cô, tiếp theo đôi cô khẽ mỉm cười.

"Chị, chị tới rồi."

Trên mặt cô mỉm cười cùng giọng nói nhẹ nhàng làm Đoạn Cần Tâm không khỏi có chút sững sốt, rõ ràng cảm giác được cô không đúng, giống như thay da đổi thịt vậy.

"Mẹ không biết chị tới hôm qua không ngủ ở đây với em nha, chị không có về nhà ngủ ở đâu? Không phải là ở nhà anh rể chứ?"

Đoạn Cần Phương díp mắt mỉm cười trêu chọc chị mình.

Đối mặt với sự chuyển biến đột ngột của em gái, trong lúc nhất thời Đoạn Cần Tâm không kịp phản ứng, cho đến khi nghe được hai chữ "Anh rể" mới đột nhiên hoàn hồn, giọng nói quần bách trầm thấp: "Cái gì anh rể, chị còn chưa lấy chồng, em ở đâu có anh rể?"

"Còn chưa lấy chồng, nhưng cũng sắp rồi, có đúng không?" Đoạn Cần Phương nhẹ giọng cười nói.

"Không biết em đang nói cái gì." Đoạn Cần Tâm mắc cỡ giả ngu.

"Chị, em quyết định ly hôn với Trương Thịnh Lâm." Cô đột nhiên nói.

Đoạn Cần Tâm kinh ngạc nhìn em gái, không nghĩ tới nó sẽ nói như vậy. Lúc trước bất kể cô tận tình khuyên bảo em gái ly hôn như thế nào nó đều khẳng khái không chịu, thế nhưng bây giờ.....

"Anh rể nói không sai, một bước sai lầm, thì những bước tiếp theo cũng sẽ vẫn sẽ sai lầm. Nếu như em không chấp nhận sự thất bại của mình, đối mặt thực tế thì kết quả chỉ có tự hủy diệt mình thôi. Em chết không có gì đáng tiếc nhưng người thân sẽ đau lòng còn kẻ thù thì vui mừng. Chuyện như vậy em không thể làm, không thể làm chị đau lòng bởi vì chị chưa từng có lỗi với em, một chút cũng không có."

"Cần Phương....."

"Xin lỗi, chị. Em chỉ biết oán trách mình bất hạnh, nguyên rủa ông trời không công bằng nhưng lại không nghĩ tới điều kiện cuộc sống chị phải trải qua cũng giống em, chỉ lớn hơn em ba tuổi lại phải một mình gánh vác gánh nặng gia đình, em thật sự đúng là một người em gái hư hỏng đúng không? Hôm nay có kết quả như vậy đều là ông trời phạt em, là em gieo gió gặt bão."

"Cần Phương, chị không thích nghe em tự nói mình như vậy." Đoạn Cần Tâm cau mày ngắt lời cô.

Đoạn Cần Phương đối chị gạt nhẹ đầu khẽ mỉm cười.

"Nói thật, tôi hôm qua anh rể đánh em một tát đó rất đau, nhưng đã đem em từ trong con ác mộng dài đằng đẳng mười năm đánh thức, em thật sự vô cùng cảm tạ anh ấy."

"Em xác định mình đã nghĩ thông suốt rồi, không muốn trả thù Trương Thịnh Lâm nữa, chân chính buông tay?" Đoạn Cần Tâm nhìn em gái không chớp mắt, đôi điểm này có chút nghi ngờ.

"Không. Em không muốn gạt chị."

"Vậy em --"

"Anh rể nói, anh ấy có cách không cần tốn nhiều sức mà vẫn có thể thắng đẹp, em sẽ đi thỉnh giáo anh ấy."

Đoạn Cần Tâm nhất thời không phản bác được.

Chỉ là suy nghĩ một chút, chuyện này cũng không phải là không có đường sống, chỉ cần khiến Trương Phong khuyên nó thật tốt là được.

"Em quyết định muốn ly hôn đã nói với Trương Thịnh Lâm chưa?" Cô tiến lên phía trước một bước hỏi.

"Vẫn chưa. Em muốn mời chị với anh rể làm người làm chứng, chờ anh rể tới em sẽ gọi điện cho anh ta, sau khi anh ta nghe em chịu ký tên nhất định sẽ cấp tốc chạy tới." Đoạn Cần Phương nhẹ nhàng châm biếm.

"Em đã nói chỉ đều là ác mộng thôi thì cũng đừng nghĩ nhiều như vậy." Mắt thấy em gái cặp mắt vốn trong sáng thuần khiết lần nữa kéo tới mây đen Đoạn Cần Tâm vội vàng mở miệng khuyên.

Đoạn Cần Phương hít mạnh một hơi, bước ra khỏi màn đêm nói sang chuyện khác, "Chị, chị tính khi nào kết hôn với anh rể?"

Đoạn Cần Tâm có chút dờ khóc dờ cười. Đề tài này có phải là xoay chuyển quá xa, quá nhanh hay không? "Chị với anh ấy chỉ mới quen biết nửa năm."

"Cũng có người mới quen biết một ngày đã kết hôn. Quan trọng không phải là quen biết bao lâu mà ở chỗ có thích hay không, có yêu hay không?" Đoạn Cần Phương đang nói ngừng lại, đổi lấy giọng nói vô cùng nghiêm túc nói với cô: "Chị, đối tượng tốt như anh ấy, chị nhất định phải nắm thật chặt, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ. Đáp ứng em được không?"

Đoạn Cần Tâm cảm thấy đáy lòng chảy qua một dòng nước ấm. Cô đối em gái gật đầu hứa hẹn.

"Sau khi xuất viện, em sẽ trực tiếp chuyển về nhà ở với mẹ," Đoạn Cần Phương nói tiếp, "Cho nên chị không cần phải lo lắng không có ai chăm sóc và làm bạn với mẹ, sau này em sẽ chăm sóc bà, cũng sẽ làm bạn với bà, cũng đến thời điểm đưa con gái út như em phải báo hiếu rồi."

"Nếu như mẹ nghe em nói những lời như vậy nhất định sẽ khóc." Đoạn Cần Tâm khàn nói, cảm động đến mắt ứa lệ.

"Em biết, nhưng chị không phải mẹ, làm ơn đừng khóc."

Về mặt cùng giọng nói sợ hãi của cô khiến Đoạn Cần Tâm trong lúc nhất thời không nhận được bật cười.

"Chị, cảm ơn chị. Còn nữa..., những năm gần đây em đã làm khổ chị rồi." Đoạn Cần Phương nhìn cô nói lên lời cảm ơn sâu tận đáy lòng.

Nước mắt vẫn rơi xuống.

Nước mắt Đoạn Cần Tâm rơi như mưa, khóc đến bản thân vô lực. Cô chưa từng nghĩ tới người em gái vẫn luôn làm cô lo lắng, quan tâm không dứt nói với cô câu "Em đã làm khổ chị rồi." Sau này sẽ phải tốt hơn chứ? Rốt cuộc xé tan màn đêm nhìn thấy ánh mặt trời.

Buổi tối hôm đó, Đoạn Cần Phương dưới sự chứng kiến của chị và Thường Phong ký tên ly hôn với Trương Thịnh Lâm.

Hôm sau sau khi xuất viện liền trực tiếp chuyển về nhà mẹ ở.

Những vật phẩm riêng tư vốn đặt ở nhà chồng buổi tối trước một ngày do chị và Thường Phong đến Trương gia mang về, cô cùng Trương gia kể từ đó chính thức mỗi người một ngả.

Về nhà nghỉ ngơi vài ngày cô bắt đầu phiền não chuyện việc làm, trình độ học vấn của cô chỉ có tốt nghiệp chuyên khoa hơn nữa không có bất kỳ kinh nghiệm làm việc nào, ở ti lệ thất nghiệp đang gia tăng như hiện nay muốn tìm một công việc ổn định lại có đãi ngộ tốt quả thật là khó như lên trời.

Cô than thở với chị về phiền não của mình, không nghĩ tới hôm sau anh rể lại đột nhiên thần kỳ xuất hiện không chỉ có giúp cô sắp xếp một công việc trợ lý hành chánh lương tháng còn cao đạt tới hai mươi lăm ngàn tệ, làm cho sự kính ngưỡng của cô đối với anh nhất thời như nước sông cuộn cuộn, trùng điệp không dứt.

Trợ lý hành chánh không cần kỹ năng chuyên ngành chỉ cần có lòng nhiệt tình với công việc là được rồi, vô cùng thích hợp với cô, mới đi làm mấy ngày cô đã yêu thích phần công việc này.

Chính mắt thấy em gái thay đổi Đoạn Cần Tâm mấy lần cảm động đến rơi nước mắt.

"Cảm ơn anh."

Gần đây, mỗi lần cô gặp Thường Phong lại không tự chủ được thốt ra những lời này.

Nếu như không phải lời nói của anh như gáo nước lạnh dội tình Cần Phương, thì nói không chừng bây giờ Cần Phương vẫn còn chấp mê bất ngộ.

Cần Phương có thể thay đổi được như vậy tất cả đều là công lao của anh, cô thật, thật rất cảm tạ anh.

Chuyện việc làm của Cần Phương cũng toàn nhờ vào sự giúp đỡ của anh mới có thể thuận lợi như vậy.

Nghe vậy, Thường Phong lộ ra vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

"Ba chữ này anh nghe có chút ngán, còn có, có thể đổi từ khác hay không?" Anh nghiêm túc bày tỏ.

Đoạn Cần Tâm sững sốt một chút nhún nhệ mày.

Đây là cảm xúc tự nhiên phát ra từ nội tâm mà bật thốt lên, muốn cô đổi từ, có phải làm khó người khác hay không?

"Anh muốn em đổi từ gì? Cảm tạ anh sao?" Cô hỏi anh.

Anh nhìn cô một cái, sau đó như đang nghiền ngẫm cái gì lại nghiêm chỉnh gật đầu nói: "Ừ, mẹ anh sinh anh ra thật sự có chút công lao, cảm tạ bà một cái cũng không sao."

Đoạn Cần Tâm quả thật dờ khóc dờ cười.

"Chỉ là, đó cũng không phải là câu anh muốn nghe." Ngay sau đó anh cười nói.

"Vậy anh muốn nghe cái gì?" Trừ cảm ơn anh, cảm tạ anh ra còn câu nào có thể biểu đạt lòng biết ơn của cô đây? Cảm kích anh, làm phiền anh sao?

Ừ, ngàn vạn lần không thể thêm từ "SAO" ở cuối câu, tránh cho lại bị anh xuyên tạc.

* ý chữ SAO này không phải tính theo tiếng việt mà bị Thường Phong xuyên tạc mà vì phiên âm của chữ "吗" và chữ "妈" nếu không bỏ dấu thì khá giống nhau là "ma" chỉ khác phần dấu mà thôi chữ đầu là thanh một chữ thứ hai là thanh hai nên anh ta là cố ý xuyên tạc ý của cô nên chữ "Sao" mới biến thành chữ "mẹ".

"Gọi ý thứ nhất, ba chữ" Anh nói.

Phạm vi quá lớn rồi, cô không nói gì chỉ nhìn anh.

"Gọi ý thứ hai, bắt đầu bằng chữ em."

Cô vẫn không nói gì.

"Gọi ý thứ ba, cũng là gọi ý cuối cùng." Anh nhìn cô không chớp mắt nói, hai tròng mắt điềm tĩnh như nước, chân thành thâm tình. "Đó là câu mà anh tha thiết mơ ước, mong đợi từ lâu, trên thế giới này chỉ muốn nghe mình em nói."

Câu chỉ muốn nghe cô nói..... Tha thiết mơ ước..... mong đợi từ lâu? Đoạn Cần Tâm nghĩ đến hai đáp án, nhưng trong lòng hiểu rõ đáp án mà anh muốn nghe là câu nào. Cô nhìn anh thâm tình khẩn thiết như vậy cảm giác mình càng lúc càng không thể chống lại sự hấp dẫn của người đàn ông này, chỉ nhìn anh như vậy trong lòng liền rối loạn.

Cô thật sự rất muốn cùng anh trải qua một đời một thế, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng bỏ ra nhưng cô sao có thể vứt bỏ mẹ và em gái không quan tâm đây? Bỏ không được họ thì cũng đồng nghĩa không bỏ được quả bom hẹn giờ bên cạnh cô, cho nên vì muốn tốt cho anh cô không thể lờ anh vào trong phạm vi phát nổ, tuyệt đối không thể được!

Thường Phong nhìn cô, nhìn ra được sự do dự và giãy giụa của cô, đột nhiên dịu dàng nói: "Em phải học dựa vào anh, tin tưởng anh."

Chóp mũi của cô có chút ê ẩm. "Em không có không dựa vào anh, cũng không có không tin anh a."

"Nếu như không có, vậy em nói cho anh nghe câu nói mà anh vẫn muốn nghe."

"Em yêu anh!" Cô bày tỏ từ đáy lòng.

Anh trừng mắt nhìn, khóe miệng khẽ nhếch, đáy mắt phát ra nụ cười vui vẻ. "Mặc dù câu này không tồi, nhưng em biết anh mơ ước muốn nghe chính là câu khác."

"Cũng cười trộm rồi còn nói như vậy." Cô cười như không cười chế nhạo anh, muốn mượn cơ hội này nói sang chuyện khác, lại bị anh vạch trần dụng ý của cô.

"Tin tưởng anh, Cần Tâm." Anh không chớp mắt nhìn cô, "Tin tưởng anh sẽ có năng lực giúp em giải quyết hết tất cả nghi nan tạp chứng, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau nghênh đón một tương lai vui vẻ hạnh phúc."

Anh hứa hẹn, làm cho chóp mũi cô không tự chủ được đau xót. Cô nhìn anh muốn lắc đầu, lại bị anh dùng tay vịn lấy cuối đầu hôn lên trán cô, mát cô, sống mũi, mặt, cuối cùng dừng ở môi cô, dịu dàng mà thâm tình hôn cô.

"Tin tưởng anh." Anh nói lần nữa, sau đó hôn xuống, lại lập lại rất nhiều lần "Tin tưởng anh..... Tin tưởng anh..... Tin tưởng anh....."

Cô không nhịn được nữa hai mắt mơ hồ đầm lệ vui đầu vào ngực anh, ôm anh thật chặt. "Em tin tưởng anh."

"Vậy nói cho anh nghe câu nói mà anh muốn nghe." Anh dịu dàng nói.

Cô hít mũi, lại nuốt một ngụm nước miếng, mới từ trong ngực anh ngẩng đầu lên nói: "Em nguyện ý."

Thường Phong kích động ôm chặt cô, thâm tình cam kết, "Anh sẽ làm cho em hạnh phúc cả đời!"

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nếu đã đáp ứng lời cầu hôn của Thường Phong thì công việc chuẩn bị trước khi kết hôn Đoàn Cần Tâm đương nhiên phải thăm viếng ba mẹ chồng tương lai trước. Về chuyện này cô hồi hộp đến độ sắp phát bệnh dạ dày rồi. Mới đầu Thường Phong cũng không phát hiện chuyện này, cho đến cô em vợ tương lai len lén nói cho anh biết, lúc này anh mới đau lòng nhận ra.

Đối với cá tính kiên cường lại thích buồn lo vô cớ của Cần Tâm anh càng lúc càng hiểu, cho nên anh cũng không lãng phí thời gian trấn an cô mà trực tiếp giải quyết, đem thời gian gấp mặt vốn hẹn trước vào chủ nhật tuần sau chuyển thành phương thức vô tình gặp gỡ trước thời hạn để giải quyết nó.

Đoàn Cần Tâm căn bản không biết anh sắp xếp sửa lại thời gian, còn tưởng rằng vô tình gặp được ở nhà hàng.

Bất quá ngoài dự liệu là ba mẹ chồng tương lai vô cùng hòa ái dễ gần, làm cho cô mới đầu cẩn thận, hồi hộp, càng về sau tâm tình hoàn toàn buông lỏng cùng bọn họ nhàn thoải việc nhà. Lần đầu tiếp xúc hai bên đều để lại ấn tượng tốt cũng chứng minh sự lo lắng của cô hoàn dư thừa. Ba mẹ chồng tương lai mặc dù là người có cống hiến cho giáo dục nhưng cũng không phải người sống khép kín bảo thủ, đối với công việc người mẫu của cô trừ có chút ngạc nhiên ra, một chút định kiến cũng không có, điều này làm cho tảng đá lớn trong lòng cô rốt cuộc rơi xuống.

"Như thế nào, ba mẹ anh không đáng sợ như trong tưởng tượng của em chứ?" Sau khi chia tay với ba mẹ ở cửa chính nhà hàng Thường Phong mở miệng hỏi.

"Em chưa từng nói bọn họ đáng sợ qua." Đoàn Cần Tâm khoát tay anh, bước chân nhẹ nhàng cùng anh sánh vai đi đến nơi bọn họ dừng xe.

"Chỉ có hồi hộp đến đau dạ dày mà thôi, có đúng không?" Anh nhắc tới tựa như đang tán gẫu.

Bước chân Đoàn Cần Tâm đột ngột dừng lại, hoài nghi nhìn về phía anh. "Sao anh..... lại biết?"

"Anh có tai mắt."

"Cần Phương!" Trong nháy mắt cô liền đoán được cơ sở ngầm của anh là ai. Cô đột nhiên khiếp sợ dừng lại bước chân, trợn to hai mắt bừng tỉnh hiểu ra. "Cho nên tối hôm nay không phải vô tình gặp gỡ mà tất cả đều là do anh sắp xếp đúng không?"

"Đúng." Anh thẳng thắn gật đầu.

Cô nhìn chằm chằm anh, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì, "Tại sao?" Một lát sau, cô nhẹ giọng hỏi. Đáp án đã sớm có trong lòng anh.

"Nếu thật đợi đến chủ nhật tuần sau, anh sợ rằng em không chỉ bị đau dạ dày mà thôi, mà có thể sẽ là loét dạ dày." Anh hồi hốt giải thích, nhưng đối cô dịu dàng quan tâm cùng sẵn sóc tình cảm đã sớm không có lời gì có thể miêu tả được rồi.

Đoàn Cần Tâm rất cảm động không thể nói được lời nào, chỉ có thể dựa vào ngực anh đôi tay ôm lấy anh nói: "Cảm ơn anh."

"Tối nay ở chỗ anh?" Thường Phong nói rộng đôi tay vây cô đặt trong khuỷu tay.

"Không được, sáng mai em còn phải đi làm, có một số thứ em để ở nhà."

"Đợi sáng mai anh chờ em về lấy."

Tựa vào trong ngực anh, hơi thở hai người hòa lẫn vào nhau, Đoàn Cần Tâm rất động lòng nhưng lại lo lắng ngày mai sẽ ngủ quên.

Đừng thấy bộ dáng Thường giáo sư bề ngoài tuấn thủ quy củ, khẩu vị của anh cũng không nhỏ. Mấy lần bị anh lừa đến nhà anh! Ách, có một số lần là tự nguyện -- anh căn bản không cho cô thời gian ngủ, mỗi lần một mỗi cô căn bản không ngủ đến giữa trưa là không bỏ dậy nổi. Nghĩ đến những đêm lừa nóng đó giọng cô không khỏi có chút gấp gáp. "Ngủ quên làm sao bây giờ?" Cô làm nũng hỏi anh.

"Nếu không bây giờ tụi mình về nhà em trước, lấy những thứ ngày mai em cần dùng mang tới chỗ anh?" Anh đề nghị. Bởi như vậy ngày mai bọn họ không cần phải dậy sớm.

"Như vậy mẹ sẽ biết em buổi tối ở chỗ anh rồi." Cô do dự nói.

"Em cho rằng bác ấy không biết em qua đêm bên ngoài là ở với ai sao?" Anh cười như không cười hỏi.

"Chị Lâm?" Cô tràn đầy hi vọng suy đoán.

Trước kia vì bàn công việc cô thỉnh thoảng cũng sẽ qua đêm ở nhà của người quản lý một đêm.

"Tụi mình đã là vợ chồng chưa cưới rồi, em còn đang sợ cái gì?" Anh không nhịn được cười cô.

Không phải sợ, mà là xấu hổ được không! Cô hờn dỗi anh một cái, quyết định nói: "Anh vẫn là đưa em về nhà đi, ngày mai, em..... Ngày mai em lại tới nhà anh." Trả lời có chút ngượng ngùng.

"Nhưng, anh bây giờ không muốn để em về." Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô, anh khàn khàn đối cô nỉ non.

Tâm mắt nóng rực của anh khiến cho không chỉ mặt cô mà ngay cả thân thể cũng không tự chủ được nóng lên. Đoạn Cần Tâm khẽ liếm cánh môi, hô hấp của anh cứng lại cũng không thể ác chế dục vọng nữa mà cúi đầu hôn cô, ở nơi này người đến người đi đông nghịt. "Tất --"

Xe đi qua, có người vì ghen tị với sự ngọt ngào của bọn họ mà nhấn một tiếng kèn vừa dài vừa lớn, gây đánh uyên ương.

Tuy thế Thường Phong vẫn tiếp tục hôn cô thêm một lát, lúc này mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, chống cằm cái trán cô khàn giọng nói: "Tối nay về nhà với anh?"

Đoạn Cần Tâm ách chế không nổi khẽ run, bị dụ hoặc trả lời, "Được."

Hai người mười ngón tay đan chặt vào nhau, bên cạnh tràn ngập nồng tình mật ý, giờ phút này không tiếng động hướng đi tới chỗ dừng xe, sau khi lên xe, Thường Phong quyết định lái xe đưa cô về nhà lấy đồ trước.

Về tới lề đường dưới lầu nhà cô, vừa lúc có chiếc xe rời đi, khiến Thường Phong thuận lợi dừng xe.

"Anh lên với em." Anh nói.

"Không cần." Cô không muốn xấu hổ mà chết nên lập tức từ chối.

"Dì nhất định biết anh ở dưới lầu." Anh nhìn cô một cái nói. "Đã đến cũng không lên chào hỏi một tiếng, rất không lễ phép."

"Cứ nói không có chỗ đậu xe--."

"Nhưng rõ ràng có chỗ, không phải sao?" Đoạn Cần Tâm dùng sức trừng anh, thế nhưng anh chỉ khẽ nhếch khóe miệng nghiêng thân hôn môi cô một cái, sau đó dịu dàng nói: "Lên chung đi, anh vừa lúc có mấy lời muốn nói với dì."

"Anh muốn nói gì?" Cô hoài nghi hỏi anh.

Thường Phong không trả lời, chẳng qua là đối cô khẽ mỉm cười, liền mở cửa xe dẫn đầu xuống xe.

Sau đó Đoạn Cần Tâm liền quần lấy anh hỏi cái vấn đề này cho đến khi lên lầu ba tới trước cửa nhà cô mới thôi, cô hoàn toàn quên mất chuyện xấu hổ kia.

"Em muốn anh bấm chuông hay dùng chìa khóa mở cửa?" Dừng trước cánh cửa đóng chặt anh khẽ mỉm cười quay đầu hỏi cô.

Cô chu mỏ trừng anh còn chưa kịp mở miệng nói gì, liền đột nhiên nghe bên trong cửa truyền ra một tiếng nổ "Phanh!"

Hai người vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, Đoạn Cần Tâm vội vàng cúi đầu tìm chìa khóa cửa chính, Thường Phong trực tiếp đưa tay đi cầm tay cầm cửa đề một cái đẩy cửa chính đương nhiên cũng bị đẩy ra.

Hai người quyết định thật nhanh hướng trong nhà phóng tới, liếc mắt liền nhìn thấy người đàn ông vì trốn nợ mà mất tích cả nửa năm đang đứng trong phòng khách, là quả bom hẹn giờ của Đoạn gia – Đoạn Nhân Đường. Phòng khách thật vast và chỉnh tề nửa năm bởi vì sự xuất hiện của ông ta mà lần nữa biến thành bãi chiến trường, kệ tạp chí nhiều lần bị lật ngã trên mặt đất mà siêu vẹo ọp ẹp chỉ chờ sụp đổ lại lần nữa nằm trên mặt đất, sách báo tạp chí nằm tán loạn trên mặt đất. Ở lối vào dẫn đến nhà bếp Cần Phương đang dẫn mẹ sắc mặt tái nhợt, lấy vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông nên gọi là ba đứng trong phòng khách.

"Mày nói lại lần nữa, mày kêu ai đi ra ngoài?" Đoạn Nhân Đường không chú ý tới phòng khách lúc này đã nhiều thêm hai người, hướng con gái út sau khi ly hôn chuyển về nhà ở mà rống giận.

"Kêu ông!" Đoạn Cần Phương trả lời lớn tiếng không chút sợ hãi.

"Đây là nhà của tao sao mày kêu tao đi ra ngoài? Người nên cút ra ngoài là mày! Con gái gả ra ngoài như nước tát ra ngoài, mày thế nhưng lại sau khi ly hôn chạy trở về nhà ở mày còn biết xấu hổ không à!" Đoạn Nhân Đường da mặt dày lớn tiếng gầm thét.

"Người không biết xấu hổ là ông." Đoạn Cần Tâm cũng không chịu nổi nữa rồi, lạnh lùng mở miệng phản bác.

Đoạn Nhân Đường lập tức chuyển qua cô, vốn là muốn mở miệng gầm thét nhưng lại kinh ngạc đến mở to hai mắt khi thấy người đàn ông đứng bên cạnh cô, không tự chủ được bật thốt lên: "Thường giáo sư?"

"Thật xin lỗi, mời về trước." Đoạn Cần Tâm tuyệt không muốn anh bị kéo vào, không hề quay đầu lại nhanh chóng nói, sau đó tiến lên một bước đi về phía người đàn ông kia.

"Ông là về trả nợ sao? Hướng ngân hàng tư nhân ngầm mượn năm trăm ngàn, cộng thêm tiền lời tổng cộng là một triệu, đem ra đây. Nếu không có tiền thì cút ra ngoài." Cô lãnh nhọc băng sương hướng ông đòi nợ.

Mặt Đoạn Nhân Đường đột nhiên biến sắc, hoàn toàn không có cách trước mặt vẫn bối bị con gái dùng chữ "Cút" này đối đãi.

“Tao là ba mày!” Ông gầm thét gân cổ nổi xanh lên.

“Tôi không có ba, cho dù có, cũng đã sớm chết.” Đoạn Cần Tâm mặt không chút thay đổi lạnh lùng nói.

Rõ ràng ông còn sống sờ sờ, lại bị cô nói thành chết! Đoạn Nhân Đường thẹn quá hóa giận không hề nghĩ ngợi tựa như thường ngày giờ tay hướng cô vung mạnh xuống—

Tay còn ở không trung bị người thật chặt bắt được, tay của đôi phương sức lực lớn đến làm cho anh nhین đau không được mà thở dốc vì kinh ngạc.

Thường giáo sư từ trước đến nay dịu dàng nay hai mắt lại lạnh như băng cả người tản mát ra một loại hơi thở lạnh lùng làm cho người ta không rét mà run, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm ông.

“Có gì từ từ nói.” Thường Phong bình tĩnh mở miệng.

“Đây là chuyện nhà của chúng tôi, người ngoài như cậu đừng chổ mồm vào.” Mặc dù còn muốn thỉnh giáo anh nhưng tay bị nắm đau đến Đoạn Nhân Đường tức giận cảnh cáo anh.

“E rằng không có cách nào, bởi vì tôi cũng không phải là người ngoài—” Thường Phong chậm rãi nói, lại bị Đoạn Cần Tâm lên tiếng quát bảo ngưng lại.

“Thường Phong!”

“Không có chuyện gì.”

Anh mỉm cười đối cô trấn an, đang muốn tiếp tục vạch trần quan hệ của mình với Đoạn gia thì mẹ vợ tương lai vẫn luôn im lặng bỗng nhiên mở miệng—

“Đoạn Nhân Đường.” Đợi một chút ông quay mặt về phía bà, Đoạn mẫu mới tiếp tục lên tiếng, “Chúng ta ly hôn đi.”

Đoạn Nhân Đường làm sao cũng không ngờ tới bà sẽ nói như vậy đột nhiên ngây người như phỗng. Không chỉ ông mà ngay cả hai đứa con gái cũng ngây dại. Mà người không thể tưởng tượng nổi và khó có thể tin là Đoạn Cần Tâm

Cô biết mẹ đối với người đàn ông đó có bao nhiêu cố chấp, bất kể người đàn ông đó làm chuyện gì ở bên ngoài, có một gia đình khác ở bên ngoài, hoặc là sau khi làm ăn thất bại biến thành một tên khốn chỉ biết nằm mơ giữa ban ngày gây họa, mẹ cũng không có cách ghét ông vứt bỏ ông.

Cho nên những năm gần đây cô mới cực khổ như vậy, mệt mỏi như vậy, cam chịu số phận như vậy, bởi vì mẹ không bỏ được ông ta mà cô thì lại không bỏ được mẹ. Bây giờ là chuyện gì xảy ra? Mẹ thế nhưng lại chủ động mở miệng nói muốn ly hôn? Không phải cô đang nằm mơ chứ? Đoạn Cần Tâm không tự chủ được nghĩ.

“Cần Phương, con đến phòng mẹ trong ngăn kéo bên trái tủ đầu giường có một phong bì lấy ra đây giúp mẹ.” Đoạn Mẫu đối em gái đang đứng bên cạnh nói.

Cần Phương trừng mắt nhìn, sững sờ, mới nhận mệnh đi. Chỉ chốc lát sau cô cầm một phong bì đi ra giao nó cho Đoạn Mẫu.

“Đây là giấy thỏa thuận ly hôn, tôi đã ký tên đóng dấu xong, còn thiếu của ông.” Đoạn Mẫu duỗi thẳng tay đem phong bì đưa về phía người đàn ông kia, mặt không chút thay đổi nhìn ông ta nói.

“Giả bộ cũng rất giống.” Đoạn Nhân Đường nhìn người vợ kết tóc ba mươi năm cười lạnh nói.

Đoạn Mẫu không nói gì trực tiếp đem giấy thỏa thuận ly hôn trong phong bì lấy ra đặt trước mặt ông ta chứng thật mình không nói dối.

Nhìn thấy trên thỏa thuận ly hôn vợ đã ký tên đóng dấu xong Đoạn Nhân Đường không khỏi ghen hờn nhìn trân trối.

“Bà, bà không phải là nghiêm túc chứ.” Một lát sau, ông cả lăm lăm đầu nói, càng nghĩ càng cảm thấy trong đó nhất định có bẫy. “Bà tưởng rằng tôi không biết bà đang tính gì sao? Bà cho rằng sau khi ly hôn căn nhà này đăng ký dưới tên bà sẽ thuộc về bà sao?” Ông khẽ híp mắt nhìn chằm chằm vợ nói.

“Căn nhà này còn chưa đóng xong tiền nhà ông đã đem thế chấp vay tiền, ông cho rằng nó bây giờ đáng bao nhiêu tiền? Nếu như ông muốn thì cho ông.”

Đoạn Nhân Đường lúc này mới thật sự triệt để ngây dại. Ông không thể nghĩ tới bỏ trốn nửa năm quay về vợ trở mặt vô tình tựa như biến thành người khác. Bà ấy không phải rất thích ông, yêu đến không thể không có ông, không có ông sẽ chết sao?

Còn nữa...., căn nhà này cũng vậy, bà không phải thường nói dù nó không đáng tiền nhưng cũng là ngôi nhà duy nhất của bọn họ, còn từng quỳ xuống cầu xin ông đừng bán căn nhà này đi? Bây giờ ngay cả mây cũng không nhẫn nói muốn đem căn nhà này cho ông, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Ký tên đi.” Người phụ nữ đã từng thương ông, yêu ông, không có ông sẽ chết, lạnh lùng vô tình thúc giục ông ký tên, “Tôi trả tự do cho ông, để ông có thể cùng Chu tiểu thư trở thành người một nhà.”

“Bà cho rằng tôi không dám ký sao?” Câu cuối cùng kia của bà làm cho ông giận không thể kềm được, uy hiếp gầm thét ra tiếng.

“Vây ký đi.” Mặt bà vẫn không biến sắc lạnh lùng thúc giục. Vì đánh cuộc một lần Đoạn Nhân Đường đoạt lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn, tìm một cây viết ký tên, rồi giận dỗi đem tờ giấy ném về phía vợ.

“Cút ra ngoài, nếu đã ly hôn, căn nhà này sẽ là của tôi, tất cả các người cút ra ngoài hết cho tôi!” Ông hướng ba mẹ con cô lớn tiếng gầm thét.

“Còn phải phải lấy được giấy chứng nhận của sở hộ chứng mới coi là thật sự ly hôn, trước đó mẹ con tôi vẫn còn có quyền ở trong ngôi nhà này.”

“Được, được lắm.” Ông cười lớn hai tiếng nói, “Sáng sớm mai phải đi đăng ký, đăng ký xong các người lập tức cút ra ngoài cho tôi!”

“Hy vọng ông đừng đổi ý.” Bởi vì người đàn ông đó ở lại, mẹ không muốn cùng ông ta cùng chung chăn gối liền thẳng đến phòng cô ngủ, vì thế Đoạn Cần Tâm cho dù muốn ở nhà cũng không có giường mà ngủ, cô đành phải theo Thường Phong về nhà. Chẳng qua là tâm tình kém đi rất nhiều, chuyện phiền não cũng hoàn toàn khác nhau. Ngày mai mẹ sẽ cùng người đàn ông đó sẽ ly hôn thật chứ? Cô vẫn luôn nghĩ cái vấn đề này, vừa hy vọng phải vừa hy vọng tốt nhất có thể kéo dài thêm vài ngày để cô có thời gian đi tìm nhà.

Chuyện mua nhà thì không cần phải nghĩ a, bởi vì quá mắc mua không nổi. Nhưng lấy thu nhập hiện tại của cô và Cần Phương muốn thuê một căn nhà trọ hai ba mươi mét vuông ở khu bình dân cũng không thành vấn đề, vấn đề duy nhất là phải tốn thời gian đi tìm.

Đáng ghét, cô ngày mai còn có việc làm căn bản không có thời gian đi tìm nhà. Nếu như người đàn ông kia sau khi ly hôn thật lập tức trở mặt đuổi mẹ con cô ra ngoài, mẹ con cô chẳng lẽ lưu lạc đầu đường xó chợ sao?

“Thường Phong, trong nhà anh có Internet không? Lát nữa cho em mượn máy vi tính lên mạng một chút?” Cô mở miệng hỏi.

“Em muốn làm gì? Nếu muốn lên mạng tìm nhà cho đi và Cần Phương, vậy thì không cần.”

Thường Phong nhìn cô một cái, bình tĩnh nói thẳng.

“Sao lại nói như vậy?” Đoạn Cần Tâm nghi hoặc nhìn anh.

“Bởi vì đã có nhà.”

“Đã có nhà?” Cô ngờ ngác nhìn anh, một bộ biểu tình nghe không hiểu những lời này có ý gì.

“Đúng.” Cô tiếp tục kinh ngạc nhìn anh. Một lát sau, cô mới thận trọng hỏi anh, “Không phải anh muốn đem mẹ em và Cần Phương đến nhà anh ở chứ?”

Lấy anh tốt với cô, cô cảm thấy anh vô cùng có khả năng sẽ làm như vậy, nhưng sao cô có thể làm phiền anh như vậy? Sau khi biết anh thật ra có chút thích cô đơn, không thích ở cùng người khác.

Mặc dù cô không bao gồm ở “người khác” bên trong, nhưng mẹ cô và Cần Phương tuyệt đối phải, bởi vì ngay cả ba mẹ anh cũng được xem là người khác, cho nên tuyệt không thể để thuận tiện cho mình mà làm khó anh. Cô kiên định đoán.

"Không phải."

Câu trả lời của anh làm cho cô thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì nếu anh kiên trì muốn làm như vậy thành thật mà nói cô rất hoài nghi mình có cách thay đổi quyết định của anh. Trong lúc vô tình cô vẫn thường bị anh nắm mũi dẫn đi.

“Vây nhà ở đâu ra? Anh có người quen muốn cho thuê nhà sao? Nhà như thế nào, tiền thuê có mắc không, địa điểm đại khái ở chỗ nào?”

“Muốn đi xem không?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Nếu có thể dĩ nhiên là muốn. Nhưng đã trễ thế này có tiện không?”

“Chủ nhà nói có thể.”

“Anh ngay cả điện thoại cũng không có gọi, đừng nói lung tung làm em vui.” Đoạn Cần Tâm vô lực liếc anh một cái nói, tiếp tục phiền não chuyện kiếm nhà, không tiếp tục đề ý đến anh.

Một lát sau, xe lái vào bãi đậu xe ngầm nhà anh.

Đoạn Cần Tâm đã quyết định nhất định phải lên mạng tìm nhà, nếu như có căn nào vừa ý sáng mai sẽ gọi điện thoại bảo Cần Phương xin nghỉ một ngày hoặc nửa ngày đi xem thực tế, vừa ý liền lập tức ký hợp đồng thuê. Dĩ nhiên cũng có thể sẽ không thích, nên cô phải tìm thêm mấy căn mới được.

Cô vừa nghĩ vừa theo Thường Phong xuống xe, lên lầu, sau đó mở cửa vào nhà. Chẳng qua là cô đứng ở trước cửa ngay cả giày còn chưa bắt đầu cởi, không ngờ anh lại đi ra nói với cô: “Đi thôi.”

“Đi? Đi đâu?” về mặt cô mờ mịt.

“Không phải em nói muốn đi xem nhà sao?” Thường Phong chau nhẹ chân mày mà nói, sau đó ở cô vẫn chưa làm rõ lắm là chuyện gì.

Dưới tình huống đó nắm tay cô dẫn ra khỏi nhà, trực tiếp đi đến cánh cửa đối diện nhà anh, dùng chìa khóa mở cửa.

Anh đẩy cửa ra, đưa tay đem đèn trong nhà mở lên, sau đó quay đầu hướng cô làm một động tác “Mời vào” nói: “Không phải em muốn xem sao, vào xem a.” Đoạn Cần Tâm ngây người như phỗng nhìn anh, cả người ngốc lảng. Anh nói nhà chẳng lẽ là căn này? Là căn đối diện nhà anh, hơn nữa cái chìa khóa đó. Vậy chủ cho thuê nhà. Chủ cho thuê nhà nói không chừng.

Chẳng lẽ. Chẳng lẽ chủ ngôi nhà này thật ra là. chính là anh?!

Mặt cô lộ ra vẻ khó có thể tin và khiếp sợ, không chớp mắt nhìn anh.

“Thế nào?” Anh ung dung tự tại hỏi.

“Nhà này. Không phải là của anh chứ?”

“Là của anh.”

Rất cuộc thấy anh trả lời bình tĩnh như chuyện đương nhiên như vậy sẽ có cảm tưởng như thế nào đây?

Giá nhà xung quanh đây một căn không chỉ có năm, sáu trăm ngàn, lấy thu nhập giáo sư của anh cho dù vay thêm mà mua được một căn ở đây cô cũng đã có chút tương tượng không nổi rồi, sao lại có thể có thêm một căn khác đây? Cô thật sự không biết nói gì, chỉ có thể giương mắt nhìn chăm chăm anh.

Thường Phong đối với phản ứng không nhúc nhích của cô nhún mày.

“Giáo sư là công việc dễ kiếm tiền như vậy sao?” Cô không thể tin nhìn anh rất rất nghiêm túc hỏi.

Anh bật cười to. “Ngoài nghề giáo viên ra, anh còn có công việc khác, anh chưa nói với em sao?”

“Em khẳng định anh không hề nói qua với em, cũng không có cho mẹ em biết.” Cô trả lời rất nghiêm túc. Thường Phong bật cười ôm chặt bả vai cô, đem cô hướng vào nhà.

“Công ty Cần Phương hiện đang làm chính là công ty của anh.” Anh nói cho cô biết.

Đoạn Cần Tâm đột nhiên dừng bước, khó có thể tin ngẩng đầu nhìn anh, cả người bị anh hù sợ.

Công ty Cần Phương làm mặc dù là một xí nghiệp tư nhân chưa đưa ra thị trường, nhưng những công ty hợp tác với nó cũng là những công ty vô cùng nổi tiếng, để Cần Phương biết được sau vẫn luôn khen anh rề giới thiệu cho cô một công ty rất giỏi.

Sự sùng bái đối với anh rề còn cao hơn so với núi sâu hơn so với biển.

Mà công ty rất giỏi đó, lại là của anh?

Nếu để Cần Phương biết chuyện này, nói không chừng nó sẽ xem anh rề là thần mà sùng bái ----

Chờ một chút.

Đoạn Cần Tâm dừng lại tất cả suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Huê Trinh, Liên Dật, Đạt Tuyên mấy công ty này có quan hệ gì với anh?” Cô hỏi anh.

“không liên quan.”

“Vậy cùng công ty của anh thì sao?” Cô đổi cách hỏi khác.

Đáy mắt Thường Phong thoáng qua một chút ý cười, sau đó từ từ trả lời vấn đề của cô, “Quan hệ hợp tác.”

“Em biết ngay!” Đoạn Cần Tâm lớn tiếng nói.

Nụ cười trong mắt anh càng rõ ràng hơn, biết rõ còn cố dụ dằng hỏi cô, “Biết cái gì?”

“Là anh bảo những người đó đến tìm em hợp tác, muốn em làm phát ngôn cho sản phẩm của họ, thay bọn họ quảng cáo có đúng không?” Đoạn Cần Tâm tròn mắt hỏi, cố gắng làm ra vẻ mặt tức giận, nhưng trong lòng sớm đã bị tất cả những điều anh âm thầm làm vì cô mà cảm động đến tận tận tột đỉnh.

“Không đúng.” Anh lắc đầu nói.

Cô hoài nghi nhìn anh.

“Anh chỉ nói thật với bọn họ, nói anh rất thích em, chỉ như vậy mà thôi, bọn họ làm như thế nào anh không thể can thiệp được.” Thường Phong trả lời với bộ mặt phớt lờ, không có nói con rồng thấy đầu không thấy đuôi như anh bởi vì ít khi xuất hiện cho nên khi xuất hiện không cần nói nhiều, chỉ cần một câu có thể quyết định tất cả.

Nghे vậy, Đoạn Cẩn Tâm không thể phản bác được gì. Đây chính là can thiệp được không? Lấy thông minh và tài trí của anh sao lại không hiểu, người đàn ông này căn bản là trọn mắt nói dối!

Giận dữ anh một cái, quyết định không so đo với anh. Cô đem lực chú ý của mình chuyển đến ngôi nhà, cẩn thận đi dạo một vòng. Căn nhà này không lớn bằng căn nhà của anh, nhưng hai phòng ngủ một phòng khách, bố cục trang hoàng gần ba mươi mét vuông, cho dù là thường dân cũng nhìn ra được đây toàn bộ là hàng cao cấp. Hơn nữa trọng điểm là gia cụ trong nhà, đồ điện đồ dùng đầy đủ mọi thứ, chỉ cần người đến là có thể ở.

“Nhà này anh mua lúc nào?” Cô mở miệng hỏi anh.

“Cùng cùng lúc với căn đối diện.”

“Đừng nói với em là bởi vì anh không muốn có hàng xóm nên mới mua luôn hai căn nhà đối diện nhau cùng một lúc.”

Bằng mình đối với anh càng lúc càng hiểu rõ, cô dờ khóc dờ cười nhìn anh suy đoán nói.

“Ừ.” Anh ứng tiếng gật đầu, không biết làm như vậy có cái gì không đúng.

Đoạn Cẩn Tâm lại lần nữa không thể phản bác được, hoàn toàn bị anh đánh bại. Tại sao lại có thứ người như anh vậy a?

“Còn trang hoàng?” Cô hỏi nữa. Nếu đã không muốn có hàng xóm đương nhiên sẽ không đem căn nhà cho thuê hoặc bán đi, bởi vậy toàn bộ trang hoàng trong nhà có vẻ đều là dư thừa, làm người ta không lý giải được rồi.

“Ba tháng trước gọi người làm.” Anh trầm mặt một chút mới nói.

Đã không cần hỏi tại sao nữa, Đoạn Cẩn Tâm trực tiếp ngã vào ngực anh, giang hai tay ôm chặt lấy anh, đem tất cả tâm tình và ngàn vạn lời cảm kích hóa thành ba chữ ----- “Em yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Công việc vừa kết thúc, Đoạn Cẩn Tâm lập tức gọi điện thoại cho em gái Cẩn Phương, hỏi kết quả ra sao? Mẹ và người đó đã thật sự đăng ký ly hôn rồi sao? Kết quả đáp án là “Phải”, làm cho cô sau khi nghe xong trong khoảng thời gian ngắn cảm xúc lại hỗn loạn, có loại cảm giác nói không ra lời.

Cô thật rất vui mừng, chẳng qua là không biết vì sao lại có một chút cảm giác đau lòng xót dạ, dù sao từ trước khi cô mười lăm tuổi, trước khi biết ông ta bên ngoài còn có một gia đình khác thì cô cũng gọi ông ấy là ba.....

Hít sâu một hơi, lại chậm rãi phun ra.

Đoạn Cẩn Tâm lắc đầu một cái, bỏ qua ý tưởng dư thừa kia, bảo mình không cần lòng dạ đàn bà, bởi vì người đó căn bản sẽ không thay đổi, mà vài năm nay, cô và mẹ đã hết lòng quan tâm giúp đỡ ông ta rồi.

Cô lại mở miệng hỏi em gái: “Vây bây giờ hai người đang ở đâu?” Không nghĩ tới lấy được đáp án cũng là –

“Nhà mới.” Đoạn Cẩn Phương vừa nhảy nhót vừa hưng phấn trả lời. Đoạn Cẩn Tâm không lời nào để nói, chỉ có thể nói “Chị biết rồi.”, Sau đó nhanh chóng chạy về hướng “Nhà mới”.

Ở trên đường cô không tự chủ được có suy nghĩ lo lắng, không biết tâm tình của mẹ bây giờ ra sao?

Tối hôm qua cô không có nhiều thời gian tâm sự với mẹ một chút, cho nên không biết bà đến tốt cùng là nghiêm túc muốn ly hôn hay có suy nghĩ khác, kết quả lại biến khéo thành vụng?

Tóm lại một câu, cô rất lo lắng cho mẹ.

Vội vã chạy tới nơi ở tương lai của họ, bảo vệ tòa nhà đã nhận ra cô, đối cô mỉm cười gật đầu nói một câu, “Đoạn tiểu thư, đã về rồi?”

Cô có chút lúng túng gật đầu mỉm cười, sau đó nhanh chóng đi vào thang máy, bởi vì cô hoàn toàn không nghĩ tới đối phương thế nhưng biết cô họ Đoàn, có thể thấy được cô dường như nổi tiếng hơn so với mình tưởng tượng một chút.

Khi tới cửa nhà, cô đề xuống chuông điện, không nghĩ tới người canh cửa không phải là Cần Phương mà là mẹ. Cô còn tưởng rằng Cần Phương sẽ không chờ đợi được mà vọt tới trước mặt cô phát biểu cảm nghĩ của nó về nhà mới, thế nào sau khi vào nhà vẫn không thấy người của nó.

“Cần Phương đâu?” Cô hỏi mẹ.

“Nói đồng nghiệp hình như xảy ra tai nạn xe bị thương hay sao đó, mới vừa nhận điện thoại liền xách túi chạy ra ngoài.” Đoàn mẫu nói.

Đoàn Cần Tâm gật đầu một cái, quay đầu nhìn xuống phòng khách chính tề.

“Sao không thấy hành lý, đã sắp xếp lại xong rồi sao?” Cô quan tâm hỏi.

“Đâu cần sắp xếp, mang tới chỉ có mấy bộ quần áo mà thôi, treo vào trong tủ là được rồi.” Về mặt Đoàn mẫu nhẹ nhàng cười nói, “Ngược lại đồ của con chưa sắp xếp xong, mẹ đang giúp con đem quần áo treo lên, về phần những phụ kiện của quần áo thì mẹ không biết, con tự sắp xếp lại đi.” Nói xong, bà xoay người muốn đi vào phòng.

“Mẹ.” Đoàn Cần Tâm lên tiếng kêu lên.

Đoàn mẫu dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn cô.

“Chúng ta tâm sự một chút được không?” Cô nhẹ nhàng hỏi thăm.

Đoàn mẫu quay lại, chủ động nắm tay cô lôi cô đến trên ghế sofa ngồi xuống.

“Con muốn tâm sự chuyện gì?” Bà bình tĩnh trấn định nhìn con gái lớn hỏi.

Bà càng như vậy Đoàn Cần Tâm càng lo lắng. Cô nắm tay mẹ mình, nhìn bà không chớp mắt, dịu dàng hỏi: “Mẹ ổn chứ?”

“Mẹ rất khỏe a.” Đoàn mẫu gật đầu trả lời, sau đó hỏi ngược lại cô, “Có phải con lo lắng mẹ sẽ đau lòng không?”

Đoàn Cần Tâm lo lắng nhìn bà gật đầu một cái.

“Con yên tâm, mẹ rất ổn.” Đoàn mẫu mỉm cười nói.

“Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên quyết định muốn ly hôn với ông ấy?” Đoàn Cần Tâm trầm mặt một chút mới do dự mở miệng hỏi. “Không phải mẹ nói kiếp này muốn mẹ rời đi ông ấy là chuyện không thể làm được sao?”

Lần này đổi thành Đoàn mẫu trầm mặc, một lúc lâu mới thở dài một hơi, lấy vẻ mặt tràn đầy áy náy nhìn cô, “Cần Tâm, cho tới nay mẹ rất có lỗi với con.”

“Sao lại đột nhiên nói như vậy?”

Đoàn mẫu lắc nhẹ đầu. “Bởi do mẹ chấp mê bất ngộ mà những năm gần đây con phải chịu nhiều khổ sở. Kể cả Cần Phương, hôn nhân của nó cũng thất bại, xảy thai, thậm chí thiếu chút nữa đem cả đời mình cũng phải đền vào đó, cũng đều do mẹ làm hại.”

“Mẹ ——”

“Con nghe mẹ nói hết trước.” Bà dịu dàng nói. “Cần Phương bởi vì học theo, học mẹ không chịu chấp nhận thực tế, không chịu nhận thua, cho là có thể bảo vệ danh phận là có thể người bảo vệ tim, mới có thể thiếu chút nữa hủy hoại bản thân. Cũng may vì con mà nó gặp được một quý nhân như Thường Phong, làm thay đổi cuộc đời sau này của nó.”

“Trong khoảng thời gian này nhìn Cần Phương thay đổi, mẹ thật sự cảm động rất nhiều. Thì ra chỉ cần buông tay là có thể trải qua cuộc sống tốt hơn, cũng không cần tiếp tục liên lụy đến con gái theo mình chịu tội, mẹ lúc trước không nghĩ ra đạo lý này đi?”

“Thường Phong nói rất đúng, bắt đầu từ bây giờ cũng không muộn, chỉ cần mẹ buông tay, mẹ sẽ có được hai đứa con gái hiếu thảo không buồn không lo, còn có một đứa con rể hiếu thuận, có thể hưởng thụ thiên luân chi nhạc, mẹ còn gì phải do dự đây?”

“Con nhìn căn nhà này một chút, mặc dù nó đã sớm nói với mẹ chuyện nhà ở không cần lo, giao cho nó xử lý. Nhưng mẹ lại không ngờ đến nó lại tìm một căn nhà tốt như vậy cho chúng ta ở a.”

“Tiền thuê nhà chỗ này rất mắc đi?” Đoàn mẫu vượt ghế sofa ngồi xuống, lại giương mắt nhìn tất cả mọi thứ xanh đỏ vàng rực rỡ trong nhà, trên mặt có loại yêu thích cực kỳ. “Mặc dù mẹ có dự định tự trả tiền thuê nhà nhưng thật sự là quá mắc sợ rằng không trả nổi tiền thuê căn nhà tốt như vậy.”

Hiển nhiên lực chú ý của mẹ chuyển tới trên ngôi nhà, mà cô rất cuộc cũng đã tin mẹ vẫn ổn, bởi vì nếu không tốt bà làm sao có tâm tình xem nhà đây? Mẹ thật đã nhìn ra, đã nghĩ thông suốt, lùi một bước trời cao biển rộng rồi. Nhưng từ những lời mẹ nói thì tựa hồ trong chuyện này Thường Phong cũng

can dự vào không ít.

Anh rút cuộc đã âm thầm, lặng lẽ làm cho cô bao nhiêu chuyện đây?

Trong lòng nóng nóng.

Đột nhiên, thật là nhớ thấy anh.

Trong nhà thật yên tĩnh, sau khi mẹ biết Cần Phương tối nay sẽ ở bệnh viện chăm sóc bạn không về nhà rút cuộc không hề chờ cửa mà trở về phòng ngủ. Từ khi bà trở về phòng đến nay cũng đã hơn hai mươi phút rồi, hẳn bà cũng đã ngủ say rồi đi?

Đoạn Cần Tâm lần nữa nghiêng tai lắng nghe, trong phòng mẹ vẫn một mảnh trầm tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào.

Nhưng, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Vì vậy, cô nhẹ nhàng nâng mũi chân, cẩn thận đi về phía cửa chính, một bước hai bước ba bước. Đi đến cửa chính quay đầu lại nhìn, nghiêng tay lắng nghe. Rất tốt, vẫn im lặng không tiếng động.

Đoạn Cần Tâm đưa tay mở khóa, đi tới ngoài cửa đem cửa chính khóa trái thì không khỏi cảm tạ khu dân cư cao cấp thậm chí ngay cả cửa cũng cao cấp như vậy, khóa cửa cũng không có bất cứ tiếng động nào thật là một thiết kế tốt.

Xoay người, cô đi tới cửa chính nhà đối diện, cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay một chút, đã hơn mười hai giờ, không biết anh đã ngủ chưa?

Cô hơi do dự một chút, quyết định dùng chìa khóa cửa chính mà anh cho cô để mở cửa đi vào là được rồi. Nếu anh đã ngủ sẽ không quấy rầy anh, dù sao cô cũng không có chuyện gì đặc biệt muốn nói với anh, chỉ là muốn gặp anh một chút mà thôi.

Mở khóa cửa, đẩy cửa vào, cô kinh ngạc phát hiện đèn phòng khách vẫn sáng, mà anh an vị trên sofa trong phòng khách xem tivi.

“Anh chưa ngủ à.” Đóng cửa lại, cô có chút vui mừng có chút ngại ngùng hướng anh đi tới, giải thích:

“Em sợ anh ngủ, không muốn tiếng chuông cửa làm ồn đến anh mới tự mở cửa đi vào.”

“Anh đang đợi em.” Anh nói thẳng.

Đoạn Cần Tâm không tự chủ được sùng sốt, tò mò đi tới bên cạnh anh ngồi xuống hỏi: “anh biết em sẽ qua tìm anh?” Thường Phong đưa tay ôm eo cô, trước cho cô một cái hôn, mới nói: “Anh đang chờ em về.”

“Em cũng không ở đây, anh không phải cảm thấy em đến nhà anh nên dùng chữ “Đến” chứ không phải dùng chữ “về” sao?” Đoạn Cần Tâm có chút dờ khóc dở cười cái chính cách nói của anh.

“Bắt đầu từ hôm nay, em ở tại nơi này à.” Anh dùng bộ mặt phớt lờ nói với cô.

“Đừng làm rộn.” Cô thất thanh cười nói.

“Anh là nghiêm túc!”

“Em sẽ ở đối diện—“ Nhìn về mặt thành thật của anh cô dịu dàng mở miệng nói, nào biết lời còn chưa nói hết đã bị anh cắt đứt.

“Đối diện chỉ có hai phòng, một phòng dành cho mẹ em, một phòng của em gái em không có phòng cho em.” Anh nói.

Đoạn Cần Tâm trừng mắt nhìn, đột nhiên như lĩnh ngộ ra điều gì.

“Nhà đối diện trang hoàng chỉ có hai phòng. đây sẽ không phải là kiệt tác của anh chứ?” Cô thử hỏi.

“Đúng.” Anh không chút do dự trả lời.

Cô nghe, quả thật hơi bị sốc.

“Chúng ta bây giờ ở đối diện nhà, hơn nữa không lâu sau cũng sẽ kết hôn, anh làm như vậy có ý gì?” Cô hỏi anh, cảm thấy lấy cá tính anh “nghĩ về nghĩ về ăn ba chén cơm” (câu này chắc ý nói luôn suy nghĩ kỹ loại bỏ tất cả các hậu quả trước khi làm)” thì chuyện này tuyệt đối sẽ không có khả năng đơn giản như vậy.

“Sau khi kết hôn, nếu như ngày nào đó em giận dữ với anh chạy về nhà mẹ cũng không thể ở lại bên đó qua đêm, bởi vì bên đó không có phòng của em.” Anh nhìn thẳng cô nói, nói xong cô không biết nên khóc hay nên cười, dờ khóc dở cười.

“Tự mình còn chưa kết hôn, anh đã bắt đầu nghĩ đến chuyện tương lai tự mình sẽ gây gổ à.” Cô không nhịn được nhạo báng anh.

“Trên căn bản anh sẽ không gây gổ với em, nhưng chỉ sợ em sẽ giận dữ với anh.” Anh nhìn cô một cái thản nhiên nói. Bất kỳ tình huống gì anh đều muốn

loại bỏ trước.

“Này, đừng nói như thế về sau vợ chồng tại mình gây gổ người sai sẽ là em” Cô trừng mắt kháng nghị. Cô mới không phải không nói đạo lý, bình thường người bá đạo không nói đạo lý rõ ràng chính là anh có được không – Ách, mặc dù khỏi ý phần nhiều là vì muốn tốt cho cô.

“Không, người sai tuyệt đối không phải là em.” Anh lắc đầu nói, sau đó khẽ nhếch khóe miệng, nhàn nhạt khẽ cười. “Ngàn sai vạn sai tuyệt đối không phải bà xã sai, cái nguyên tắc này ông xã tốt như anh sẽ nhớ rất rõ ràng, yên tâm”

Đây là một lần trong lúc làm việc một cặp nhân viên hiện trường vừa lúc là một đôi vợ chồng bởi vì gây gổ mà đem không khí ở hiện trường làm cho rất căng thẳng, làm hại hiệu suất làm việc của cả đoàn vô cùng kém, sau đó cô cùng anh ước hẹn phát biểu một đoạn văn bằng những cảm xúc của cô. Cô nói: “Chỉ cần đàn ông nhớ một câu nói! Ngàn sai vạn sai tuyệt đối không phải bà xã sai, như vậy vợ chồng chung sống mới không thể dễ dàng gây gổ, đây chính là nguyên tắc của một người chồng tốt.” Khi đó, thật ra cô chỉ nói đùa một chút mà thôi, mà anh nghe cũng không phản ứng chỉ chẳng qua là mỉm cười mà thôi, không phát biểu bất kỳ lời nào, cho tới bây giờ, anh mới lấy nó mà dỗ ngọt cô, thật đúng là đủ âm hiểm.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, nên đi ngủ thôi.” Thấy cô không lời nào để nói, Thường Phong mỉm cười mở miệng tuyên bố, sau đó tắt TV, kéo cô đứng dậy.

Đoạn Cần Tâm trừng mắt nhìn, cố ý nói: “Được, vậy em cũng nên về nhà.”

Cô mới quay người lại, liền bị anh dùng sức kéo vào trong ngực.

“Muốn đi? Không đơn giản như vậy.” Anh hôn nhẹ vành tai cô, khàn giọng ní non.

“Ở nhà chỉ có mình mẹ.” Cô khẽ run thê thảm, bị anh nhẹ nhàng sờ hôn, hơi nhột lại có chút cảm giác khó nhịn, nhịp tim từ từ tăng nhanh, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

“Em gái em đâu?”

“BẠN nó xảy ra tai nạn xe bị thương, bởi vì không có ai chăm sóc nên ở lại bệnh viện chăm sóc đối phương.” Cô thở nhẹ mà nói, bởi vì anh vẫn không ngừng hôn, từ hôn vành tai cô, lỏ tai đến khuôn mặt, cằm, cổ, sau đó càng hôn xuống.

Cô không tự chủ được ngửa đầu ra sau chút cung cấp cho anh góc độ hôn tốt hơn. Thân thể càng lúc càng nóng, không khí bốn phía tựa hồ cũng giống vậy, cô không tự chủ được khẽ rên ra tiếng, đưa tay ôm cổ anh, tìm kiếm mái tóc đen nhánh của anh.

Anh bỗng ngừng đầu lên, một tay đem cô bế lên ba bước cũng thành hai bước hướng phòng ngủ đi tới.

“Đèn.” Cô không tự chủ được nhắc nhở, mỹ đức tiết kiệm triển lộ không bỏ sót.

Thường Phong khẽ mỉm cười, thuận tay đem đèn trong phòng khách tắt đi, mới ôm cô thả vào trên giường.

Mở lên chiếc đèn ngủ nhỏ trong phòng, ánh đèn mờ ảo được chiếu sáng qua cái chụp đèn hoa văn hình xoắn ốc rực rỡ, đem căn phòng làm cho đẹp xa hoa lộng lẫy.

Chiếc đèn ngủ này là lần trước họ cùng đi dạo trên đường, đi qua một cửa hàng bán vật dụng trang trí nhìn thấy trong tủ kính.

Khi đi ngang qua cô chỉ thuận miệng khen đẹp một tiếng, không nghĩ tới anh lại lập tức mua nó đem về.

Lại một lần nữa, cô bị sự dịu dàng săn sóc của anh làm cảm động đến không lời nào có thể nói.

Môi anh rơi xuống ép nhẹ lên môi cô, cô chủ động hôn trả lại anh.

Sau đó, cô ngủ thiếp đi, anh mang theo một cái mỉm cười dịu dàng, thâm tình cuối đầu hôn cô, lúc này mới nhắm mắt lại, sau đó mang theo thỏa mãn cùng hạnh phúc rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Ngủ quên.

Trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là cô phải làm sao về nhà mà không bị mẹ phát hiện nha?

Đoạn Cần Tâm thật khóc không ra nước mắt. Không nghĩ tới thế nhưng tình duyên đã hơn mười giờ, cũng may sáng nay cô không có việc làm bằng không nhất định sẽ bị người khác nói thành “Có chút nổi tiếng bắt đầu làm giá.”

Cô nghĩ, đây đại khái là cái giá phải trả sau khi nổi tiếng đi?

Nhưng nói thật, cô thật sự rất ghét loại cảm giác tự dung bị người bôi nhọ, trước kia cho dù cô làm việc có mệt mỏi cũng không có tình trạng vô lực như hiện tại, cô thật sự càng lúc càng không thích cái vòng luẩn quẩn này rồi.

Chuyện này trước đây cô từng đề cập sơ qua với Thường Phong, anh chỉ nói một câu “Không muốn làm thì đừng làm.” Lời ít ý nhiều. Nhưng chuyện này không đơn giản như anh nói, cho dù bây giờ cô không còn áp lực về kinh tế cũng còn áp lực của tình người.

Trải qua mười năm sự chăm sóc của chị Lâm dành cho cô ngày càng tăng, cô làm sao có thể qua cầu rút ván đột nhiên nói không làm là không làm? Trọng điểm là không có một lý do nào có thể thuyết phục người a, cũng không thể nói cô tìm được một người đàn ông có thể nương tựa, chăm sóc cô, thương yêu cô, lại vừa có tiền, muốn đi làm thiếu phụ nhân rồi cho nên không làm đi? Lời nói vô si như vậy cô không thể nói ra khỏi miệng.

Lắc đầu một cái Đoạn Cần Tâm đứng dậy xuống giường, cầm lên quần áo anh giúp cô đặt trên ghế đi vào phòng tắm tắm.

Hôm nay là thứ ba, buổi sáng anh có hai tiết phải dạy, buổi chiều còn ba tiết nói vậy hẳn là đã đến trường học rồi. Vấn đề là, lúc anh thức dậy sao không thuận tiện đánh thức cô? Thật đáng ghét.

Cô tắm xong mang theo chút oán khí đi ra phòng ngủ, lại bị mẹ im lặng ngồi ở phòng khách xem TV làm giạt mình.

“Mẹ?” Cô không tự chủ được buột miệng kêu lên.

“Con rốt cuộc đã thức rồi.” Đoạn mẫu quay đầu nhìn cô, mỉm cười ngọt ngào.

Đoạn Cần Tâm đột nhiên đỏ mặt. “Mẹ..... Sao mẹ lại ở đây?” Cô có chút cà lăm hỏi.

“Con rề tương lai cho mẹ vào. Nó nói con một sắp chết còn đang ngủ, bảo mẹ không nên làm ồn con, để con ngủ đến khi tự tỉnh dậy.”

Mặt cô lại càng đỏ hơn. Cái chữ một này làm cho cô lúng túng chết. Thường Phong rốt cuộc nói bậy với mẹ những gì a?

“Mặt của con sao lại đỏ như vậy? Bị sốt sao?” Đoạn mẫu nhạo báng cô làm cô trong nháy mắt thật muốn đào một cái động mà chui vào.

“Mẹ!” Cô cầu xin tha thứ.

“Con nha, nửa đêm muốn lên qua đây cũng không nói với mẹ một tiếng, hại mẹ nửa đêm tỉnh lại muốn xem con gái út có về không lại phát hiện ngay cả con gái lớn cũng mất tích rồi.”

Đoạn Cần Tâm trừ tiếp tục đỏ mặt ra đã không biết phải nói gì mới phải.

“Con hôm nay có đi làm không?” Nhìn cô cúi đầu thấp đến đầu sắp đụng sàn nhà, Đoạn mẫu rốt cuộc bỏ qua cho cô, đổi sang chủ đề khác hỏi.

Cô gật đầu một cái.

"Mấy giờ?" Mẹ hỏi nữa.

"Ba giờ chiều."

"Quay quảng cáo sao?"

"Một cuộc trình diễn trang sức."

"Mẹ có thể đi chung với con không?"

“À?” Đối mặt với yêu cầu xưa nay chưa từng có của mẹ, Đoạn Cần Tâm ngây ngẩn cả người.

“Không được sao?”

“Được thì được,” Cô có thể nhờ chị Lâm chăm sóc mẹ. “Nhưng tại sao?” Cô nhìn mẹ hỏi. Đột nhiên như vậy, có chút kỳ quái.

“Thật ra thì mẹ vẫn muốn đi xem con làm việc, trước đây chỉ vì kiếm tiền phụ giúp gia đình không rảnh, các con bây giờ lại không cho mẹ làm thủ công kiếm tiền, mới vừa chuyển nhà mới cũng có hàng xóm có thể nói chuyện phiếm giết thời gian, một mình nhốt trong nhà lại không có chuyện gì để làm. Cho nên mới muốn đi với con ra ngoài một chút. Đương nhiên, nếu không được thì thôi.”

“Đương nhiên là được, mẹ.” Đoạn Cần Tâm nhanh chóng trả lời. Khó được mẹ có dục vọng muốn đi ra ngoài xem thế giới bên ngoài, cô nói gì cũng phải kéo bà cùng đi

“Chúng ta về nhà thay quần áo trước sau đó cùng đi ăn cơm, sau khi ăn no con sẽ dẫn mẹ đến xem con làm việc, bảo đảm mẹ mở rộng tầm mắt.” Cô cười mị mị giữ chặt bả vai bà, dẫn bà hướng cửa chính đi tới, vừa đi vừa nói.

Sau khi rời khỏi nhà Thường Phong trở về nhà ở phía đối diện, Đoạn Cần Tâm nhanh chóng chuẩn bị xong những thứ cần mang theo ra ngoài làm việc. Ở sau khi thay quần áo xong cô đến phòng mẹ hỏi xem bà đã xong chưa? Không ngờ tới mẹ hướng về phía một tủ quần áo nghèo nàn nhàu nát mà cau mày. Cô đi theo đứng trước tủ quần áo trong chốc lát cũng nhũn mày theo.

“Những quần áo này dường như không thích hợp mặc đến chỗ con muốn đi.” Đoàn mẫu do dự nói.

“Xin lỗi, mẹ, con nên mua cho mẹ chút quần áo mới.” Đoạn Cần Tâm tự trách lại áy náy mà nói.

“Đây không phải lỗi của con, con có cho mẹ tiền mua quần áo mới.” Đoạn mẩu vội vàng lắc đầu nói. “Lúc trước mỗi ngày đều ở nhà, nhiều nhất cũng đi chợ mua thức ăn mà thôi, căn bản không có trường hợp chính thức phải mặc quần áo cho nên mẹ mua những quần áo đơn giản một chút tiện nghi một chút, bây giờ.....” Bà vừa nói vừa chau chặt chân mày lần nữa.

“Không sao, vậy chúng ta đi mua quần áo trước, lại đi ăn cơm dù sao thời gian vẫn còn sớm.” Đoạn Cần Tâm thả lỏng quyết định.

“Nhưng.....” Đoạn mẩu muốn nói rồi lại thôi nhìn cô, về mặt không muốn cô tốn tiền.

“Mẹ, mẹ là mẹ của mình tính tuyệt đối không thể ăn mặc quá nghèo nàn nếu không sẽ hại con mang tội bất hiếu đó.” Cô đi đường vòng đôi lại cách nói, về mặt đe dọa.

Đoạn mẩu đột nhiên trừng to hai mắt, lộ ra vẻ mặt tức giận. “Bọn họ không biết gì hết sao lại có thể nói lung tung?!” Bà tưởng thật.

“Cho nên mẹ phải ăn mặc trang nhã một chút, lúc mua quần áo mới không cần nghĩ đến chuyện giá cả được không? Thu nhập bây giờ của con có thể gánh vác rất tốt.” Đoạn Cần Tâm nhân cơ hội tẩy não tránh cho sau khi đến cửa hàng quần áo mẹ nhìn giá cả lại rút lui.

Đoạn mẩu nghiêm túc gật đầu.

Đoạn Cần Tâm vui vẻ thay mẹ chọn một bộ quần áo còn có thể mặc ra ngoài cho bà thay, sau đó còn giúp bà bôi một chút phấn tô một chút son môi, lúc này hai mẹ con mới tay trong tay, vai kề vai, cùng nhau đi ra cửa.

Trạm thứ nhất là tiệm trang phục, cô giúp mẹ mua ba cái áo, hai cái quần, còn có một đôi giày sau đó tại chỗ cắt bỏ nhãn thay trọn bộ đồ mới, trong nháy mắt bà trở nên trang nhã lên rất nhiều.

Điểm dừng thứ hai là nhà hàng, biết mẹ vẫn rất thích ăn những món ăn chua chua ngọt ngọt và cay cay, nên cô chọn dẫn bà đến ăn món ăn thái, quả nhiên đạt được sự tán thưởng mạnh mẽ của bà.

Trạm thứ ba đương nhiên là trường quay hôm nay của cô. Người quản lý chị Lâm đã đến, cô đã dùng điện thoại báo trước chuyện mẹ sẽ cùng đến, cho nên vừa thấy họ đến chị Lâm lập tức thân thiện tiếp đón, cũng bắt chước cô thân mật câu tay mẹ, tiếp nhận công việc thay cô chăm sóc mẹ.

Trải qua kinh nghiệm mười năm làm việc, Đoạn Cần Tâm trình diễn vô cùng tự nhiên và thuần thực, bất kể trình diễn trang phục, sản phẩm 3C hay trang sức cũng không làm khó được cô, trận biểu diễn này lãng phí thời gian hai tiếng, chờ Đoạn Cần Tâm cởi bỏ tất cả hóa trang thay lại y phục ban đầu áo sơ mi quần jeans giản dị đến bên cạnh mẹ thì đã hơn năm giờ rồi. Làm cô kinh ngạc chính là người ở cạnh mẹ không phải chị Lâm mà lại là Thường Phong.

“Sao anh biết chúng tôi ở đây? Anh tới khi nào?” Cô kinh ngạc đi đến bên cạnh anh hỏi.

“Vừa tới không lâu.” Anh tự nhiên đáp.

Một bên Đoạn mẩu thay anh trả lời một vấn đề khác. “Thường Phong gọi điện thoại đến, mẹ nhờ Lâm tiểu thư nói với nó chúng ta đang ở đâu.”

“Chị Lâm đâu?” Đoạn Cần Tâm nhìn quanh bốn phía hỏi.

“Đường như có một người tên Mỹ Mỹ có vấn đề, cô ấy đi trước xử lý chuyện. Trước khi đi vẫn xin lỗi mẹ, hại mẹ cảm thấy rất ngại.”

Đoạn Cần Tâm gật đầu một cái, đại khái hiểu rõ chuyện gì. Mỹ Mỹ là người mới công ty đang lãng xê, rất có tiềm lực nhưng tính ổn định không đủ, thường làm cho chị Lâm phải nhức đầu.

“Kế tiếp còn việc gì không?” Thường Phong hỏi cô.

Cô lắc đầu một cái, sau đó chỉ thấy anh quay đầu lại đối diện mẹ nói: “Dì, buổi tối dì muốn ăn gì con mời đi ăn cơm.”

“Mấy người trẻ tuổi các người tự mình đi hẹn hò, dì tự về nhà nấu mì ăn là được rồi, không cần làm kỳ đà cản mũi.” Đoạn mẩu lắc đầu từ chối.

“Mẹ, sao lại nói vậy, đi chung đi.” Đoạn Cần Tâm ôm cánh tay mẹ làm nũng.

“Hôm nay đi cả ngày mẹ có chút mệt muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Các con đi đi, chỉ cần nói cho mẹ biết làm sao để đón xe về nhà là được rồi.” Đoạn mẩu cười vỗ vỗ tay con gái.

“Vậy con lái xe đưa dì về trước.” Thường Phong nói.

“Chạy thêm một chuyến làm gì, dì tự đón xe là được rồi.”

“Vậy con kêu taxi cho dì.”

Đoạn mẩu gật đầu một cái, tiếp nhận sự sắp xếp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau khi đưa mẹ ngồi lên taxi rồi đi, Thường Phong lái xe đưa cô đến đến một nhà hàng ăn bữa tối kiểu Ấn Độ tên “Món ngon Ấn Độ Phiên Hồng” ở Thiên Mẫu. Nơi đó không khí trong lành, phong cách thời thượng, thực đơn món ăn ngon, khiến cho cô lần đầu thưởng thức món ăn Ấn Độ không tự chủ được yêu thích mùi vị lạ lẫm đó, nhất là một trong những món chiêu bài của bọn họ “Gà đút lò” cùng với món cari Ấn Độ nổi tiếng trên đời, thật đúng là ngon không chê vào đâu được.

Sau khi kết thúc bữa ăn tối lãng mạn, anh lại chở cô lên núi Dương Minh uống cà phê ngắm cảnh đêm, làm cô không nhận được phỏng đoán hôm nay là một ngày đặc biệt gì đáng được kỷ niệm sao?

Nhưng bất kể cô nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

“Em đang phiền não chuyện gì?” Thường Phong ngồi ở phía đối diện đột nhiên mở miệng hỏi.

“Em đang nghĩ hôm nay là ngày đặc biệt gì, để anh liên tục sắp xếp những thứ này, nhưng mặc cho em cố suy nghĩ cỡ nào cũng nghĩ không ra.” Cô thành thật nói với anh.

“Hôm nay ngày gì cũng không phải.” Anh thản nhiên trả lời.

“Cho nên đi ăn món ăn Ấn Độ và lên núi uống cà phê đều là bình thường?”

Anh gật đầu, cô lại bật cười lắc đầu.

“Thế nào?” Anh hỏi.

Cô lại lẩn tránh lắc đầu, sau đó chợt nhắc tới chuyện buổi sáng.

“Lúc sáng sao anh không thuận tiện gọi em, lại còn để cho mẹ em vào nhà? Anh có biết em ngượng đến muốn đào một cái lỗ mà chui xuống rồi không?” Cô đột nhiên hướng anh nhún mày nhẹ nhàng oán trách.

“Cũng may em không có đào, nếu không rớt xuống dưới lầu sẽ càng không hay.”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh nói những lời này cô không nhận được nói: “Anh không thích hợp nói đùa, quá lạnh.”

Thường Phong có chút sững sờ, hiếm thấy lộ ra vẻ mặt không phản bác được.

Đoạn Cần Tâm nhìn liều mạng nín cười.

“Lúc này đi có nói với anh chút chuyện.” Thường Phong uống một hớp cà phê giả bộ như không có gì mở miệng đổi đề tài.

Cô trừng mắt nhìn, không tự chủ được mở miệng hỏi: “Nói cái gì?”

“Đi hỏi anh sau này có ngại để vợ ở nhà làm chủ gia đình, không cần ra ngoài làm việc được không?”

“Cái gì?!” Đoạn Cần Tâm sững sờ.

“Anh trả lời nói, dĩ nhiên là được.”

Đoạn Cần Tâm sững sờ, sau đó nhún mày. Đây căn bản không phải trọng điểm được không? Bởi vì cho dù anh không nói cô cũng đoán ra anh sẽ trả lời thế nào.

“Mẹ em bà ấy sao lại đột nhiên nói với anh những thứ này?” Cô tương đối dễ ý điểm này.

“Hắn là ở trường quay nghe được những phê bình hoặc lời ra tiếng vào về em, đau lòng mấy năm nay em vì kiếm tiền mà vẫn luôn phải sống trong cảnh chịu nhục như vậy đi.” Thường Phong suy đoán.

“Anh không nói với bà ấy đây tất cả đều là kết quả của người nổi tiếng, trước kia không có như vậy?” Cô chau chặt chân mày, cũng không muốn mẹ phải quan tâm.

“Những gì của quá khứ coi như bỏ đi, nhưng đây là những gì hiện tại đang diễn ra, em cảm thấy nói như vậy đi sẽ bớt đau lòng sao?” Thường Phong trầm ổn nhìn cô ở phía đối diện hồi ngược lại.

"Ai —— hôm nay không nên đồng ý với bà, để bà cùng đi với em." Đoạn Cần Tâm hồi tiếc không dứt, nhưng là hồi hận đã không kịp.

"Chuyện này sớm muộn phải giải quyết, không bằng bây giờ giải quyết đi." Anh đột nhiên nói.

Cô không hiểu nhìn anh.

“Chuyện rút lui khỏi giới người mẫu.” Anh nhìn thẳng vào hai mắt cô chậm rãi nói.

Đoạn Cần Tâm đột nhiên hiểu ra tất cả những gì anh sắp xếp tới nay không phải là bình thường, mà sợ rằng anh đã sớm có tính toán muốn nói với cô những chuyện này.

“Em nghĩ là anh không quan tâm đến công việc này của em.” Cô trầm mặt một hồi, mới sâu kín mở miệng.

“Nếu nó thật sự làm cho em vui vẻ anh sẽ không quan tâm. Nhưng, nếu nó đã trở thành áp lực của em, làm em ngay cả buổi tối khi ngủ cũng không được yên giấc anh sẽ không thể không quan tâm.” Anh không chớp mắt nhìn cô, dịu dàng tỏ thái độ đau lòng.

"Buổi tối ngủ?"

“Tối hôm qua em nằm mộng, trong mộng vẫn còn uất ức khóc.” Anh nói dứt lời, cánh môi hơi nhếch chân mày cũng nhúu lại.

Đoạn Cần Tâm ngưng ngắn. Cô một chút cũng không nhớ rõ đêm qua mình có nằm mộng chứ đừng nói đến chuyện khóc. Cô rốt cuộc nằm mộng thấy cái gì mà lại khóc --- không đúng, ngay cả cô là người trong cuộc còn không nhớ mình nằm mộng thấy gì, anh sao lại biết cô là chịu uất ức mà khóc?

“Sao anh biết em nằm mộng thấy cái gì?” Cô hỏi anh.

“Em nói mơ, còn vừa khóc vừa nói.”

Trời ạ, cho tới bây giờ cô cũng chẳng hề biết mình sẽ nói mơ!

"Em nói cái gì?" Cô tò mò hỏi.

Hai mắt của anh rõ ràng bình tĩnh như nước, không biết sao lại làm cho người ta có chút cảm thấy lạnh thấu xương, mặc dù đây chẳng qua chỉ là cảm giác chợt lóe lên mà thôi.

“Em nói em không có đùa bỡn làm giá, càng không có khắp nơi ngủ với người khác.” Anh nói rất hời hợt, nhưng chẳng biết tại sao Đoạn Cần Tâm không tự chủ được rung mình một cái.

Anh đang tức giận! Mặc dù ngoài mặt hoàn toàn nhìn không ra, nhưng cô có thể cảm giác được anh đối với người khác phi báng cô như vậy cực kỳ tức giận, mà cô lại vì thế tâm âm lên.

“Chỉ cần anh tin em là đủ rồi.” Hai mắt nhìn anh, cô nhẹ nhàng nói.

“Anh tin em, nhưng không muốn em tiếp tục chịu uất ức.” Anh lấy giọng nói kiên định bày tỏ với cô.

“Em cũng không thể không tiếp tục phần công việc này, mười năm qua chị Lâm rất chiều cô em, đã từng nhiều lần giúp đỡ em khi bị chủ nợ đuổi đến đường cùng, em thật sự không có cách nào khi còn năng lực trả nợ tình cho chị ấy mà cứ như vậy phui mông chạy lấy người.” Đoạn Cần Tâm nói cho anh biết nguyên nhân cô vẫn luôn đáng đo không thể đi.

Cho nên mới nói nợ tình là khó trả nhất.

Thường Phong nghe vậy mày khẽ cau, hơi trầm tĩnh xuống. “Nếu điều kiện để em rời khỏi là giúp chị ấy tranh thủ thêm quyền đại diện hợp tác với mấy nhãn hiệu nổi tiếng thì sao?”

Đoạn Cần Tâm lắc đầu một cái. “Làm như vậy, cảm giác giống như đang nói chị Lâm rất háms lợi, nhưng chị ấy không phải người như vậy, ngược lại, nếu em mở miệng nói muốn về hưu thì thật ra không phải chị ấy không đề em nghĩ.”

Trong một lúc dường như rơi vào một vấn đề nan giải.

“Nếu như có một lý do không thể kháng cự thì sao?” Thường Phong như có điều suy nghĩ lại hỏi.

“Lý do gì không thể kháng cự?”

"Tỷ như mang thai."

Đoạn Cần Tâm ngẩn ra, trừng mắt nhìn, trực giác mà nói: "Em lại không mang thai."

Phản ứng của Thường Phong là nhướn mày, sau đó không chớp mắt nhìn cô, chậm chạp mở miệng nói: "Em xác định chứ?"

Cô mang thai! Đoạn Cần Tâm hoàn toàn không có chút phát giác chuyện này, không nghĩ tới Thường Phong thế nhưng chú ý đến. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Cô hỏi anh, anh trả lời vô cùng đơn giản. "Kính nguyệt của em đã muộn, còn nữa ... gần đây em có chút thích ngủ." Vấn đề là chuyện ngay cả bản thân cô cũng không chú ý đến sao anh lại chú ý đây?

Cái vấn đề này có chút ngu ngốc, căn bản không cần hỏi cũng biết đáp án đương nhiên là gì. Anh yêu cô nên quan tâm đến từng chi tiết thay đổi dù nhỏ nhất. Tựa như cô thương anh, cho nên càng ngày càng hiểu rõ anh, không thể không có anh.

Sau khi đến bệnh viện kiểm tra chứng minh chuyện cô mang thai là thật, cô rốt cuộc có một lý do hợp tình hợp lý đủ để thuyết phục chị Lâm để cô về hưu. Chẳng qua là đột nhiên nghe tin tức cô mang thai chị Lâm có chút khiếp sợ và khó có thể tiếp nhận, nhưng đối mặt loại sự kiện không thể kháng cự này chị Lâm không thỏa hiệp cũng không được, bởi vì mấy tháng nữa bụng của cô sẽ lộ ra rồi.

Nên cô chỉ cần hoàn thành những công việc vốn đã định tốt, đoán chừng trước cuối tháng cô có thể không còn gì vướng vịn rồi, thật tốt.

Bởi vì cô mang thai sơ kỳ đặc biệt mệt mỏi, ba mẹ chồng và mẹ ba vị trưởng bối nhất trí quyết định hôn lễ tổ chức đơn giản và nhanh chóng, khiến các trưởng bối vốn bởi vì công việc của cô nghĩ muốn phô trương một chút nhưng chú rể lại kiên quyết muốn tổ chức một hôn lễ đơn giản không kéo dài, rốt cuộc đã có quyết định.

Hôn lễ của bọn họ được định cử hành vào ngày mười lăm tháng sáu, phương thức là tìm một nhà hàng có sân vườn ấm áp, mời công ty thiết kế hôn lễ đến bố trí một hội trường hôn lễ đầy hoa tươi, bong bóng giống như những bức ảnh của ngoại quốc, chỉ mời thân bằng hảo hữu đến tham gia buổi lễ, cả không khí đều ấm áp hạnh phúc.

Đoạn Cần Tâm vì thế mà tràn đầy mong chờ.

Thời gian gấp rút, trong nháy mắt sau một tuần nữa đã đến hôn lễ của cô. Mà từ sau khi cô không cần ra ngoài làm việc nữa phần lớn thời gian đều bị mẹ nhìn chăm chăm bất nghĩ ngợi, mỗi ngày đều ở trong nhà đến sắp mốc meo lên rồi. Cho nên cô vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc viện lý do có hẹn với Thường Phong từ trong nhà trốn ra.

"A lô, là em. Nếu mẹ em có điện thoại hỏi anh có phải em có hẹn với anh không, anh phải trả lời có đó." Cô gọi điện thoại thông cung với anh.

"Em muốn đi đâu?" Thường Phong hỏi cô.

"Không biết, chỉ ra ngoài đi dạo một chút thôi. Còn tiếp tục nhốt trong nhà cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước em nhất định sẽ mốc meo." Trước đây vì cơm áo gạo tiền mà phải khom lưng, bây giờ rảnh rỗi đến làm cho cô không chịu nổi.

"Có muốn đến trường tìm anh không?"

"Chiều nay anh không phải còn hai tiết phải dạy sao?"

"Anh không ngại trong lớp có thêm một vị dự thính sinh."

"Không phải dự thính sinh đi? Rõ ràng chính là dị thú hiếm lạ." Tối đó cô nhất định sẽ bị mọi người nhìn chăm chăm.

Cô làm cái mặt quỷ, nghe ở đầu dây điện thoại bên kia anh thấp nở nụ cười.

"Chú ý an toàn, cẩn thận một chút." Biết rõ cô muốn thoải mái một chút, anh dịu dàng dặn dò.

"Được."

"Chờ sau khi hết tiết anh sẽ gọi cho em."

"Được." Bên đầu dây bên kia anh đột nhiên trầm tĩnh xuống. Một lát sau ! "Cần Tâm, anh thấy em cứ tới trường chờ anh tan lớp được rồi."

Cô đột nhiên cười ra tiếng. Thật chịu không nổi anh quan tâm mù quáng.

"Mặc kệ anh, em phải cúp máy a? Bye bye."

"Chờ một chút ——"

Mặc dù nghe ở đầu dây bên kia anh gấp gáp kêu chờ một chút, Đoạn Cần Tâm vẫn mang theo nụ cười trên mặt đem điện thoại cất đút.

Thật là chịu không nổi anh và mẹ đều thích căng thẳng như nhau, cô chỉ là mang thai thôi được không, cũng đâu phải đột nhiên tàn tật rồi, bọn họ có phải bảo vệ quá mức hay không? Nếu quả thật muốn cô cũng giống bọn họ chuyện bé xé to đến khi con được sinh ra, có thể cô sẽ không chịu nổi đến khi

sanh người cũng đã phát điên rồi.

Nhưng mặc dù trong lòng cô nghĩ vậy, trên mặt lại nụ cười trên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc vẫn luôn chưa từng ngừng lại.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên "Đing" một tiếng, có tin nhắn tới.

Cô cúi đầu xem, là anh mạng theo khuôn mặt tươi cười, cô ấn nút lựa chọn hạng mục, đọc tin nhắn mới.

Bà xã, ngoan một chút, cẩn thận một chút, cách nguy hiểm xa một chút, còn nữa, nhớ phải báo bình an. Sau khi hết tiết anh sẽ tìm em, đừng có chạy lung tung.

Thật đúng là nội dung tin nhắn một chút lãng mạn cũng không có, nhưng –

Đoạn Cần Tâm át chế không nổi cười khê một tiếng, đây mới đúng là anh không phải sao? Chưa bao giờ nói với cô lời ngon tiếng ngọt, lại làm đủ tất cả những chuyện mà một tình nhân tốt một ông xã tốt sẽ làm, so với bất luận kẻ nào đều dịu dàng săn sóc hơn.

Có được tất cả tình yêu của anh, cô thật đúng là tam sinh hữu hạnh.

Cô trả lời tin nhắn cho anh.

Tuân lệnh, Thường giáo sư.

Sau đó cất điện thoại di động, bắt đầu muốn đi chỗ nào đây? Cô và Nhạc San, Sài Nghiê, Tiệp Ngọc hai ngày trước mới tụ hội qua, dù sao cũng không có chuyện gì, vậy không cần tìm bọn họ tốt lắm. Ngày hôm qua cũng mới nói chuyện điện thoại với chị Lâm, hơn nữa nghe nói chị ấy hôm nay rất bận, cho nên cô cũng không đi quấy rầy chị ấy tốt lắm.

Như vậy nên đi nơi nào đây?

Thật là, chờ trong nhà ngại bùn bực ngại nhàm chán, thật vất vả chạy ra ngoài nhưng không biết đi nơi nào, có thăm như vậy không a?

Suy nghĩ một chút, trước đây cô vì kiếm tiền ngày ngày bận đến ngay cả thời gian ngủ cũng gần như không có, bây giờ đột nhiên rảnh rỗi thật sự không biết làm gì.

Có lẽ, cô nên nhân cơ hội này suy nghĩ một chút sau khi không làm người mẫu, mình còn có thể làm gì? Tiếp tục kinh doanh các trang web đầu giả nhỏ nhưng đẹp của cô đủ rồi sao?

Ừ, nhưng như đã nói, cô nghĩ thời gian còn chưa tới mười ngày, bây giờ lại phiền não chuyện này có quá sớm hay không? Chẳng lẽ số mạng cô thật là trời sanh lao碌 sao?

Lắc đầu một cái, cô quyết định đi dạo phố. Nhưng đi bộ thì quá mệt, cho nên cô quyết định dùng cách ngồi xe buýt đi dạo phố, xem thật kỹ cái thành thị mà cô đã sinh sống hai mươi tám năm, nhưng lại chưa từng có thời gian nghiêm túc mà ngắm nhìn nó. Trước kia cô ngồi xe buýt hay tàu điện ngầm đi chợ đều chăm chú nhìn đồng hồ đeo tay chỉ sợ bị trễ. Lần đầu tiên ung dung nhàn hạ ngồi trong xe buýt nhìn quang cảnh thành phố ngoài cửa sổ cảm giác thật đúng là không tệ. Lung la lung lay, cô không có mục đích ngồi xe buýt lung tung đi dạo xung quanh, ngồi xe kỹ thuật lái xe của tài xế tốt thì ngồi lâu một chút, ngược lại thì ngồi được một hai trạm liền rung chuông xuống xe, đổi một chiếc xe khác.

Cô không chú ý xe lái đến đâu, dù sao đến lúc đó Thường Phong cũng sẽ lái xe đến đón cô. Chẳng qua là cô sao lại ngồi lên chiếc xe buýt này, chuyến này là chuyến xe lái về hướng nhà cũ đi?

Cô còn đang suy nghĩ có nên xuống xe hay không, đột ngột thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên.

“Cần Tâm? Cần, Tâm là cháu phải không?”

Cô quay đầu lại thấy má Lâm ở lâu năm.

“Thật sự là cháu!” Má Lâm mừng rỡ kêu lên, trong nháy mắt liền dời ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô. “Có thể gặp được cháu thật tốt quá, một tháng nay đi lo lắng gần chết. Nhà cháu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mẹ cháu vẫn khỏe chứ? Nhà cháu bây giờ ở đâu? Không nghĩ tới đi vừa ra nước ngoài chơi mấy ngày, trở về nhà cháu đã dọn đi hết.”

“Nghe nói là bị ba cháu đuổi ra ngoài? Cái tên đáng ghét đó thật đáng chết, sao lại có thể đối xử với mẹ con cháu như vậy đây? Cũng không nghĩ thử mấy năm nay không có hai mẹ con cháu kiếm tiền đóng tiền nhà thì có căn nhà đó sao? Nhưng ông ta cũng đã gặp báo ứng, bởi vì nhà hai ngày trước đã bị ngân hàng niêm phong rồi, đáng đời.” Má Lâm nói thao thao bất tuyệt, khiến Đoạn Cần Tâm chưa hề chuẩn bị tâm tư căn bản không muốn tiếp tục nghe chuyện có liên quan tới người đó nữa, toàn thân bết tắc, đầu một mảnh hỗn loạn.

Nhà bị niêm phong rồi sao? ! Sao lại như vậy? Vậy ông ta thì sao? “Ông ấy hiện giờ ở đâu, vẫn còn ở trong căn nhà đó sao?”

Cô lập tức đem nghi ngờ trong lòng thốt lên mà không phát hiện, cho đến khi má Lâm trả lời vấn đề của cô.

“Làm sao có thể còn ở đó, bởi vì không có ngân hàng đến niêm phong thì cũng có người tới nhà đòi nợ. Mẹ con cháu không còn ở đó nữa cũng tốt, đỡ

phải bị loại người đó liên lụy, cả đời phải làm trâu làm ngựa trả nợ thay ông ta.” Má Lâm tức giận mà nói. “A, sắp đến trạm rồi, cháu cũng xuống trạm này sao?” Bà đứng dậy hỏi, đồng thời nhấn chuông dừng xe.

Đoạn Căn Tâm lắc đầu một cái.

“Vậy nói mẹ cháu gọi điện thoại cho đi. Mặc dù nhà cháu đã dọn đi không còn ở chỗ này nhưng vẫn có thể liên lạc a, bảo bà ấy gọi điện thoại cho đi. Di thật sự phải xuống xe rồi, tạm biệt nha Căn Tâm.”

“Tạm biệt má Lâm.” Sau khi cửa xe mở ra Đoạn Căn Tâm nhìn má Lâm vội vã xuống xe còn xoay người lại đối cô vẫy tay chào tạm biệt.

Cô cũng giơ tay hướng bà vẫy vẫy.

Cửa xe đóng lại, xe buýt tiếp tục đi về phía trước, nhưng cô cũng không còn tìm được thông dong thoải mái như lúc trước nữa.

Ngày hôn lễ, thời tiết rất tốt trời vạn dặm không mây.

Trên bãi cỏ xanh đặt những chiếc bàn hình chữ nhật dài được phủ những tấm khăn trải bàn màu trắng gạo, trên bàn bày đầy những món ăn ngon đẹp mắt kích thích vị giác.

Phối hợp với bàn ăn màu trắng gạo là những chiếc ghế được khoác lên những chiếc áo màu trắng gạo, mỗi cái ghế đều được cột hai cái bong bóng hình trái tim màu hồng, theo gió nhẹ nhàng tung bay.

Ở phía trước dãy bàn ghế được dựng một cái sân khấu nhỏ cũng màu trắng gạo, trên sân khấu hiện đầy hoa hồng và bong bóng, hai bên còn được đặt hai hàng ánh cườm ngọt ngào và xinh đẹp cho mọi người thưởng thức, cộng thêm tiếng nhạc dịu dàng tung bay bốn phía, toàn bộ hiện trường hôn lễ chính là đơn giản, ấm áp, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của buổi hôn lễ này. Các trưởng bối rất hài lòng, tất cả quan khách tham dự cũng rất thích, bộ dáng chú rể vui mừng như rồng mây không cần nói cũng biết, vấn đề duy nhất nằm ở cô dâu khề cau mày.

Vấn đề rốt cuộc xảy ra ở chỗ nào nhỉ?

Nhân viên công ty thiết kế hôn lễ từng người một chân mày nhíu chặt, không nghĩ ra cũng không hiểu nổi bọn họ rốt cuộc có chỗ nào chuẩn bị không được chu toàn, không có đạt yêu cầu như mong đợi của cô dâu?

Nhìn dáng dấp trên tạp chí lá cải viết không thấy được toàn bộ không có độ tin cậy, vị người mẫu này nửa năm qua nổi tiếng vô cùng nhanh chóng thật sự có chút làm cao, không dễ phục vụ nha.

Đối mặt với loại người ủy thác khó tánh này, bọn họ chỉ có thể tự nhận xui xẻo, chỉ chờ không thiếu phần bị mắng.

Dù sao mắng xong có thể thu được tiền là được.

Cô dâu cùng đi với chú rể chậm rãi đi về phía bọn họ, bọn họ lập tức nín thở, căng thẳng thần kinh chờ bị mắng.

Nào biết, cô dâu là đi tới nói cảm ơn bọn họ.

“Cảm ơn các bạn, hội trường bố trí rất đẹp, các bạn đã vất vả.” Cô mỉm cười cảm ơn, sau đó liền xoay người cùng chú rể đi hướng một đám đông khác, cũng tiếp nhận tất cả thân bằng hảo hữu có mặt tại hiện trường chứng kiến và chúc mừng.

Đây là một buổi hôn lễ vừa ấm áp, hạnh phúc, lại tràn đầy tiếng nói cười. Chú rể khời ngô tuấn tú, cô dâu xinh đẹp mỹ miều, nhất là cô dâu xinh đẹp cùng trong những tạp chí lá cải hình dung cô quả thật tương hai người, vừa thân thiện lại hiền lành, một chút cảm giác và khoảng cách về người nổi tiếng cũng không có. Có thể thấy được, những gì tạp chí lá cải đăng thật không đúng a!

Tất cả mọi người của công ty thiết kế hôn lễ đều nhận thấy.

Nhưng để bọn họ có cảm giác chính là, cô dâu chú rể đôi vợ chồng mới cưới này ân ái thì cũng đành thể nhưng ngay cả đám bạn của bọn họ, ba cặp vợ chồng đó con cũng đã sanh nhiều rồi nhưng sao xung quanh vẫn còn hiện đầy không khí hạnh phúc đây?

Quả thật hâm mộ chết người á!

Nhìn bọn họ như vậy, cũng làm cho người xem không nhịn được muốn kết hôn.

Nhưng trọng điểm là, nếu có thể tìm được đối tượng tốt nha, tàn niệm.

Đêm tân hôn. Đôi vợ chồng mới cưới mặc dù biết ở giai đoạn mang thai sơ kỳ tốt nhất hạn chế những hành vi tình dục, nhưng tia lửa dục vọng đang bùng cháy giữa hai người họ, cô không cách nào không nhìn anh, anh không cách nào không đụng cô, sau đó thoải mái đụng chạm, thoải mái hôn, sau đó diễn biến thành một vũ điệu người lớn.

Thường Phong tận lực dịu dàng cẩn thận, nhưng sau đó vẫn không nhịn được lo lắng hỏi một câu. “Vẫn ổn chứ?”

"Ừ." Đoạn Căn Tâm khề lên tiếng, đưa tay ôm chặt anh.

Anh dịu dàng ôm cô, hôn những loạn tóc của cô, giọng nói khàn khàn khiêu gọi nói với cô: “Bắt đầu từ hôm nay em chính là bà xã của anh.”

“Mà anh cũng chính là ông xã của em.” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Đời này không bao giờ phản bội.” Anh cảm tính mà cam kết.

“Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.” Cô cảm động hòa cùng.

"Không có bí mật."

"Thành thật mà đối mặt."

Anh khẽ mỉm cười với cô, sau đó hôn cô một cái rồi lại mở miệng nói: “Vậy nói cho anh biết một tuần nay em đang phiền não chuyện gì?”

Dừng lại, anh mỉm cười bổ sung: “Giữa vợ chồng không có bí mật, thành thật mà đối mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Thường Giáo Sư Ôn Nhu Hệ Liệt: Một Nửa Khác Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đoạn Cần Tâm sững sốt, đột nhiên hoàn toàn không phản bác được. Mặc dù cô không cho là mình có tâm sự sẽ giấu được anh bao lâu, cũng biết sớm hay muộn cũng bị phát hiện, lại không nghĩ rằng anh lại dùng cách đào hố cho cô nhảy ép cô nói thẳng tất cả a. Dùng loại cách

Anh thật sự quá gian trá rồi, gian trá đến làm cho cô dờ khóc dờ cười, không biết nên khóc hay nên cười.

“Anh không cần đào hố cho em nhảy, em vẫn sẽ nói cho anh biết.” Cô nói.

“Sẽ nói, nhưng tuyệt đối không phải lập tức nói. Có thể em sẽ tiếp tục một mình phiền não một tuần, một tháng, thậm chí có thể một năm, anh nói không sai chứ?” Anh hôn gương mặt cô một cái, dịu dàng nói.

Đoạn Cần Tâm quả thật không lời nào để nói, bởi vì anh nói hoàn toàn chính xác. Phiền não của cô thật ra cũng không phải không thể nói mà là sợ sau khi nói ra sẽ bị mắng và bị xem thường. Dĩ nhiên, nếu phiền não của cô có thể giải quyết thì không có gì, vấn đề là chỉ sợ không thể giải quyết ngược lại có thể sẽ càng tăng thêm phiền phức.

Nói thật, có lúc cô cũng không hiểu nổi rốt cuộc mình suy nghĩ như thế nào?

Người đàn ông đó đối với cô mà nói so ra còn không bằng người xa lạ, nhưng tại sao sau khi nghe nói nhà bị niêm phong, ông ta không biết đi đâu, trong lòng cô lại giằng co giữa không đành và lo lắng đây?

Là tự ông ta gieo gió gặt bão, trừng phạt đúng tội.

Những lời như vậy đại khái cô đã tự nhủ hàng ngàn lần rồi, nhưng sao cô vẫn không vứt bỏ được những hình ảnh tưởng tượng của người đàn ông đó không có cơm ăn, toàn thân hôi thối đắp những tờ báo thùng giấy chống lạnh nằm co rúc ở công viên, dưới cống thoát nước, trạm xe điện ngầm không ngừng xuất hiện trong đầu cô đây?

Cô thật ghét mình có lòng dạ đàn bà.

Người đàn ông đó căn bản không thể thay đổi rồi, giống như trâu có đất tới Bắc Kinh thì vẫn là trâu.

Cho nên nếu như lúc này cô không hoàn toàn đoạn tuyệt với ông ta mà vẫn tiếp tục đưa tay giúp đỡ thì có lẽ cô sẽ lại rơi vào cơn ác mộng trả nợ không bao giờ tỉnh. Trọng điểm là, bây giờ cô ra quyết định không chỉ dính líu tới cô và mẹ hai người mà còn Cần Phương và người chồng mà cô thương yêu nhất là Thường Phong, và cũng còn một sinh mệnh nhỏ nhoi đang dần lớn lên trong bụng cô nữa. Mà nguyên nhân làm cô phiền não không dứt là không biết nên nói hay không, sau khi nói xong cũng do dự không biết nên làm thế nào. Cô đối với mình không quả quyết rất tức giận.

“Em đang phiền não cái gì?” Thường Phong hỏi lần nữa, giọng nói dịu dàng lại có loại kiên định ‘Không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua’.

“Em rất giận mình lòng dạ đàn bà không quả quyết.” Cô thấp giọng nói.

Anh trầm mặt một hồi đột nhiên hỏi: “Chuyện này có liên quan đến người đó?”

Đoạn Cần Tâm không khỏi than nhẹ một tiếng. Anh thật rất thông minh, quá thông minh.

“Nghe nói nhà bị niêm phong rồi, ông ta không rõ tung tích.” Cô nằm trong ngực anh sâu kín thấp giọng nói.

“Em muốn làm sao?” Thường Phong không phát biểu bất kỳ ý kiến nào, trực tiếp hỏi cô.

“Em không biết.” Cô thành thật mà nói, trong giọng nói có giằng vặt và đau lòng. “Là ông ta tự gieo gió gặt bão, trừng phạt đúng tội, căn bản không cần đồng tình hoặc quan tâm tới ông ấy. Nhưng em không biết, thật không biết.”

“Cảm thấy ông ấy đáng thương sao?”

"Ông ta là trừng phạt đúng tội."

"Đồng tình với ông ấy sao?"

"Em cần phải hận ông ấy, những năm gần đây không phải vì ông ấy thì mẹ, Cần Phuong và em cũng không cần chịu khổ nhiều như vậy. Em cần phải hận ông ấy."

Muốn hận mà không có cách nào hận. Thường Phong biết đáp án vì sao trong thời gian này cô lại đau lòng xót dạ, lo buồn u uất như vậy.

Nhưng cái vấn đề này đối với cô có lẽ là vấn đề nan giải nhưng đối với anh thì không phải.

“Em tin tưởng anh không?” Anh hơi trầm tư một hồi, hỏi cô.

"Dĩ nhiên." Cô ngẩng đầu nhìn anh, không chút do dự trả lời.

“Vậy đem chuyện này giao cho anh xử lý, em đừng suy nghĩ nữa.”

“Giao cho anh?” Cô lộ vẻ mặt nghi ngờ.

"Ừ."

Đợi nửa ngày không thấy anh nói rõ tính toán, Đoạn Cần Tâm không nhịn được hỏi: “Anh muốn làm sao?”

"Không biết."

Đáp án này làm cho cô không át chế được ngăn ngại ngượng ngời. Thấy thế, anh khẽ mỉm cười dịu dàng hôn cô. “Để tìm được người trước anh sẽ suy nghĩ thật tốt nên làm thế nào.” Anh dịu dàng nói với cô. “Cho nên em cũng đừng tiếp tục phiền não, bởi vì cho dù em có tiếp tục phiền não cũng không ra được quyết định. Anh không muốn mỗi ngày đều nhìn thấy bộ dáng nhũn nhũn của em.” Nói xong, anh tự tay khẽ vuốt chân mày của cô.

“Em sẽ không có mỗi ngày nhũn nhũn đi?” Cô ngẩn ra, nhỏ giọng hỏi.

“Ban ngày không có, buổi tối sau khi ngủ có.”

Thật là lời ít mà ý nhiều.

Kể từ sau khi chuyện cô mang thai phơi bày, cô liền bị mẹ đuổi qua bên này ở chung với anh, nói cũng sắp kết hôn rồi không sao, quan trọng là an thai. Kết quả hại cô rất lúng túng quần bách, thế nhưng anh lại rất vui vẻ.

“Có phải em làm cho anh lo lắng? xin lỗi.” Cô gồi về trước ngực anh, vòng ôm anh nói xin lỗi.

Thường ngọn núi trầm mặc khẽ vuốt ve phần lưng của cô một lát, lúc này mới chậm chạp mở miệng nói: "Mặc dù anh không phải người toàn năng có thể giải quyết tất cả nghi nan tạp chứng, nhưng lúc phiền não em vẫn có thể nói với anh, anh sẽ tận lực nghĩ cách giúp em giải quyết.”

“Anh đã giúp em rất nhiều lần rồi, chuyện việc làm của em, chuyện của Cần Phuong, chuyện của mẹ, chuyện nhà, em thật sự không muốn chuyện gì cũng làm phiền anh.”

“Giữa vợ chồng không có chuyện làm phiền.”

“Em biết, nhưng chuyện gì cũng để anh giúp em giải quyết em sợ em sẽ dưỡng thành thói xấu chuyện gì cũng lệ thuộc vào anh.”

“Anh không ngại.” Anh dịu dàng nói, cúi đầu khẽ hôn xuống đỉnh đầu cô.

Đoạn Cần Tâm chỉ cảm thấy một hồi ấm lòng và cảm động, không kìm hãm được hôn một cái xuống lồng ngực bị cô xem như gối nằm, hôn một cái tiếp một cái. Cô thật rất yêu anh, thật yêu thật yêu.

“Bà xã, đừng hôn, em còn hôn tiếp anh sợ anh sẽ không chịu nổi.” Anh khàn giọng thì thầm, thân thể bỗng hơi nhúc nhích.

Cô sững sờ, không hiểu ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh cũng vừa lúc cúi đầu nhìn nhìn thẳng vào mắt cô với đôi mắt sáng rực, trong đôi mắt ngăm nhìn cô có dịu dàng có yêu thương, cũng có dục hóa.

Cô nhất thời hiểu ra anh nói không chịu nổi là ý gì, sau đó cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút đồng tình với anh.

“Thật đáng thương a, mới vừa kết hôn đã phải cảm dục.” Cô ngẩng đầu lên, an ủi hôn xuống trên môi anh.

“Cũng may.” Anh nhìn cô một cái thần nhiên nói. “Anh lại cảm thấy so với mới vừa ở chung liền cảm dục tương đối đáng thương.”

Cô ngẩn ra, đột nhiên cười ra tiếng. Ý chính là anh đáng thương cũng đã lâu rồi, bây giờ cô mới phát hiện anh đáng thương sao? Thật hay cho một tên oán hận không để lộ dấu vết, rất tức cười.

“Được rồi, nên ngủ thôi, trước trưa mai tại mình phải chạy tới phi trường đón máy bay.” Anh điều chỉnh một tư thế thoải mái ôm cô nói.

Bọn họ muốn ngồi máy bay chiều mai đi hưởng tuần trăng mật.

Bởi vì Cần Tâm mang thai, lo lắng ngồi máy bay đường dài không thoải mái cho nên bọn họ chọn một khách sạn tên Six Senses Hide away Samui trên đảo Tô Mỹ ở Thái hưởng tuần trăng mật.

Nghe nói phong cảnh nơi đó cực đẹp, toàn bộ villa nằm trên vách núi được bao quanh bởi rừng và biển, chẳng chỉ trong rừng cây xanh, rất nhiều góc cũng có thể nhìn ra biển, còn có thể tận tình vui người trong phòng tắm nửa lộ thiên, hoặc đến bể bơi tư nhân hướng ra biển hưởng thụ ánh nắng và gió thiên nhiên. Trọng điểm là nó được thiết kế hết sức tư mật, hơn nữa còn có quân gia tư nhân đội lệnh mọi lúc, cảm giác hoàn toàn chính là thiên đường.

Không biết Cần Tâm thấy trong tạp chí nào, còn hứng phần dùng đi động chụp phong cảnh trên tạp chí cho anh xem, nhất thời giúp anh giải quyết vấn đề nhưc đầu không biết đi đâu hưởng tuần trăng mật. Nhớ đến khi anh muốn dẫn cô đến đó hưởng tuần trăng mật, hai mắt cô sáng lên bộ dáng vui mừng đến ghen hòng nhìn trần trời không nói ra lời, anh đã cảm thấy buồn cười. Ở lúc anh suy nghĩ lung tung hô hấp của cô đã vững vàng thâm trầm ngủ thiếp đi. Thường Phong cúi đầu xem xét, chỉ thấy bộ dáng an tường về mặt hạnh phúc của cô, cùng bộ dáng lúc trước mỗi lần ngủ đều khẽ cau mày hoàn toàn bất đồng. Không ngờ đã sớm hình thành thói xấu lệ thuộc vào anh đi?

Sợ rằng cái thói quen này cũng đã sớm hình thành đi? Bằng không tại sao sau khi đem vấn đề nói với anh thì lập tức có thể an tâm ngủ, ngay cả chân mày cũng không còn nhíu nữa đây?

Cứ như vậy tín nhiệm anh, tin tưởng anh có thể giúp cô giải quyết vấn đề sao?

Người vợ này của anh thật ra thì cũng rất đáng yêu.

Khỏe miệng khẽ nhếch, anh cúi đầu khẽ hôn cô.

"Ngủ ngon, bà xã."

Sau khi đem vấn đề ném cho ông chồng giáo sư vừa dịu dàng lại vừa toàn năng, Đoạn Cần Tâm quả nhiên không tiếp tục tự tìm phiền não nữa, vui vẻ hưởng tuần trăng mật, cười vui vẻ với ông xã, thì thầm với đứa nhỏ trong bụng, mỗi ngày đều rất vui vẻ. Thấm thoát ba tháng đã trôi qua. Chu kỳ mang thai của cô đã tiến vào tuần thứ hai mươi hai, đứa nhỏ trong bụng cũng trưởng thành rất khỏe mạnh, mỗi lần đi khám thai bác sĩ đều cười nói tất cả đều bình thường. Ba của đứa bé mỗi lần đều nhất định sẽ theo cô đi khám thai, hơn nữa chưa bao giờ vắng mặt qua.

Trong mấy tháng này không có tin tức gì lớn, tin lớn nhất chính là chuyện Cần Phương kết giao bạn trai, nghe nói chính là chủ của vụ tai nạn xe lần trước, cảm thấy điều kiện và người đều rất tốt, mẹ cũng rất thích, nhưng Cần Phương lại nói cô không tái hôn.

Nhưng chuyện tình cảm, không thể nói trước được a! Đúng không?

Thời gian ba tháng nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn, mỗi ngày Đoạn Cần Tâm đều rảnh rỗi ở nhà, rớt cuộc nghĩ ra mình muốn làm gì.

Cô quyết định mở một cửa hiệu bán trang phục, lợi dụng ánh mắt độc đáo mười năm làm người mẫu của cô, dựa vào độ nhạy cảm vốn có kinh doanh một cửa hàng trang phục phải có nét đặc sắc của riêng cô, chỉ có ở cửa hàng của cô. Dĩ nhiên, kim chủ bỏ vốn không phải ai khác ngoài ông xã của cô, ha ha. Vì vậy, khi mẹ mở miệng nói đồng ý làm người giám hộ của cô, sau khi ông xã cũng vô điều kiện ủng hộ ước mơ và sự nghiệp mới của cô, cô bắt đầu hoạch định tất cả, cũng tìm kiếm địa điểm thích hợp. Chuyện mở tiệm thật ra thì cô cũng không vội chờ sau khi sanh xong rồi mở cũng được, bây giờ chẳng qua là không có chuyện kiếm chuyện làm mà thôi. Trên thực tế bởi vì có mẹ luôn theo sát bên cạnh giám thị cô muốn gấp cũng không gấp được a. Cho nên ông xã mới có thể yên tâm như thế, mặc cho người phụ nữ mang thai như cô muốn đi đâu thì đi, hoặc muốn làm gì cũng không sao.

Ở bên ngoài đi dạo lung tung cũng rất dễ gặp phải người quen, lúc này cũng gặp qua mấy lần, nhưng Đoạn Cần Tâm không ngờ nhất chính là gặp má Lâm nha, người dẫn dò muốn cô chuyển lời cho mẹ, nói mẹ liên lạc với người hàng xóm cũ như bà.

“Cái bà này thật vô tình.”

Đây là câu đầu tiên khi má Lâm bước lên nói, khiến Đoạn Cần Tâm nhất thời có loại cảm giác không đất dung thân cũng không biết làm sao.

“Má Lâm...” Cô luống cuống vội muốn mở miệng thừa nhận tất cả đều là lỗi của cô, bởi vì cô không muốn cho mẹ biết chuyện liên quan đến người đàn

ông kia, nên căn bản không có đề cập với mẹ chuyện má Lâm, hiện tại đúng thật là thảm. Chẳng qua cô mới vừa mở miệng, mẹ cũng đã nói xin lỗi trước.

“Thật xin lỗi.” Đoạn mẫu đây áy náy cúi đầu nói xin lỗi với má Lâm.

“Sao bà có thể không nói tiếng nào đột nhiên dọn đi, sau khi dọn đi cũng chẳng gọi điện thoại cho người ta biết sống có tốt không đây? Hàng xóm lâu như vậy chẳng lẽ bà không biết chúng tôi sẽ lo lắng hay sao?” Má Lâm lên tiếng trách cứ.

“Thật xin lỗi.” Mẹ tạ lỗi lần nữa.

“Rốt cuộc tại sao không liên lạc với chúng tôi? Người đàn ông đó bây giờ cũng không có ở đó, cho dù bà làm mất toàn bộ số điện thoại của chúng tôi cũng có thể quay lại đó xem chúng tôi nha.” Má Lâm tiếp tục không vui nói.

“Người đàn ông kia không còn ở nơi đó?” Đoạn mẫu ngẩng đầu hỏi, trên mặt xuất hiện vẻ mặt không xác định mình có nghe lầm hay không.

“Bà không phải không biết chuyện nhà bị niêm phong chứ? Cần Tâm không nói cho bà biết sao?” Má Lâm nhanh mồm nhanh miệng, Đoạn Cần Tâm muốn cản cũng không kịp.

Đoạn mẫu quay đầu nhìn về phía cô, cô cúi đầu không nói gì.

Tiếp lời, Đoạn mẫu lại lần nữa nói xin lỗi má Lâm, sau đó sơ lược mà nói rõ nguyên nhân lúc trước tại sao lại vội vàng dọn đi như vậy, cùng với bây giờ trải qua cuộc sống như thế nào, và cũng thuận tiện hỏi tình trạng của các bạn hàng xóm. Dĩ nhiên chuyện về người đó má Lâm cũng không khỏi không đề cập tới, không giấu giếm điều gì.

Hai người bọn họ hàn huyên hơn nửa tiếng, bởi vì má Lâm có chuyện bận phải đi trước nên mới kết thúc.

Sau khi má Lâm rời đi, không khí bốn phía nhất thời có chút ngưng đọng.

“Xin lỗi, mẹ.” Đoạn Cần Tâm có chút không chịu nổi không khí như vậy, mở miệng nói xin lỗi trước.

“Con không có sai, không cần nói xin lỗi.” Đoàn mẫu trả lời, làm cô kinh ngạc thiếu chút nữa nói không nên lời.

“Mẹ?” Cô nhìn bà.

“Trải qua mười mấy năm nay, chúng ta đối với ông ấy cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Khi ông ấy không chút do dự ly hôn với mẹ, lại vô tình lập tức đuổi chúng ta ra khỏi nhà, chúng ta với ông ấy đã ân đoạn nghĩa tuyệt, không có bất cứ mối quan hệ nào nữa rồi.” Đoạn mẫu lấy vẻ mặt bình thản nói với cô.

“Có thật không?” Đoạn Cần Tâm không tin lắm tất cả những gì mẹ nói là thực tâm thực ý.

Bà gật đầu một cái, bình tâm tĩnh khí kêu cô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc Thường Phong tan sở về nhà thì thấy bà xã một mình ngồi ở phòng khách thờ thần suy nghĩ, nhập tâm đến ngay cả anh vào nhà cũng không hề hay biết.

Bình thường cô sẽ lập tức chạy như bay đến trước mặt anh hôn anh một cái, sau đó ôm cánh tay anh, dính theo anh báo cáo tất cả những chuyện xảy ra trong ngày, hôm nay lại không làm như vậy làm anh nhất thời có cảm giác mất mát. Nhưng so với cảm giác mất mát của mình, anh quan tâm bà xã phiền não chuyện gì mà nhíu mày hơn.

“Bà xã.” Anh đi tới bên cô khẽ gọi, ở lúc cô nháy mắt hoàn hồn ngẩng đầu nhìn anh, anh khom người dịu dàng hôn cô.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Anh dịu dàng hỏi, sau đó ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô, đưa tay sờ cái bụng ngày càng nhô cao của cô hỏi: “Cục cưng hôm nay có ngoan không, có làm mẹ mệt không?”

Đoạn Cần Tâm không tự chủ được mỉm cười, tựa đầu về phía sau dựa vào trên vai anh.

“Sao vậy?” Anh khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

“Em đang suy nghĩ mẹ.” Cô nói.

“Mẹ làm sao?”

“Bà biết chuyện nhà bị niêm phong, người đó không có nhà để về.” Cô hơi dừng lại một chút mới nói.

“Sau đó bà lại không có phản ứng gì đúng không?”

Đoạn Cần Tâm đột nhiên ngồi dậy, lấy vẻ mặt khó có thể tin xoay người nhìn anh, kinh ngạc bật thốt lên: “Sao anh biết?”

“Anh từng thử dò xét qua.” Anh bình tĩnh trả lời.

"Có ý gì?" Cô không hiểu.

"Lúc tìm được người đó, đang suy nghĩ nên xử lý như thế nào, anh cho là nên suy tính đến cảm giác của mẹ nên mấy lần nói chuyện với bà. Trong lời nói mẹ cho anh cảm giác chính là chuyện đã cũ rồi." Anh nhìn cô.

Nếu như ngay cả anh cũng cảm thấy như vậy, như vậy chính là thật. Trong lòng mẹ, bà thật đã ân đoạn nghĩa tuyệt với người đó rồi. Đoạn Cẩn Tâm kinh ngạc, không biết nên có cảm giác gì?

"Em không hỏi anh cuối cùng xử lý chuyện đó như thế nào sao?" Thường Phong không chớp mắt nhìn cô.

Cô nhìn về phía anh, trầm mặt một chút mới từ từ lắc đầu. "Biết càng nhiều càng phiền lòng, không bằng cái gì cũng không biết thì tốt hơn."

Thường ngọn núi gập đầu một cái. Nếu cô đã nói như vậy, vậy thì không cần nói cho cô biết, người đàn ông kia cuối cùng vẫn bị chủ nợ tìm được, bởi vì vẫn không trả tiền, bây giờ đang bị giám thị để dùng sức lao động mà trả nợ.

Dĩ nhiên thủ đoạn của đối phương "Ôn hòa" như vậy tuyệt đối có liên quan tới anh.

Người đàn ông đó sống nhơn nhơ đã quá lâu, cũng nên để cho ông ta lĩnh ngộ cảm giác cực khổ khi kiếm tiền, hơn nữa số tiền kiếm được lại không phải của mình. Người giống ông ta không chịu khổ nhiều chút sẽ vĩnh viễn không giác ngộ.

Ngược lại phản ứng của hai mẹ con này, có chút nằm ngoài dự đoán của anh.

"Anh cảm thấy phụ nữ nhà em vừa kiên cường lại vừa tàn nhẫn, một khi đã giác ngộ, quyết định, sẽ trở nên rất tuyệt tình." Anh phát biểu cảm nghĩ. Mẹ vợ như vậy. Cô em vợ cũng vậy.

"Không phải nói chỉ có phụ nữ nhà em như vậy, phải nói là tất cả phụ nữ đều như vậy." Đoạn Cẩn Tâm trừng mắt nhìn, nói cho anh biết. "Phụ nữ vì người mình yêu có thể dốc hết lòng, bỏ ra tất cả, kiên cường đến làm người ta không thể tưởng tượng nổi. Nhưng một khi đã hết yêu, từ yêu cũng không chuyển sang hận, hi vọng ai ở đâu cũng không liên quan tới đối phương, sao lại còn quan tâm đến đối phương sống chết ra sao?"

"Lòng thông cảm thì sao?"

"Chia cho người khác."

"Còn lòng trắc ẩn thì sao?"

"Tiêu hao hầu như không còn rồi."

"Còn tình thương?"

"Không có yêu, ở đâu ra tình thương?" Cô nói xong lắc đầu. "Thật ra thì không phải phụ nữ tàn nhẫn tuyệt tình, mà là đàn ông làm cho phụ nữ thất vọng tuyệt vọng trước, mới có thể đưa đến kết quả như thế."

"Anh hiểu rồi. Nói cách khác, cái này không liên quan đến di truyền, có liên quan tới đàn ông là được rồi." Thường Phong lấy vẻ mặt hiểu ra nói, đột nhiên nói: "Bởi vậy, anh cũng không cần lo lắng."

"Anh lo lắng cái gì?" Cô sùng sốt một chút, dờ khóc dờ cười hỏi.

"Em sẽ không tàn nhẫn tuyệt tình, trở mặt với anh." Anh ít khi nói đùa với cô.

"Em mới không bỏ được a, thiếu anh sau này ai sẽ giúp em giải quyết những nghi nan tạp chứng đây?" Cô mỉm cười nhìn anh nói.

Anh có chút sùng sốt, dường như không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy. Sau đó anh từ từ thản nhiên mở miệng nói: "Đây quả thật là lời tỏ tình lãng mạn nhất giữa vợ chồng."

Cô không nhịn được bật cười hi hi một tiếng. "Anh muốn nghe em nói những lời tâm sự lãng mạn sao? Ông xã?" Cô cười hỏi.

Anh nhìn cô một cái, bình tĩnh nói: "Không bắt buộc, nhưng là có vẫn tốt hơn không."

Đoạn Cẩn Tâm lại bật cười lần nữa, thật là sắp không chịu nổi anh á, Muốn nghe thì cứ nói thẳng là muốn nghe a, quanh co giả thán giả quý như vậy thật sự rất mắc cười, nhưng cũng rất đáng yêu.

"Ông xã, anh rất đáng yêu." Cô cười nói.

Mặt của anh tựa hồ có chút đỏ. "Hình như vợ chồng mình không hợp với chuyện lãng mạn, có chút chênh lệch giữa sông và biển." Anh ho nhẹ một tiếng nói.

"Bộ đáng xấu hổ của anh cũng rất đáng yêu."

Thường Phong đột nhiên có cảm giác gầy ông đập lưng ông. “Anh thấy cũng không còn sớm nữa nên qua kế bên ăn cơm. Mẹ nhất định nấu xong bữa tối đợi tụi mình. Anh đi thay đồ.” Anh dự định đứng dậy lại bị bà xã kéo về trên sofa.

“Nhấn nài một chút a.” Cô nũng nịu cười cười nói.

Thường Phong lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, nhưng trong đôi mắt thâm thúy lại đầy tình nồng mật ý với bà xã, hơn nữa lại càng ngày càng sâu đậm. Nếu hỏi anh sao lại yêu người phụ nữ này? Thành thật mà nói anh cũng không biết, chỉ biết là sau khi yêu cô anh càng ngày càng cảm thấy hạnh phúc, thỏa mãn, vui vẻ, không kim hãm được, anh nghiêng thân dịu dàng hôn cô.

“Anh yêu em, bà xã.” Anh dịu dàng bày tỏ.

Nét mặt của cô dần đổi thành nhu hòa, khóe miệng gợi lên một nụ cười hạnh phúc.

“Em cũng yêu anh, ông xã.” Cô hôn trả lại anh. “Bây giờ, anh đã chuẩn bị xong muốn nghe em nói những lời tâm tình lãng mạn rồi chứ?”

“Anh có thể bỏ cuộc không?” Anh rất nghiêm túc hỏi.

“Không được.” Cô cười đưa tay đánh nhẹ anh.

“Được rồi.”

Biểu tình chấp nhận cộng thêm giọng nói chấp nhận, mà lại còn dùng vẻ mặt phớt lờ, căn bản là đáng đánh. Cho nên Đoạn Cần Tâm không thể nín cười lại duỗi tay đánh anh một cái.

“Đáng ghét!” Cô nói.

“Ừ, không tệ, rất lãng mạn.” Anh gạt đầu bình luận, hại Cô không chịu được vừa cười vừa đánh anh. “Không phải anh muốn tiếp tục hại em cười nữa chứ!” Cô kêu lên.

“Được rồi.” Anh rút cuộc thu liễm an phận —— mặc dù bộ dáng nghiêm mặt lại vô tội nhưng vẫn rất tức cười.

Đoạn Cần Tâm hít sâu một hơi, từ từ điều chỉnh không chế tâm tình của mình.

Ba tháng nay tỉ lệ cô cười so với mười năm qua tăng lên còn nhiều hơn, không cần nói thêm cái gì, chỉ cần nghe bạn bè trong giới người mẫu cũng biết được bây giờ cô hạnh phúc cỡ nào.

Họ nói ——

“Một thời gian không gặp, xem ra cô có chút không giống, dường như toàn thân đều đang phát sáng.”

“Là mập lên một chút làm cho khí sắc cô tốt như vậy sao?”

“Nhìn cô từ đầu tới cuối mặt mày hơn hờ, có phải có chuyện gì tốt?”

“Oa, mới nghỉ ngơi mấy tháng lại làm cho cô đẹp lên như vậy?” Thật tốt, Tôi cũng muốn về hưu, nghỉ ngơi một thời gian cho đẹp lên.”

“Nói thật, không lẽ cô đang yêu? Nghe nói phụ nữ khi yêu là đẹp nhất.”

Tương tự tâm sinh, niềm hạnh phúc của cô đã được tiết lộ qua ánh mắt cô.

Cô thật sự rất thích anh, cũng rất cảm ơn anh đã yêu cô. “Ông xã, cảm ơn anh đã yêu em.” Đoạn Cần Tâm thâm tình đối anh nói. “Kiếp này gặp được anh là chuyện may mắn nhất, yêu anh là chuyện hạnh phúc nhất kiếp này, gả cho anh là chuyện em làm tốt nhất kiếp này, cùng anh đầu bạc răng long là chuyện em hy vọng nhất kiếp này, mà chuyện em mơ ước nhất chính là kiếp sau có thể lại gặp được anh, yêu anh, gả cho anh, cùng anh đầu bạc răng long.”

“Em yêu anh, tình cảm này sẽ không bao giờ thay đổi.” Cô thâm tình nhìn anh nói.

Thường Phong át chế không nổi khẽ run, mở rộng vòng tay ôm cô vào lòng, tim liên tim, khàn giọng nói: “Đời này kiếp này, kiếp sau kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp.”

Lời tâm tình lãng mạn nhất ——

Hứa nguyện đời đời kiếp kiếp.

